

Giới thiệu SMILY

Ngày còn đi học, cô thích anh nhưng lại nhút nhát không dám bày tỏ, cô liền nghĩ ra một thông điệp để tỏ tình với anh. Thông điệp đó chính là "SMILY".

Còn anh, tình cảm của anh dành cho cô cũng không kém chút gì nhưng sau đó vì đồng cảm với người bạn bị bệnh nặng của cô nên đã ngỏ lời thích gái ấy.

Giữa hai người xảy ra những hiểu lầm liên tiếp.

Người bạn yêu đuối kia của cô không những cướp đi anh mà còn cướp cả gia đình của cô, khiến cô phải chạy trốn sự thật tàn khốc suốt 10 năm.

10 năm sau, anh và cô gặp lại nhau nhưng số phận lại một lần nữa trêu ngươi cả hai... Liệu anh có biết được ý nghĩa thật sự của câu đố ký ức mang tên "SMILY" và... liệu những người yêu nhau có quay về bên nhau không?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sao buồn quá vậy, cần giúp gì không?

Lần đầu tiên, em gặp anh thật là tình cờ lúc đó em sang chỗ nhỏ bạn thân tên Ngọc Liên ngồi chơi. Lần đầu gặp gỡ anh đã gọi em là “bạn”. Lần đầu nói chuyện anh và em đều nhìn nhau bằng ánh mắt ngạc nhiên thân thiện. Câu đầu tiên của anh là một câu hỏi rất buồn cười, anh đã nhìn qua nhỏ Ngọc Liên và hỏi em “Nó là bạn của bạn hả?”.

Đối với những người xa lạ em cũng chẳng để tâm mấy nên trả lời ngắn gọn “Ừ” một tiếng rồi cầm con chó bông để đựng bút rất dễ thương của Ngọc Liên lên nghịch cả buổi, em quay sang hỏi Ngọc Liên “Đổi qua chỗ mới ngồi vui không?”.

Ngọc Liên sụ mặt xuống “Em nghĩ có vui không bé...” Ngọc Liên đưa tay chỉ qua phía anh rồi nói tiếp “Ngồi gần thằng quỷ này nó cứ giỡn miết thôi”.

Em lắc đầu thờ dãi “Vậy là không được rồi cô giao bạn ấy cho chị kèm mà phải cứng rắn lên để nó được nước làm tôi là thua rồi”.

Anh nhìn em và nói về Ngọc Liên “Đừng chơi với nó, nó gian manh lắm đó...”.

Em chỉ nhìn anh và cười trừ chưa thấy ai ngốc như anh nói xấu người khác mà lại lựa ngay người bạn thân của người ta để nói. Không biết do tình cờ hay định mệnh mà anh và em đều như hai đứa con nít vậy tính cách và sở thích đều giống y như nhau. Ngọc Liên vừa mới chuyển sang ngồi cạnh anh có ba ngày thôi mà anh đã nghĩ ra đủ trò đùa trêu chọc, sao mà giống em quá vậy đây là người bạn mà em thích chọc nhất luôn đó. Ngày hôm đó cả hai đã chọc Ngọc Liên đủ hết cả mặt luôn, hợp tác ăn ý quá mà... cũng do em ham vui nên mới bắt tay với người ngoài trêu chọc bạn thân nhưng chính em cũng không biết lý do tại sao mới làm quen có một chút mà cả hai lại hợp nhau đến như vậy, em nói chuyện với anh cứ như một người bạn đã quen tự thuở nào. Giờ giải lao kết thúc em quay lại chỗ ngồi của mình, chỉ như thế thôi em quen thêm một người bạn mới đó chính là anh. Một cuộc trò chuyện nho nhỏ... một vài câu hỏi vu vơ cho em... và kết thúc là tiếng cười hai đứa mang lại cho nhau... chỉ đơn giản vậy thôi em cũng chẳng mấy may suy nghĩ gì. Cuộc gặp gỡ giữa anh và em thật lạ lùng và khác người nhì?! hai đứa còn chẳng thêm hỏi tên nhau là gì cũng như chẳng cần biết đối phương sống ở đâu, trước đó là người như thế nào... Anh có cái gì đó khác hẳn với những người bạn khác mà em từng gặp. Rồi những lần sau đó cũng vậy cả hai người chẳng bao giờ hỏi về cuộc sống riêng tư của nhau... trông mặt em thì anh là một người vô cùng bí ẩn vô cùng khó hiểu.

Em không hề phát hiện ra là anh học rất là giỏi bởi vì điểm số của anh trong lớp cũng không có gì nổi trội hết... coi thường anh ừ thì cái suy nghĩ đó thì thoáng cũng hiện lên trong đầu em một chút... Em cũng chẳng biết tại sao lại như vậy nữa có lẽ bởi vì em theo chủ nghĩa câu toàn nên luôn muốn người khác cũng phải hoàn hảo về mọi mặt, em luôn có suy nghĩ là con trai sẽ phải giỏi hơn con gái về mọi mặt nếu không sẽ rất mất mặt và không đáng để con gái xem trọng.

Một hôm, em gặp bài toán vô cùng khó em ngồi suy nghĩ cả hai tiết mà không tìm ra cách giải, em cảm thấy ghét bản thân khi mình vô dụng như thế. Đột nhiên anh đi tới đứng bên cạnh và hỏi “Sao buồn quá vậy... cần giúp gì không...?”.

Em ngẩng đầu lên nhìn anh rồi rầu rĩ nói “Không biết làm toán nên buồn, giá mà có ai đó giải ra bài này rồi giảng cho tôi thì hay biết mấy... haiz mà chắc chẳng có đứa nào tốt vậy đâu...”.

Anh đi qua đi lại lưỡng lự một hồi rồi mới mở lời “Đưa đề tôi coi thử, nếu biết tôi giải giúp cho...”.

Em liền vui mừng lấy cái đề toán ra đưa cho anh xem “Bài hình học này nè”.

Anh đọc đề rồi lấy cái hình mà em vẽ trong tập của em để làm bài... anh đắn đo suy nghĩ một lúc rồi nhìn em... em lại đưa mắt nhìn anh... hai đứa nhìn nhau cười trừ...

Trần Nhân là một người bạn của em và đồng thời cũng là bạn cũ của anh hồi tiểu học đến ngồi xuống bàn vì thấy hai đứa căng thẳng quá, Trần Nhân hỏi

“ Hai người đang làm gì vậy?”.

Em nhìn Trần Nhân rồi chỉ vào bài toán trong sách “ Đang suy nghĩ để giải bài toán này nè, sắp kiểm tra một tiết mà bài như vậy không giải được thì sao mà làm được bài kiểm tra”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cây thước gãy

Trần Nhân cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành câu nói của em “Ừ đúng đó giải đi rồi cho tôi mượn với nha”.

Tiếng của anh vang lên” Cho tôi mượn lại cái đề coi”.

Em vội đưa lại cái đề cho anh, anh đọc xong liền kêu lên “ Trời ời người ta cho góc B là 120 mà vẽ có 60 à hèn gì giải không được là phải rồi cô nương à”.

Em trưng ra bộ mặt ngu ngơ cô biện minh cho sự ngốc nghếch của mình “Chết quên...hihi”.

Anh lắc đầu rồi làm hành động bó tay với cô nàng ngốc nghếch này “Quên hay nhi, ngay cái quan trọng không ak”.

Em chỉ biết cười trừ bởi vì người ta nói đúng quá làm sao mà cãi được chứ nên đành xuống nước nhỏ năn nỉ “Thôi xin lỗi mà, vẽ lại đi nha”.

Nhìn biểu cảm ngây ngô của em làm cho anh cũng chịu thua không thể trách em lời nào mà đành ngậm ngùi đồng ý “Chứ còn biết làm gì nữa, quay lại điểm xuất phát thôi cô nương”.

Anh mỉm cười rồi mở trang cuối quyển tập của em ra vẽ lại cái hình khác, anh nhìn hình rồi đưa ra cách giải cực nhanh nhưng em vẫn còn thắc mắc nên hỏi “ Có hai thông số chưa có làm sao mà giải”.

Anh liền bảo “Thì tính ra có vậy thôi mà cũng hời”.

Em lại ái ngại hỏi thêm câu nữa “Nhưng tính bằng cách nào? Hai thông số chưa có rồi làm sao mà tính”.

Anh nhìn cái hình suy nghĩ một chút rồi cũng tán đồng ý kiến của em “Ừ ha còn hai thông số chưa có...ca này căng à nha”.

Trần Nhân chỉ biết nhìn anh và em bàn luận với nhau sau đó ba đứa nhìn nhau cười trừ.

Chuông reo vào học ai nấy về chỗ người đó, trước khi anh đi về chỗ của mình em đã nói với anh “ Về suy nghĩ giùm tôi nha”.

Anh gật đầu “ Biết rồi... tôi cái thân phận của tôi mà hihihi...”.

Anh vô tình bẻ gãy cây thước của nhỏ Ngọc Liên, anh chưa kịp giải thích gì hết thì nhỏ đã gào lên bắt đền, anh lại là con trai nữa chẳng biết phải nói sao để nhỏ vừa lòng...mọi người xung quanh đều bên vực Ngọc Liên ai cũng dòn anh vào đường cùng.

Nghe ồn ào phía cuối dãy bên cạnh em cũng quay người nhìn xuống thì thấy mọi người đang bắt đền anh vụ cây thước, em thăm mắng trong lòng “Thế Phương là đồ ngốc cứ đưa mắt ra nhìn làm gì, sao không nói là “Thì Yến giúp tôi đi” như vậy thì mình mới có thể giải vay cho chứ”. Thấy anh rơi vào cảnh như vậy em cũng có chút xót nhưng biết sao được anh không nói thì chịu thôi.

Lúc hết tiết thầy đi ra khỏi lớp anh liền gọi “Con nhỏ ngốc”. Mọi người xung quanh đều đặt ra dấu chấm hỏi” Nó gọi ai là con nhỏ ngốc thế???”.

Em cũng ngạc nhiên không kém và cũng tự đặt ra câu hỏi” Ai là con nhỏ ngốc trong lòng Thế Phương chứ???” , em cũng tò mò muốn biết người đó là ai nên quay người nhìn xuống phía cuối lớp để xem rốt cuộc “ con nhỏ ngốc” là ai.

Anh thấy em quay xuống nhìn ở chỗ mình liền hỏi “Sao bây giờ mới chịu quay xuống há???”.

Cả lớp cũng nhìn nhau bán tính bán nghi đồng thanh hỏi “Ừa con nhỏ ngốc mà Thế Phương gọi là ai vậy ta???”.

Em cũng hoang mang nhìn những người khác đoán xem ai là người mà anh đang nhắc tới chứ...nhưng rốt cuộc cả đám cứ nhìn nhau mà chẳng biết ai là người anh đang nhắc tới hết.

Một lúc sau, anh đi lên chỗ em ngồi và cầm theo hai mảnh thước gãy “Hm có cây thước giống như vậy không?”.

Em liền lấy trong cặp ra một cây thước y như cây thước bị gãy trên tay của anh rồi nói “Có...bây giờ trao đổi chịu không?”.

Anh cũng không chần chừ mà liền hỏi “Muốn đổi cái gì???”.

Em giả vờ suy nghĩ một lúc rồi nói “Bài giải câu 4 đề cương số 3 môn toán”.

Anh nhú mồm rồi hỏi “Cây thuốc đó bao nhiêu tiền?”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hóa ra “con nhỏ ngốc”; chính là em

Em liền nói “Tôi không cần tiền tôi chỉ muốn bài giải câu hình học đó thôi”.

Anh gật đầu “Ok chiều tôi đưa cho, bán lại tôi cây thuốc giống như vậy đi bao nhiêu tiền...”.

Em xua tay “Khỏi, đổi bài giải toán rồi tiền bạc chỉ nữa”.

Anh chống hai tay lên bàn rồi nhìn em “Bài giải là một chuyện còn cây thuốc lại là chuyện khác bao nhiêu nói mau”.

Em giơ ba ngón tay lên “3k”.

Em đưa cây thuốc cho anh. Lúc tan học về, em ghé qua văn phòng phẩm mua một cây thuốc màu hồng và đổi lại cây thuốc màu xanh mà anh đã mua đền cho nhỏ Ngọc Liên... Em cũng cảm thấy khó hiểu cũng chẳng biết tại sao mình làm vậy nữa chắc là lúc đó em thích màu xanh hơn màu hồng...

Buổi trưa, em mới bước chân vào cổng trường thì anh đã từ đâu chạy tới hỏi “Sao hôm nay đi học trễ vậy con nhỏ ngốc?”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên và trầm nghĩ trong lòng “Hóa ra con nhỏ ngốc lại chính là mình... bộ mình ngốc lắm sao chứ?!”.

Đột nhiên giọng nói của anh vang lên “Làm gì mà đứng thờ người ra vậy?”.

Em liền lắc đầu giả vờ điềm tỉnh “Không có gì... giờ này còn sớm mà Yến đi học sớm hơn gần cả tiếng đó chứ... hôm nay Thế Phương bị sao vậy thấy bạn đi học sớm hơn mọi ngày đó...”.

Anh đưa tay gãi đầu đánh trống lảng “Hihihi không có gì tự nhiên muốn đi học sớm vậy thôi... Còn Thi Yến thì sao, mọi lần Yến hay đi học chung với Ngân, Nhân, Liên và Đăng lắm mà, sao hôm nay đi học một mình vậy?”.

Em mỉm cười rồi nói “Không có gì tại hôm nay hẹn gặp nhau ở lớp luôn nên không có đi chung hihihi”.

Anh và em qua đây ghé đá dỗi diện bãi giữ xe ngồi xuống, anh mở cặp ra lấy một tờ giấy đưa cho em rồi nói “Của “mấy người” nè”.

Em đưa tay ra cầm lấy tờ giấy mà anh đưa rồi hỏi “Cái gì đây?”.

Anh đưa mắt nhìn em rồi nói “Thì bài giải toán mà bạn đang cần đó hihihi”.

Em xem qua cách giải rồi hỏi anh “Thế này là sao tôi vẫn chưa hiểu lắm giảng cho tôi cách làm đi”.

Anh mỉm cười một cách lém lỉnh rồi nói “Thì làm vậy đó...”.

Em thúc tay của mình vào khuỷu tay của anh rồi làm ra vẻ mặt tội nghiệp “Năn nỉ mà giải thích giùm đi”.

Anh nhún vai rồi làm ra vẻ mặt thờ chẳng quan tâm “Tự hiểu đi, học sinh giỏi mà như vậy đó hả?!”.

Nhìn thái độ lạnh lùng không quan tâm của anh em biết mình có hỏi nữa cũng vô ích nên liền đứng dậy bỏ đi lên lớp nhưng anh liền kéo tay em lại “Giờn chút thôi để tôi giải thích cho hiểu nè...”.

Em ngồi xuống ngồi nghe anh giảng cách giải bài toán đó cho mình, em cũng không phải là dạng người quá ngốc nghếch nhưng vì anh vừa rồi làm khó em nên mặc dù đã hiểu rồi em vẫn giả ngốc nói với anh “Tôi không hiểu gì hết luôn ak bạn nói lại lần nữa được không?”.

Anh quay sang nhìn em bằng vẻ mặt ngạc nhiên vì trước giờ trong lớp học lực của em cũng xếp nhất nhì, bài toán này cũng không đến nỗi quá khó lắm tại sao lại bảo là không hiểu được nhưng anh vẫn gật đầu đồng ý với yêu cầu của em “Ừ được”.

Anh chỉ vào cái hình tam giác trong tờ giấy rồi nói “Trước tiên tìm độ dài của vector AB rồi sau đó dùng cos góc B tính độ dài cạnh AC...”.

Nhìn anh nhiệt tình giảng bài thao thao bất tiết làm em bẽn lẽn mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, em thầm nghĩ “Hôm nay sao có người ngoan thế không biết...cho hết cái tội làm khó mình”.

Em đang ngồi nhìn ngó ngán anh một cách rất nhập tâm thì đột nhiên giọng của anh vang lên “Xong rồi lên lớp đi chắc tụi nó đang đợi Yến đó”, lúc này em mới hoàn hồn lúng túng đứng dậy “Uhm cảm ơn nhiều nha” rồi bỏ đi một nước không dám quay đầu nhìn lại tự nhiên cảm thấy có lỗi với anh một chút vì cái bài giải toán đó mà hình như em ép người quá đáng rồi đã thế lại còn cố tình giả vờ không hiểu làm khó anh nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ai cần bạn thương đâu!

Cả lớp được xuống phòng tin học để thực hành bài tập, em và Ngọc Liên lại vô tình ngồi cạnh anh...không biết nên vui hay nên buồn nhưng chắc là buồn nhiều hơn vui đó vì cứ mỗi lần em mở máy lên thì anh lại bấm tắt làm cho cả buổi trời em chẳng làm được bài tập.

Lúc ra khỏi phòng tin học để lên lớp anh hỏi em và Ngọc Liên “Ê vui không???”.

Liên tức quá bay tới đánh vào vai anh một cái thật kiêu rồi mắng anh tới tấp “Vui cái đầu bạn ak thằng quý bạn coi chừng tụi đó”.

Anh hást mặt lên trời bày ra bộ mặt khiêu khích Ngọc Liên rồi nói “Ngon...anh đây sẽ chống mắt lên xem cung làm được gì nào?”.

Ngọc Liên liền cau mày rồi nói lại “Anh cái con khi khô á chứ anh”.

Em nhìn theo cả hai và suy nghĩ” Hai cái người này y như trẻ con vậy nhưng chắc cũng là bạn thân rồi nên mới giỡn với nhau tự nhiên như vậy...”.

Giờ giải lao anh lên chỗ thằng Đức ngồi chơi, thấy em cứ nhìn ra ngoài lớp anh liền hỏi “Hồi nãy học không được bay giờ khờ luôn rồi hả?”.

Em nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn rồi bảo “Nói cái gì lặp lại coi”.

Anh nhún vai rồi trả lời “Thì nói vậy đó hihhi...lời hay ý đẹp thì chỉ nói một lần thôi không nói lần thứ hai”.

Em lấy cây thước đánh anh...anh bỏ chạy cứ thế hai đứa đùa giỡn với nhau rất vui.

Có bài kiểm tra toán, thật lòng thì em mong thầy đừng phát bài ra còn hơn em làm sai hết một câu, anh ngồi ở bàn trên nói chuyện với thằng Đức và quay xuống hỏi “Ê Thi Yến làm gì mà trông có vẻ không vui vậy?”.

Em sụ mặt thờ dài rồi nói “Chắc là điểm kiểm tra thấp nên buồn trước...”.

Anh liền lắc đầu “Chắc chắc...Nói dối quá đó nha, điểm mấy người mà điểm thấp không biết ai điểm cao nữa”.

Giọng em buồn hẳn “Nói thật mà hôm bữa tính nhằm nên làm sai hết một câu 2 điểm rồi...điểm bài này chắc chừng 8 ak”.

Anh liền lắc đầu rồi kêu lên “Chắc chắc ai mà tin được bạn chứ”.

Em biết là bài mình chắc chắn chỉ có 8 điểm thôi nên liền hỏi “Thế dám cá cược với tụi không?”.

Anh suy nghĩ mấy giây rồi nói “Ok tụi đưa luật nha nếu bạn 8 điểm tụi mời bạn ăn kem ngược lại nếu như bạn 10 điểm bạn phải mời tụi ăn kem dám không?”.

Em mỉm cười đắc ý “Ok bạn thua là cái chắc rồi”.

Hai đứa quay qua nhìn thằng Đức rồi nói “Đức bạn làm chứng nha”.

Đức rất ham vui nên đồng ý liền “Ừ được”.

Lúc phát bài kiểm tra ra em 8 điểm anh 10 điểm, em hỏi anh “Kem đâu?”.

Anh lại nở một nụ cười ranh mãnh rồi nói “Có giấy tờ bằng chứng gì công nhận không mà đòi kem”.

Em liền quay sang nhìn thằng Đức rồi nói “Lúc nãy đã nói thằng Đức là người làm chứng cho vụ cá cược giữ tụi và bạn rồi mà”.

Anh nhún vai tỏ vẻ vô tội “Ai mà tin được thằng đó hihhi”.

Em đành chịu thua không đòi kem của anh nữa, một lúc sau anh bảo “Thi Yến bắt tay làm huê nha”.

Em không nghĩ nhiều cứ thế mà bắt tay anh ai ngờ anh nắm tay em thật chặt và làm nó đau, em nhăn mặt kêu lên “Buông ra đi đau quá...con gái con nứa gì mà bạo lực thấy sợ luôn...”.

Anh lại nở nụ cười đều đều khó ưa “Ngon... dám nói tôi là con gái bạn sẽ phải hối hận cho mà xem Lâm Thi Yến”.

Hai đứa giằng co qua lại một lúc anh buông tay em ra, em liền cau mày rồi nói “Tôi ghét bạn...”.

Anh lại lạnh lùng nói “Ai cần bạn thương đâu”.

Em chẳng thèm nói chuyện với anh nữa cứ nhìn ra mấy cây phượng trước cửa lớp, một lúc sau anh đến ngồi đối diện em rồi hỏi “Ê giận hả? tôi chỉ giỡn chút xíu thôi mà...lần sau không làm vậy nữa...”.

Anh đứng trước mặt em và nói chuyện một cách rất chân thành như đang thể hiện sự hối lỗi nhưng tiếc rằng em chẳng thèm quan tâm, em cứ chờ anh nói xong rồi thì quay mặt đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lời xin lỗi của anh

Hết cách anh về năn nỉ Ngọc Liên lên xin lỗi giùm anh và khuyên em đừng giận anh nữa...

Ngọc Liên là người bạn tốt nhất của em nên bạn ấy liền lên chỗ em ngồi nói chuyện với em “Thôi đi Thi Yến bỏ qua cho nó một lần đi...đừng có giận nó mà...”.

Em tỏ vẻ chẳng quan tâm “Ai thèm giận đâu tôi đâu có rãnh mà đi giận người dung làm gì cho mệt xác...”.

Ngọc Liên nhìn qua chỗ anh rồi nói với em “Nhưng nó nói là em đang giận nó đó”.

Em lại làm mặt lạnh rồi nói với Ngọc Liên “Chị nói lại với nó là đừng có tự tin quá tôi đây chả thèm giận người như nó đâu...tôi không rãnh mà giận người dung”.

Ngọc Liên lắc đầu thở dài “Hai đứa bây thiệt tình y như con nít á giận làm gì rồi giận không biết...”.

Giận anh! Ừ thì có giận đấy nhưng cảm xúc trong lòng rối tung,cứ khó chịu làm sao ấy không thấy vui chút nào.Trưa hôm sau em đi học cùng Thảo Ngân và Ngọc Liên, trên đường đi về lớp em có đi ngang qua chỗ hàng ghế đá hôm bữa anh ngồi giảng toán cho em, liếc mắt nhìn một vòng và vô tình thấy anh đang ngồi ở đó...em giả vờ không thấy rồi đi phớt qua luôn ngay lúc đó giọng của anh vang lên “Này...bộ không cần đến anh nữa à pé ngốc?!”.

Em dừng lại quay về phía anh có chút ngỡ ngàng rồi lên tiếng hỏi “Vừa rồi...gọi ai là pé ngốc vậy?”.

Anh chỉ tay về phía em rồi nói “Thì gọi bạn đó chứ còn ai”.

Em bước qua chỗ anh ngồi rồi hỏi “Sao bạn lại gọi tôi là pé ngốc? ai cho phép bạn gọi như thế chứ”.

Anh mỉm cười “Thích thì gọi thôi với lại bạn không thông minh nên tôi gọi là pé ngốc vậy thôi”.

Em giả vờ giận dỗi “Hay quá ha”.

Anh có chút bối rối cứ ậm ừ nhưng rồi cũng lên tiếng nói thành câu “Uhm cho tôi xin lỗi chuyện ngày hôm qua nha...người thông minh chắc chắn sẽ chấp nhận lời xin lỗi đấy...hihihi”.

Em ngồi xuống bên cạnh anh “Vậy thì tôi chấp nhận làm kẻ ngốc cũng không nhận lời xin lỗi này từ bạn”.

Anh quay sang nhìn em bằng ánh mắt phức tạp cảm xúc rồi căng thẳng thốt lên “Gi?!!thà làm kẻ ngốc cũng không tha lỗi cho tôi sao?”.

Thấy anh căng thẳng như vậy em liền bật cười “Hihihi bởi vì tôi đâu có giận bạn...bạn bị tôi lừa rồi nhé hihihi...”.

Hai đứa lại vui vẻ đùa giỡn với nhau như mọi ngày, anh lại chọc cho em lấy thước đánh anh rồi anh lại nói “Gãy xương rồi này đền tiền đi...”.

Em hất mặt lên hỏi “Không đền thì sao?”.

Anh lại mỉm cười nhạt “Haiz thì chịu thôi chứ biết sao”.

Ngày nào cũng vậy những điều đơn giản đó như đã trở thành một phần trong cuộc sống của em rồi có thể anh cũng cùng cảm nhận với em nhỉ?!

Rồi trời cũng bắt đầu đổ những cơn mưa đầu hạ, cái nắng nóng đã dịu đi phần nào và em cảm nhận được cái lạnh đang bao vây quanh em. Một buổi chiều mưa thật đẹp, trắng cả trời đất và cũng thật buồn vì em sắp phải đội cả cơn mưa để về nhà. Hôm nay thứ hai mặc áo dài, chạy xe đạp, tay lái em lại rất yếu nên không thể chạy nhanh được, từng hạt mưa mỗi lúc một nặng và nhiều nó đã giăng giăng đầy trên đường phố và thấm vào áo em, không có áo mưa để về nên em và Thảo Ngân đành phải trú mưa bên một mái hiên nhà không có chủ. Em vừa lạnh vừa run lên khi từng cơn gió thổi qua ngồi sát cái cửa sắt lạnh tanh với bao nỗi lo lắng vu vơ trong em thê thảm thật.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thà tôi bị bệnh còn hơn để bạn ướt áo

Em đang suy nghĩ vu vơ đủ thứ chuyện trên trời dưới đất thì đột nhiên em lại nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh vang lên “Thi Yến.. lấy áo mưa về đi nè”.

Em ngẩng đầu lên nhìn... em còn tưởng là mình nghe nhầm chứ nhưng lại là anh thật, rất bất ngờ và cũng thấy rất là vui khi anh lại xuất hiện như thế này, có áo mưa để về hiển nhiên là em rất vui những nghĩ lại anh sẽ ướt mình thì em lại thấy áy náy “Tôi lấy áo mưa về rồi bạn bị ướt thì sao?”.

Anh mỉm cười hi hi rồi nói “Tôi là con trai mà tắm mưa một bữa có sao đâu”.

Em cảm thấy có chút bối rối trong hoàn cảnh như thế này nên nói “Tự nhiên bạn tốt với tôi quá ... tôi không dám nhận đâu”.

Anh lại cau mày rồi bảo “Tôi nói bạn ngốc đâu có sai lúc nào cũng nghĩ cho người khác không à, lo cho bản thân đi cầm lấy áo mưa rồi về đi”.

Mặc dù rất muốn đi về nhà nhưng lại sợ anh vì nhường áo mưa mà bị bệnh nên kiên quyết trả lời “Không lấy đâu”.

Em đã thành công trong việc chọc tức anh thế là anh liền mắng cho “Điện hã áo dài mỏng lắm đó từ đây về nhà nhắm còn chỗ nào khô không? Phải chi hôm này là ngày khác trong tuần “mấy người” mặc đồng phục là váy, áo sơ mi và vest khoác bên ngoài thì tôi cũng không thèm nhường áo mưa cho đâu”.

Em lắc đầu “Không biết nữa”.

Anh cầm lấy tay em rồi để cái áo mưa vào “Vậy thì mặc áo mưa vào rồi đi về, Thi Yến cũng phải nghĩ cho nhỏ Thảo Ngân với chứ nó lạnh run rồi kia”.

“Nhưng...”.

Anh liền lên tiếng cắt đứt lời nói của em “Không có nhưng nhị gì hết cầm lấy áo mưa rồi đi về quyết định vậy nha”.

Anh đạp xe đi trước không cho em cơ hội từ chối nữa cũng nhờ anh để lại cho em áo mưa của anh mà em và Ngân về nhà an toàn không ướt chút nào hết.

Hôm sau đi học em mang theo áo mưa của anh và cả áo mưa của em nữa em dự tính là sẽ trả cho anh lúc cuối giờ, trùng hợp thật chiều hôm đó cũng là một buổi chiều mưa, lúc tan học em trả lại áo mưa của anh cho anh rồi bối rối nói “Hôm qua ...cám ơn bạn nha”.

Anh mỉm cười xua tay “Có gì đâu, hihihi hôm nay cũng mưa mà Thi Yến giữ lấy mà mặc về đi”.

Em liền lắc đầu “Bạn cầm lấy đi, tôi có mang áo mưa nè, để bạn dầm mưa vì tôi hoài ngại lắm hihihi”.

Anh đột nhiên quay lại nhìn em rồi nói “Thà tôi bị bệnh còn hơn để bạn ướt áo...”.

Em cứ đứng bất động nhìn anh một lúc thật lâu, sau đó mới lên tiếng” Thế Phương cầm áo mưa về đi Yến cũng có áo mưa mà”.

Anh nhìn em với ánh mắt dò xét bán tính bán nghi không tin rồi nói “Lấy ra cho tôi xem đi rồi tôi mới tin...”.

Em mở cặp lấy áo mưa của mình ra đưa cho anh xem lúc đó thì anh mới cầm lại áo mưa của anh và đi về. Cả đêm em cứ thao thức không ngủ được mỗi lần nhớ đến ánh mắt đầy tình cảm của anh và câu nói “Thà tôi bị bệnh còn hơn để bạn ướt áo “ thì tự nhiên lại thấy vui vui...phải chăng cái này gọi là quan tâm?!

Hôm nay có bài kiểm tra vi tính em chịu thua môn này nên cứ gọi anh giúp, lúc đầu em hỏi anh cứ bảo là “Bài này làm vậy đó...hahaha” rồi nở một nụ

cười coi thường em, trông về mặt anh vô cùng đắc ý thấy mà ghét.

Đến lúc em năn nỉ thì anh mới chỉ cách làm bài chi tiết. Anh thì lúc nào cũng thích đùa, khi cô đến chấm bài thì anh rất là tự tin mình sẽ được 10 điểm nhưng tiếc là anh chỉ được 8 thôi. Đến lượt cô chấm điểm bài của em và Ngọc Liên thì anh nói với em “0 điểm là cái chắc rồi hahaha”.

Trong khi người ta lo lắng vô cùng thì anh lại châm chọc kiểu đó đúng là bó tay anh luôn, anh lại nhìn em và nói “Không được điểm nào đâu hihhi...”

Nhưng sau câu nói đó lại kèm theo là một nụ cười rất dễ thương không có ác ý. Anh cứ nói vậy nhưng lúc cô đặt bút xuống chấm bài thì anh lại nói với cô “Cho hai bạn đó 9 điểm nha cô”.

Cô nhìn anh rồi hỏi “Em lạ thật đó này giờ cứ chọc bạn là không có điểm sao giờ lại xin cho bạn 9 điểm?”.

Anh gãi đầu rồi lúng túng đáp “Dạ tại thấy hai bạn đó ngồi đánh máy từng chữ và rất là cố gắng để hoàn thành bài kiểm tra này đó cô... với lại lúc này em chỉ đùa với hai bạn đó thôi...”.

Cô mỉm cười rồi nói với anh “Ừ cô cũng quyết định cho hai bạn 9 điểm ngay từ đầu bài làm tốt chỉ có một chút sai sót thôi”.

Lúc cô sang chấm bài cho bạn khác rồi em mới quay qua nhìn anh bằng ánh mắt lạ lẫm nên anh liền lên tiếng hỏi “Bộ mặt tôi dính lọ nghe hay sao mà nhìn ghê thế?”.

Em liền lắc đầu xua tay “Không phải...ê mà hỏi thật cái này nha tôi hơn điểm bạn, bạn không buồn hả?”.

Anh mỉm cười rồi nói “Có gì đâu mà buồn, bạn vui là tôi vui rồi”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên vô độ “Thiệt á???”.

Anh lại bày ra bộ mặt lạnh lùng “Một quá nói một lần thôi không nhắc lại đâu”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Sao buồn quá vậy...Cần giúp gì không?!

Tới tiết chủ nhiệm cô tiến hành đổi chỗ để một bạn học sinh khá kèm một môn mà người đó giỏi nhất cho những bạn có học lực yếu kém. Em lo lắng toát mồ hôi hột thật lòng thì chẳng muốn dính vào rắc rối này chút nào, đột nhiên cô gọi tên và nói là em sẽ phụ trách môn văn mọi thứ như súp đổ trước mắt, em thầm nghĩ “Thôi rồi xong đời”, lúc tan học em đi xuống trước, em ngồi ở chỗ để xe chờ Thảo Ngân và Ngọc Liên.

Anh lấy xe rồi dừng lại chỗ em đang ngồi, thấy em không vui nên anh lên tiếng hỏi “Nè Thi Yến...sao buồn quá vậy? Cần giúp gì không?!”.

Nghe câu hỏi đó mắt em liền sáng rỡ lên đầy hy vọng “Bạn là bạn tốt mà đúng không bạn nói với cô là để bạn phụ trách môn văn thay tôi đi”.

Anh đưa ra bộ mặt ngu ngơ vài giây rồi mỉm cười bảo “Cái khác thì tôi giúp được cái này thì tôi bó tay hihhi”.

Em chớp chớp mắt làm ra vẻ tội nghiệp “Làm ơn giúp giùm đi mà”.

Anh đá chống xe xuống rồi đi qua ngồi xuống bên cạnh em “Cũng có gì đâu về nhà soạn mấy câu hỏi trong sách ra là được rồi...”.

Em lại sụ mặt bày ra vẻ mặt thất vọng “Nói tới nói lui thì tôi vẫn phải kèm môn văn cho mấy bạn kia chứ gì...”.

Anh đưa tay vỗ nhẹ vai em một cái như đang động viên em “Ừ cố gắng lên tôi ủng hộ bạn mà...bạn đã rất trẻ con rồi lúc buồn là y chang luôn á...”.

Em quay sang nhìn anh “Y chang cái gì sao không nói tiếp?”.

Anh liền nở nụ cười ranh mãnh “Hihhi y chang như đứa con nít lên ba ngồi khóc nhè hahaha...”.

Em giờ tay đánh vào vai anh một cái “Nói cái gì lặp lại coi”.

Anh chỉ mỉm cười rồi đứng dậy “Thôi tôi về trước... đừng có buồn nữa nha!”.

Anh mỉm cười rồi dắt xe đi, mỗi ngày anh đều mang đến cho em bao nụ cười bao nhiêu là niềm vui, anh luôn sẵn sàng an ủi chia sẻ nỗi buồn cùng em, anh thật là tốt bụng. Mặc dù anh chưa bao giờ bắt em ngồi hàng giờ đồng hồ để nghe anh than vãn nhưng anh luôn xuất hiện lúc em cần...anh thật là kỳ lạ...

Mới vào học có bao lâu đâu mà hè đã đến, mùa hè xa anh lại thấy có chút nhớ hơn những người khác bởi vì Thảo Ngân, Ngọc Liên, Trần Nhân và em nhà gần nhau nên vẫn thường xuyên tụ tập đi trà sữa hoặc là đi karaoke, mặc dù là hát không hay nhưng người ta vẫn nói hát hay không bằng hay hát mà phải không?!

Tháng 9 mọi người lại gặp nhau vào ngày tựu trường, đầu năm học mới hầu như đứa con gái nào cũng diện áo dài mới có họa tiết theo ý thích của mình chỉ tội mấy đứa con trai cứ phải mặc đồng phục quần tây xanh, áo sơ mi trắng và vest xanh khoác bên ngoài chẳng có gì khác biệt cả.

Gặp lại nhau anh hỏi “Nè Thi Yến mùa hè vừa rồi bạn đã làm gì vậy?”.

Em nghĩ lại mấy việc làm trong mùa hè rồi nói “Thì ở nhà luyện phim thi thoảng thì rủ Thảo Ngân, Ngọc Liên và Trần Nhân đi quẩy hahaha...thế còn bạn thì sao??”.

“A xem ra là rất vui nhỉ...tôi dành hầu như cả mùa hè để đi học bơi”.

Em quay sang nhìn anh bằng vẻ mặt ngạc nhiên rồi kêu lên “Cái gì??? Bạn dành cả mùa hè để đi học bơi sao...không biết mặt trời có mọc đằng Tây không ha”.

Anh thờ dài “Không phải tôi chăm chỉ đâu chỉ tại ở nhà chán quá nên đi học bơi giết thời gian thôi đó mà, với lại năm nay thể chất học bơi tôi học rồi mai mốt khỏi cần học nữa thấy tôi thông minh chưa hìh”.

Em đánh vào vai anh một cái “Khôn quá ha sao không qua hót tui đi học chung luôn với...mùa hè ở nhà ăn rồi ngủ chán chết đi được luôn”.

Anh nhún vai “Ai bảo bạn không chịu nói sớm với lại tôi cũng đâu có biết nhà bạn đâu mà qua hót bạn đi học chung với tôi”.

Trần Nhân liền nói vào “Trời gọi điện cũng được mà đâu nhất thiết là phải tới nhà”.

Anh trưng ra bộ mặt vô tội rồi nói “Biết số điện thoại của Thi Yến tao chết liền luôn á”.

Em và cả Trần Nhân đều ngạc nhiên nhìn anh, sau đó em liền nói “Ai bảo bạn không chịu hỏi làm chi”.

Anh hất mặt lên “Ồ hay sao không nói ngược lại là tại “mấy người” “không cho tôi số điện thoại của “mấy người” chứ”.

Em làm hành động bó tay rồi lấy một mẫu giấy nhỏ ghi số điện thoại của mình đưa cho anh “Làm bạn với nhau cả năm trời nhà tôi cũng không biết, số điện của tôi cũng không biết...nói thiệt không biết mình có phải bạn bè hay không nữa”.

Anh mỉm cười gian manh rồi nói “Tôi đã bao giờ nhận Yến là bạn tôi đâu”.

Một câu nói phũ phàng của anh cũng đủ để làm người khác buồn cả ngày thế mà anh vẫn vô tâm không biết.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Người yêu lí tưởng

Xuống phòng tin học thực hành lại vô tình ngồi cạnh bên anh chỉ khác một điều là năm nay em ngồi cùng máy với Thảo Ngân chứ không có ngồi chung với Ngọc Liên, em quay sang thờ dài rồi nói anh “Ê sao năm nào cũng xui xẻo ngồi gần “mấy người” hết vậy đổi chỗ đi”.

Anh hất mặt lên “Thích thì “mấy người” đổi đi... tôi nhất định đóng quân ở vị trí này”.

Em nhìn quanh lớp cũng tính đổi chỗ thật nhưng tiếc là không còn cái máy nào trống hết nên đành hậm hực quay sang nhìn anh rồi nói “Còn chỗ để đổi chết liền luôn á”.

Anh liền mỉm cười rồi nói “Thế thì đừng đổi nữa cứ ngồi yên ở đây là được rồi...con gái đúng là phiền phức mà”.

Em quay sang nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn rồi bảo “Đúng là đồ đáng ghét”.

“Ai cần “mấy người” thương!?!?”.

Đột nhiên, cả nhóm ngồi bàn về chàng trai lý tưởng mình sau khi xem xong một bộ phim ngôn tình trên tivi.

Thúy Hạ chia sẻ về người trong mơ của mình “Chàng trai lý tưởng của tôi phải là một người học giỏi, thích nghiên cứu, chăm chỉ đọc sách, luôn điềm tĩnh và suy nghĩ thấu đáo,việc gì cũng sẽ luôn lo lắng thật chu đáo”.

Thảo Ngân lại nói “Tôi không thích cái kiểu thư sinh như vậy tôi thích một người chính chắn từng trải hơn”.

Ngọc Liên cũng nói ra mẫu người lý tưởng trong lòng mình “ Tôi thích một chàng trai lãng mạn si tình có thể vì tao mà hy sinh mọi thứ”.

Nhìn em ngồi lắng nghe mà không nói gì, Trần Nhân và anh đều đồng thanh hỏi “ Còn Thi Yến thì sao?”.

Em mỉm cười nhạt rồi nói “ Tôi không có mẫu người lý tưởng trong mơ, gặp đúng người đúng thời điểm thì yêu thôi, đặt ra nhiều tiêu chuẩn làm gì cho mệt não không biết, với lại đã chắc gì là sẽ tìm được chàng trai đúng theo mong muốn của mình đâu...yêu là phải yêu luôn cả mặt tốt và mặt xấu bởi vì đâu có ai hoàn hảo”.

Trần Nhân liền nói “ Trôi Yến tâm lý ghê luôn á, mai mốt đụng chuyện tình cảm chắc phải tìm Yến tư vấn cho tôi quá hìh”.

Em nháy mắt với Trần Nhân một cái rồi nói “ Sẵn sàng giúp đỡ hìh”.

Thảo Ngân đung đưa tay “ Nếu bắt buộc phải chọn thì mày sẽ chọn kiểu con trai như thế nào để yêu?”.

Em suy nghĩ vài giây rồi nói “ Chắc là kiểu... cool ngầu á, một người lạnh lùng thường tỏ vẻ không quan tâm nhưng sẽ luôn xuất hiện mỗi khi mình cần như vậy là được rồi hìh”.

Lại học vì tính anh lại giờ trò lưu manh em bật máy lên là anh lại đưa tay tắt máy, hai đứa giả vờ cãi nhau rồi chuyển sang đánh nhau, một lúc sau em không học được nên hỏi “ Bạn muốn sao mới để yên cho tôi học đây hả?”.

“ Cho tôi mượn vở bài tập toán đi”.

Em nhìn anh rồi ngạc nhiên kêu lên “ Hả??? bạn học giỏi toán hơn tôi thì mượn vở bài tập của tôi làm gì?”.

Anh thần nhiên đáp trả “ Thì mượn để chép cho nhanh chứ còn làm gì?”.

“ Sao bạn không tự làm đi”.

Anh hất mặt lên tự mãn “ Bài dễ quá không có hứng thú để làm”.

“ Oh dễ quá hay là không biết làm vậy hả?”.

“ Bạn nói thử coi bài mà bạn không giải ra tôi còn làm được hướng hồ mấy bài toán còn con này”.

Thảo Ngân liền nói với em “ Mày đưa tập toán cho nó mượn đi để còn làm bài tin học nữa chứ”.

Em nói với thái độ kiên quyết “ Không, cho bạn mượn tập chép bài là hại bạn, mày không nhớ cái vụ mượn tập của tao đưa thằng Thiên lên bảng làm bài hả?”.

Thảo Ngân đực mặt ra “ Vụ gì ta?”.

Anh liền phì cười rồi nói “ Thì hồi năm lớp 10 Thảo Ngân mượn cuốn tập toán của Thi Yến cho thằng Thiên lên bảng làm bài nhưng Thi Yến lười gạch dấu phân số nên báo hại thằng Thiên trên bàn cũng viết theo kiểu trên dưới mà không ai hiểu được là nó đang viết cái gì hết đó, còn Thi Yến thì bày ra vẻ mặt đau khổ muốn đập cho nó vài cái vì dằn không chịu nổi á”.

Thảo Ngân liền tỏ vẻ hối hận “ Ừ nhắc tới vụ đó làm tao thấy có lỗi với nó ghê luôn làm thằng nhỏ bị thầy tụng kinh nghe suốt 1 tiết luôn mà”.

Em liền nói vào “ Thì bởi vậy từ lúc đó tao không muốn hại bạn nữa nên đã nói là không cho đứa nào mượn vở bài tập toán nữa hết”.

Thảo Ngân liền tán đồng “ Ừ mày nói đúng thôi đừng cho Thế Phương mượn nữa”.

Anh liền cười ranh mãnh rồi nói “ Ngon...tôi cho hai người khỏi học luôn nè”.

Thế là cuộc chiến reset cái máy lại diễn ra, đang yên đang lành tự nhiên thầy kêu kiểm tra 15 phút mà cứ tình trạng đứa tắt đứa mở kiểu này thì sớm muộn gì cái máy vì tính cũng ra sọt rác nằm chứ kiểm tra cái nổi gì nên em đánh mở cặp lấy cuốn vở bài tập toán đưa cho anh “ Bây giờ thì để yên cho chuy làm kiểm tra ok?”.

Anh liền gật đầu “ Tất nhiên rồi hìh”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sao tự nhiên quan tâm dữ vậy???

Giờ tan học anh nói với em “Thì Yến xuống lấy xe nhanh lên rồi đi về cũng trễ rồi đấy”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu “Sao tự nhiên quan tâm dữ vậy???”.

Anh cười nhạt “Thì bạn bè quan tâm nhau không được à với lại cũng cùng đường đi về mà”.

Em lại hỏi anh “Uhm nhưng tôi thắc mắc là trước giờ bạn đâu có quan tâm chuyện tôi về sớm hay muộn đâu”.

Anh “Hồi trước không quan tâm nhưng bây giờ quan tâm được không?”.

“Cái này tôi đâu có cảm được”.

Em cứ nghĩ anh nói đùa nên cứ vừa đi vừa giỡn với Thảo Ngân, lúc bước ra khỏi cổng trường em thấy anh đứng ở đó nên hỏi “Ê sao không về đi còn đứng đây làm gì?”.

Anh thản nhiên đáp “Thì tôi chờ bạn về chung nhà”.

Em mở to mắt ngạc nhiên kêu lên “Thiệt á”.

“Nếu không thì tôi đứng đây làm gì đâu có bị điên...”.

Em gật đầu “Ừ thì về chung”.

Anh lại giả vờ cầu nhàu “Có mỗi chuyện đi lấy xe thôi mà cũng lâu lắc”.

Em lại vô tâm bảo “Đâu có ai mượn chớ”.

Anh nhú mày rồi lạnh lùng nói “Vậy thôi tôi đi trước”.

Tự nhiên anh nổi cáu lên rồi bỏ chạy đi thật nhanh hình như anh đang giận thì phải, em vội đuổi theo nhưng không sao bắt kịp được anh rồi sau đó anh chạy chậm lại như đang cố tình chờ em.

Lúc em chạy xe song song với xe anh, em tính nói xin lỗi nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị anh mắng cho một trận tới tấp “Nè ai mượn bạn đuổi theo tôi vậy...tay lái không bằng ai mà còn bon chen nữa là sao đây lỡ như xảy ra tại nạn thì sao đây hả?”.

Em hối lỗi nhìn anh rồi lắp bắp lên tiếng giải thích “Tôi... nghĩ bạn... đang giận tôi cho nên... tôi...”.

Anh lại thờ ơ nói “Hả??? nghĩ sao mà tôi giận bạn vậy, tôi không rãnh rỗi mà giận hờn một đứa con nít không hơn không kém như bạn đâu hiểu chưa”.

Tự nhiên nghe câu đó lại thấy rất thất vọng “Uhm tại tôi nghĩ nhiều quá thôi tạm biệt”.

Sau đó em đạp xe đi thật nhanh trong lòng thầm mắng “Cái thể loại gì đây không biết nữa nhẹ nhàng với một đứa con gái hình như là điều khó khăn lắm á... người ta làm sai nên muốn nói câu xin lỗi vậy thôi mà cũng nổi giận đúng là khó hiểu mà, mặc kệ tôi đây không thèm quan tâm tới nữa thích thì giận luôn đi...gừ”.

Nói thì nói vậy thôi chứ không làm được điều mình nói, cả buổi tối đó cứ cảm thấy khó chịu trong người sao á những cảm xúc vô cùng lạ lẫm mà mình chưa trải qua trong đời, cả đêm cứ nằm lăn qua lăn lại thao thức hoài không ngủ được. Lại đến trường lại gặp anh nhưng cố tình không quan tâm tới cứ ngồi chơi trò giải câu đố với Trần Nhân mặc cho anh vẫn đang ngồi bên cạnh, anh im lặng một lúc rồi cũng bắt chuyện trước “Nè Lâm Thi Yến nói chuyện với tôi một chút đi”.

Em giả vờ không quen biết anh rồi làm mặt lạnh “Giữa tôi và bạn có gì để nói chứ?”.

“Có mà...cho tôi xin lỗi chuyện ngày hôm qua nha đáng lẽ ra tôi không nên nói những lời cộc cằn như thế với bạn”.

Em vẫn không thèm nhìn anh lấy một cái “Bạn có lỗi gì đâu mà xin chứ”.

“Thôi mà đừng có giận nữa năn nỉ đấy”.

“Tôi đâu có rãnh mà giận hờn mấy chuyện đó dù sao chúng ta cũng chỉ là người dung với nhau thôi giận nhau thì được lợi ích gì chứ”.

“Thôi mà Thi Yến tôi thật lòng xin lỗi bạn đó”.

“Bạn ngộ ghê luôn á không có lỗi mà cứ nói xin lỗi hoài là sao”.

Anh nổi cáu lên nhưng cố kìm lại và nhẹ giọng nói “Một lần cuối, tha lỗi cho tôi chuyện ngày hôm qua nha Thi Yến...”.

Em liền kiên quyết bảo “Không...”

“Không hả? vậy bây giờ muốn sao đây?”.

Anh đập tay lên bạn cái rằm và nói thế, em nhìn anh rồi hỏi “Đau không?”.

“Đau sao không...tha lỗi đi mà...”.

Em mỉm cười đắc ý “Ai bảo ham hồ chi tới tính nói là không... từ chối lời xin lỗi của bạn nhưng ai ngờ bạn lại tự làm mình đau hihihi, đúng là ngốc mà...”

Anh sụ mặt ra “Trời sao không chịu nói sớm một chút thiệt là tình à...”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngày 30 tháng 2

Hai đứa lại trở về như cũ và hình như lần nào em cũng không thể giận anh lâu được hết. Tiết hóa được xuống phòng thí nghiệm, anh là một người rất thích môn hóa nên trông anh vui hẳn ra.

Mặc dù tiết học diễn ra vô cùng căng thẳng nhưng cứ mỗi lần làm thí nghiệm thành công mọi người đều rất phấn khích.

Lúc học xong em ở lại dọn dẹp chỗ vừa thí nghiệm của nhóm em thì bất ngờ anh đi tới trong tay anh cầm hai mảnh giấy gior lên cho em xem rồi vui vẻ nói “Tôi có được hai mảnh giấy quỳ tím nè hihihi”.

Em cũng mỉm cười rồi gật đầu nói “Uhm vui quá ha”.

“Vui sao không đánh nhau với thằng Nhân cả buổi mới giành giật được đó”.

“Uhm hihi...”

Nhìn nụ cười của anh lúc đó chẳng khác gì một đứa trẻ lên ba vừa mới nhận được quà hết.

Anh cứ đứng đó nhìn, em thấy lạ nên hỏi “Ủa sao không về đi còn đứng đây làm gì?”.

“Tôi chờ bạn về chung cho vui đó mà dù sao cũng cùng đường mà hihi”.

Em liền nói “Tôi còn phải rửa mấy cái ống nghiệm này nữa chắc sẽ về trễ hơn bình thường á”.

Anh liền xắn tay áo lên “Để tôi rửa phụ cho”.

Anh cứ như trẻ con vậy chỉ có hai mảnh giấy quỳ tím thôi cũng đủ làm cho anh cười cả buổi rồi...ừ thì cứ làm con nít như vậy đi bởi vì không phải lo nghĩ nhiều hết.

Em đã xin anh hai cho em mấy tờ giấy quỳ tím, bỏ vào cuốn tập hóa để hôm nào có tiết thì sẽ đưa anh, cũng chẳng biết từ lúc nào mà em lại quan tâm đến anh nhiều như vậy nữa...

Mỗi ngày có anh bên cạnh thì em cảm thấy rất vui, không cô đơn tẻ nhạt, anh thì lúc nắng lúc mưa lúc vui lúc buồn, tuy là anh và em hay cãi cọ với nhau nhưng luôn có tiếng cười chứ mang lại bầu không khí căng thẳng, mỗi ngày trôi qua mình lại hiểu nhau nhiều hơn anh nhỉ?!

Em là một đứa trẻ con nhưng đã có lúc em bắt gặp anh đang nhìn em, một ánh mắt thật khờ một khuôn mặt ngô ngố, một cái nhìn đậm chiều ném về phía em và một nụ cười nhẹ khi anh biết anh đang nhìn em và bị em phát hiện.

Hình như giữa anh và em có cái gì đó liên kết hai chúng ta lại với nhau, cái cảm giác ấm áp, an toàn và hạnh phúc luôn ở bên em khi có anh bên cạnh. Anh có biết không anh đã trở thành một người rất quan trọng đối với em. Mặc dù, mình chỉ gặp nhau có vài phút vào lần đầu tiên, mặc dù anh và em đến bên nhau chỉ để trao đổi học vấn nhưng em cảm nhận được rằng mỗi ngày mình lại càng gần nhau hơn, giữa hai con người xa lạ có lẽ đã xuất hiện tình cảm gì đó... có thể là tình bạn cũng có thể nó vượt xa tình bạn một chút.

Cả nhóm lên kế hoạch để chúc mừng sinh nhật Trần Nhân sẽ có tiệc họp mặt đi ăn gà rán rồi đi karaoke và hiển nhiên là mỗi bạn sẽ tự chuẩn bị quà tặng riêng cho Trần Nhân. Mọi việc đâu vào đấy em đột nhiên nghĩ ra một chuyện nên hỏi Ngọc Liên, Thảo Ngân và Thúy Hạ “Ê có ai biết sinh nhật của Thế Phương là ngày nào không dù sao cũng học chung lớp và làm bạn với nhau cả năm rồi mà tụi mình vẫn chưa bao giờ tặng quà hay tổ chức sinh nhật cho Thế Phương hết trong khi ai trong nhóm cũng có như vậy bạn ấy sẽ buồn á”.

Ngọc Liên liền lấy cuốn sổ tay ra rồi reo lên “ Cũng hên là tao có hỏi nó trước rồi”.

Thúy Hạ liền nói “ Là ngày bao nhiêu mau xem đi”.

Liên lật cuốn sổ ra rồi nói “ Là ngày 30 tháng 2 á”.

Em và Thảo Ngân nhìn nhau rồi đồng thanh kêu lên “ Hình như có cái gì sai sai ak”.

Ngọc Liên liền nói “ Sai sao được chính Thế Phuong nói với tao như vậy mà”.

Trần Nhân đi ngang qua bàn của em thấy cả đám con gái đang tụ họp nên liền đi tới ngồi xuống “ Nè mọi người đang nói chuyện gì mà vui quá vậy?”.

Thúy Hạ liền trả lời “ Thi Yến hỏi sinh nhật của Thế Phuong là ngày nào, Liên mới nói là ngày 30 tháng 2 nhưng tụi tụi thấy có gì đó sai sai á”.

Trần Nhân liền bật cười “ Hahaha sai quá rồi chứ còn gì nữa tháng hai có 28 ngày năm nhuận thì mới có 29 ngày thôi làm gì có ngày 30”.

Cả đám lúc này mới ồ lên “ Ủ ha”.

Ngọc Liên làm ra vẻ mặt vô tội “ Nhưng thật sự là Thế Phuong nói với tao như vậy mà tao gât tụi mày làm gì chứ?”.

Em liền lắc đầu khề thờ dài rồi nói với Liên “ Bà bị điên rồi nên mới tin lời của Thế Phuong á...cái người đó rất là thường xuyên lừa người khác bộ bà không biết hả???”.

Ngọc Liên nhăn nhó mặt mày “ Thằng quý khó ưa dám lừa tao”.

Em quay sang hỏi Trần Nhân “ À Nhân ông là bạn thân của Thế Phuong vậy ông có biết ngày sinh nhật của Thế Phuong là ngày nào không?”.

Trần Nhân suy nghĩ rồi liền vui vẻ nói “ Là ngày 14 tháng 2 đó”.

Em ngạc nhiên quay sang nhìn Trần Nhân rồi nói “ Ngày sinh độc thiết ha, bữa đó tặng quà sinh nhật có bị hiểu lầm là quà valentine không ha hihii”.

Thảo Ngân liền hí hớn nói “ Có gì đâu một công đôi chuyện niềm vui nhân lên gấp hai bởi vì bạn bè cũng có thể tặng quà va-lung-tung cho nhau mà hahaha”.

Thúy Hạ liền nói “ Ai mà là người yêu của Thế Phuong chắc đỡ tốn tiền lắm hahaha tại vì vừa sinh nhật vừa là quà lễ tình nhân mà”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quà sinh nhật hay là quà Valentine?!

Cuối cùng cả nhóm thống nhất với nhau lấy ngày 20 tháng 2 để tổ chức sinh nhật cho cả Trần Nhân và anh.

Thảo Ngân, Thúy Hạ, Ngọc Liên và em cùng đi nhà sách để lựa quà tặng cho anh và Trần Nhân.

Em chọn hai món quà một quả cầu tuyết và một cái chuông gió hình ngôi nhà gỗ. Lúc gói quà Thảo Ngân và em lại cùng ngạc nhiên vì lựa chọn quà tặng cho Trần Nhân giống nhau, Thảo Ngân kêu lên “ Ê Thi Yến sao tao với mày thần giao cách cảm quá vậy đã chia nhau ra đi rồi mà vẫn lựa đồ giống nhau hahaha”.

Em gật đầu “ Uhm nhưng khác màu khác kiểu mà với lại Trần Nhân cũng rất là thích mấy cái chuông gió, một cái ông treo ở cửa sổ một cái treo ở cửa chính của được mà hihii...”.

Thảo Ngân liền giờ ngón tay cái lên tán dương em “ Hay lắm hii”.

Ngọc Liên hỏi em “ Thi Yến vậy là quả cầu tuyết đó tặng cho Thế Phuong hả?”.

Em đắn đo nhưng vẫn gật đầu “ Chắc có lẽ vậy hii”.

Lúc đi về, một mình em ghé qua cửa hàng bán bút máy, lựa chọn cả buổi trời mới chấm được cây bút máy Picasso 933FB. Cây bút nhìn cũng khá là đẹp nắp bút có hình trụ, cài bút được mạ vàng và chạm khắc trang trí làm nổi bật ba chiều của chiếc bút, thể hiện sự năng động và một phong cách khác biệt, thân bút được sơn mài bóng hai lớp có khả năng chống ăn mòn và oxi hóa tốt, đặc biệt ngòi bút mạ vàng với những nét khắc hoạ tiết đặc trưng của trường phái Picasso. Em hy vọng anh sẽ dùng cây bút này để viết ra những con chữ thật đẹp và sử dụng nó vào những lúc quan trọng chẳng hạn như làm

kiểm tra hoặc là làm bài thi. Bởi vì sinh nhật của anh là ngày đặc biệt nên em cũng ích kỷ một chút bày tỏ lòng tình cảm của mình, ở cuối tấm thiệp viết lời chúc mừng sinh nhật anh em đã viết “SMILY” thay cho chữ ký của mình và từ này mang thông điệp mà em muốn nói với anh nhưng có lẽ anh sẽ không bao giờ hiểu được ý nghĩ của từ “SMILY” mà em viết.

Mọi người thống nhất là sẽ tặng quà cho cả hai vào ngày 20 tháng 2 nhưng em nghĩ vào đúng ngày sinh nhật mà nhận được quà từ bạn bè chắc hẳn sẽ vui hơn nên đã tặng quà đúng ngày sinh nhật của Trần Nhân.

Ngày 14 tháng 2 lúc tan học em xuống chỗ giữ xe sớm hơn mọi người, lúc anh dắt xe ra em đã bước tới đưa quà cho anh “Thế Phương sinh nhật vui về nha”.

Anh nhìn em bằng ánh mắt lạ lẫm ngạc nhiên, vừa lúc đó em vô tình nhìn thấy bạn lớp trưởng lớp bên cạnh cầm cuốn sổ đầu bài đi ngang qua nên vội hốt hoảng kêu lên “Thôi chết lúc này nói là đi nộp sổ đầu bài giùm lớp trưởng mà quên mất rồi” em vội để cái hộp quà vào giỏ xe của anh rồi chạy lên lớp.

Buổi tối, về nhà em nhận được tin nhắn của anh gửi tới [Cảm ơn món quà sinh nhật sớm của Thi Yến nha hồi chiều bạn chạy đi vội quá nên tôi không kịp nói lời cảm ơn].

Em ngồi nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại đọc đi đọc lại cái tin nhắn ấy hơn chục lần rồi cau mày nghĩ “Sinh nhật sớm là sao ta rõ ràng hôm nay là ngày 14 tháng 2 cơ mà”.

Chần chừ mãi cuối cùng em bấm số rồi gọi điện cho anh để hỏi cho ra lẽ.

Anh bắt máy “Àlo tôi nghe nè”.

“Thế Phương nói sinh nhật sớm là sao rõ ràng hôm nay là ngày 14 tháng 2 đúng ngày sinh nhật của bạn mà”.

Em nghe thấy tiếng cười của anh vang lên phía đầu dây bên kia “Ai nói với bạn sinh nhật tôi là 14 tháng 2 vậy hả??”.

“Trần Nhân nói như vậy tôi tin Trần Nhân không có gạt tôi đâu”.

Tiếng cười của anh lại vang lên “Hahaha thằng Nhân nó nào cá vàng vậy mà Yến cũng nghe sao...sinh nhật của tôi là ngày 22 tháng 2 chứ không phải 14 tháng 2 đâu nha”.

Em muốn đập đầu vào tường chết cho rồi “Xin...lỗi...tôi thật sự không biết”.

“Có gì đâu bạn tặng cũng đúng ngày đó chứ...xem như là quà Valentine cũng không tệ hìhì”.

Em vội lúng túng gào lên “Không...không phải vậy đâu là quà sinh nhật sớm mới đúng”.

“Ừ dù là quà Valentine hay quà sinh nhật sớm cũng đều cảm ơn được chưa hìhì”.

Hôm sau, đi học vừa gặp Trần Nhân em đã nhéo mũi Trần Nhân một cái thật đau.

Nhân trưng ra vẻ mặt vô tội rồi ngu ngơ hỏi “Ồ hay sao hôm nay Thi Yến cũng bạo lực y như Thảo Ngân á”.

Em nhíu mày rồi nói “Ông hay quá ha sinh nhật của Thế Phương là ngày 22 tháng 2 mà ông lại dám nói là ngày 14 tháng 2 làm tôi tặng quà bị hớ, ông có biết là ngại lắm không hả??”.

Trần Nhân như nghĩ ra chuyện gì đó liền kêu lên “Á chết rồi tôi nhầm sinh nhật của Nguyễn Đăng mới là 14 tháng 2 hìhì sorry Thi Yến nha”.

Em giờ trò trẻ con ăn vạ “Không chịu đâu bắt đền mấy người đó”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: “SMILY” phải chăng là mỉm cười nhiều hơn???

Vừa lúc đó anh đi tới rồi lên tiếng hỏi “Nè Thi Yến SMILY có nghĩa là gì???”.

Em lúng túng quay qua nhìn anh không biết nên nói thế nào thì Trần Nhân đột nhiên lại hỏi anh “Trong tiếng anh smile là gì?”.

Anh liền trả lời “Mỉm cười”.

Em liền tưởng theo hướng nghĩ đó “ Smile nghĩ là cười...Smily có nghĩa là cười nhiều hơn đó mà hihihĩ”.

Anh gật đầu “ À thì ra là vậy hihihĩ thông điệp mà bạn nhắn gửi đến tôi rất là hay”.

Em gật đầu đồng ý cho qua chuyện rồi đi vào lớp, em biết anh dở nhất là môn tiếng anh nên cố tình nghĩ ra chữ “ SMILY” để bày tỏ tình cảm của mình để anh khỏi đoán ra được ý nghĩa thật sự của nó.

Lúc sinh hoạt dưới cờ ngồi chán quá nên hát vu vơ một bài hát tiếng Nhật mà em thích

“Tsuyu no mannaka

Kyou wa ame agari

Namanurui kaze

Shizuka na yomichi wo

Toorinukeru natsu ga chikai

Hikari kagayaki

Kono me wo ubai

Te ni shitaku naru

Furete mitaku naru

Anata wa kono hotaru no you

Mou ikai mada mitai

Mou ikai sono kokoro

Anata no kimochi ga mienai

Nozomu hodo kurushiku naru

Sore de mo kirai ni narenai

Fuwa fuwari to

Chuu wo mau hotaru

Sukoshi fureta basho kara

Miru no ga ichiban ii

Sotto sotto

Tsukamenai todokanai

Tsukamenai sono kokoro

Jibun dake ga omotte iru

Kanjiru to nakitaku naru

Onaji kimochi ni wa narenai

Mou ikai mada mitai

Mou ikai sono kokoro

Anata no kimochi ga mienai

Nozomu hodo kurushiku naru

Sore de mo kirai ni narenai

Jibun dake ga omotte iru

Kanjiru to nakitaku naru

Anata no kimochi ga shiritai

Anata no kimochi ga mienai

Tsuyu no mannaka

Kyou wa ame agari

Namanurui kaze

Shizuka na yomichi wo

Sore de mo kirai ni narenai

Sono hikari kagayaki

Kono me wo ubai

Te ni shitaku naru

Furete mitai)

Kyou wa ameagari

Natsu ga chikai...”*.

*: Bài hát Hotaru (Hotaru No Mori E) do ca sĩ Fujita Maiko thể hiện.

Chỉ là hát vu vơ nhưng không ngờ sau đó Thảo Ngân liền mê nheo “Nè hát lại đi Thi Yến mày hát bài này hay thật”.

Em cười nhạt “Tao hiểu mà xin lỗi vì nãy giờ đã tra tấn lỗ tai mày nha”.

Thảo Ngân liền xua tay “Không phải tao nói thật mà hát lại đi...tao thích”.

Thảo Ngân cứ mê nheo mãi nên cuối cùng em cũng phải hát lại cho nhỏ nghe nhưng không phải một lần mà nhỏ bắt hát cho đến hết giờ chào cờ luôn mới ghê chứ.

Năm học cuối cấp vô cùng áp lực vừa phải bảo vệ thành tích học tập ở lớp, vừa phải ôn thi tốt nghiệp rồi luyện thi đại học nên hầu như không ai có thời gian để đi chơi nữa mà cứ cắm đầu cắm cổ vào học thôi. Điều mà em cảm thấy an ủi nhất là mọi người đi ôn thi cùng nhau nên ngày càng gần bó với nhau hơn và bởi vì luôn có anh bên cạnh nên em cảm thấy mình an tâm hơn có niềm tin để làm được tất cả mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Sự rạn nứt vô hình

Hình như cái gì cũng có mở đầu và kết thúc, anh đến bên em nhẹ nhàng em không hay biết và khi ra đi cũng nhẹ như một con gió thoảng qua không để cho em kịp phản ứng.

Anh của trước đây luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng vẫn quan tâm đến em mang đến cho em cảm giác ấm áp còn bây giờ thì anh lại đột nhiên tỏ ra lạnh lùng với em thật và không thèm nói chuyện với em nữa, không còn anh quan tâm giúp đỡ đối diện với những bài toán khó em hoàn toàn bất lực...lúc em buồn cũng không có ai cùng em chia sẻ, không có ai đến hỏi em “Sao buồn quá vậy, cần giúp gì không?”.

Em cảm nhận được rằng anh không muốn nói chuyện với em và đang ngày càng cố tình né tránh em, giờ ra chơi anh không đến tìm em cùng ngồi nói chuyện nữa anh cũng không để em có cơ hội tìm kiếm anh.

Không đối thoại đến nhau ư??? Dễ nói nhưng không dễ làm đâu anh à.

Thật ra em thấy anh vẫn còn nhìn em bằng ánh mắt ngày nào, vẫn với con người ngày trước anh đang dõi theo em từng ngày, vậy với lý do gì mà anh lại đối xử lạnh lùng với em như thế... tại em phiền phức quá hay tại em trẻ con quá hay tại vì anh đã thay đổi không còn đặt em ở bất kỳ vị trí nào trong tim anh nữa.

Em đã tự an ủi mình anh đi rồi cũng quay lại thôi, mặc dù anh chưa bao giờ “Thế Phương thích Thi Yên” nhưng em biết anh đã thích em từ lâu rồi qua những hành động quan tâm của anh, ánh mắt của anh,... chúng nói lên tất cả mà...

Anh có còn nhớ giao ước của tụi mình không? Mình gọi nhau là anh em đó. “Anh” ở đây không phải là anh trong tình yêu mà một người anh trai tốt có thể yêu thương vỗ về cô em ngọc ngà này, “Em” cũng không phải cách xưng hô ngọt ngào của đôi lứa yêu nhau mà là một cô em gái để anh bảo vệ.

Anh từng nói “Dù mọi thứ trên thế giới này có đổi thay thì anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh mỗi lúc em cần...” nhưng tại sao anh lại nói dối chứ nếu là tại em thì em sẽ sẵn sàng thay đổi tất cả những khuyết điểm của bản thân em mà anh không thích, vì anh em có thể từ bỏ mọi thứ vậy tại sao em vẫn là người bị bỏ lại...

Ngồi trong lớp mà anh cứ giỡn với Ngọc Liên hoài anh cười với bạn ấy bằng nụ cười mà ngày trước anh đã trao cho em, còn nữa cái ánh mắt khờ ngày nào anh chưa bao giờ nhìn ai khác ngoài em thì bây giờ anh lại nhìn Ngọc Liên bằng ánh mắt đó... anh không biết được cái cảm giác đó khó chịu như thế nào đâu... nhìn người mình yêu thương quan tâm người bạn thân nhất của mình em cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa nhưng chắc chắn là đau lắm đây trái tim em như có thứ gì đó bóp nghẹn nó lại vô cùng khó chịu anh có biết không...

Mấy hôm nay đến lớp cứ nghe loáng thoáng mọi người thì thầm với nhau là anh và Liên đang quen nhau em lại thấy tim mình nhói đau, em bắt đầu sợ tới lớp, em sợ phải đối mặt với sự thật quá đỗi bi thương này.

Ngồi trong lớp mưa bắt đầu rơi bên ngoài, mưa rơi xuống thật nhiều mỗi lúc có gió thổi quá lại cuốn những hạt mưa bay theo nhìn rất đẹp mắt, mưa đẹp nhưng lạnh lùng quá giống y như anh vậy, em rủi mất tâm trí “Phải chăng câu đố ký ức của em quá khó cho nên đến tận bây giờ anh vẫn không giải ra, “SMILY” có ý nghĩa rất đơn giản vì sao anh lại cứ bỏ qua chứ”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Vì sao là cô ấy??

Một buổi chiều nọ, em sắp xếp tập vở vào cặp để chuẩn bị đi về thì vô tình mảnh giấy quỳ tím trong quyển tập hóa của em rơi ra, lúc trước xin giấy quỳ tím bỏ vào cuốn tập hóa lớp 11 mà quên đưa cho anh nên mới để hai tờ giấy quỳ tím đó vào cuốn tập hóa của năm lớp 12 nhưng cứ bận học miết nên dần dần rồi cũng quên bên đi mà không có đưa cho anh.

Bây giờ vô tình nhìn thấy lại khiến em mỉm cười khi nhớ tới những hành động vụng về của mình.

Em biết là anh rất thích giấy quỳ tím nên vội ôm cặp chạy nhanh xuống chỗ giữ xe tìm anh...

Em thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh vẫn còn ở đó nhưng khi em vừa tính bước chân đi tới chỗ anh thì Ngọc Liên đã chạy lại chỗ anh trước và nói với anh “Thế Phương cho Ngọc Liên hóa gang về được không?”.

Anh gật đầu rồi mỉm cười với Ngọc Liên một cách triu mến “Tất nhiên là được rồi hìhì”.

Sao anh có thể nói một cách nhẹ nhàng như thế chứ rốt cuộc em là gì với anh vậy? hay từ đầu đến cuối anh chỉ có tình tiếp cận em chỉ để mượn vở bài tập lúc anh cần...

“Anh không phải là loại người như vậy đâu Thế Phương không phải con người như vậy...” em đã tự an ủi mình như thế, suốt nhiều ngày liền em cứ sống với sự hụt hẫng anh có biết không...

Tờ giấy quỳ tím từ tay em rơi xuống đất rồi bị gió cuốn đi, giống như một dấu hiệu nói rằng anh đã không còn là của em nữa, em rủi mất bước đi một cách vô định trong đầu thâm nghĩ “chẳng lẽ anh là người vậy thôi sao, anh cũng giống những người khác chỉ muốn lợi dụng em giúp anh lúc anh cần sao anh có thể như vậy được chứ...”.

Lúc anh dắt xe đi anh đã quay lại nhìn em nhưng bằng ánh mắt khác rồi nó lạnh lùng và xa lạ lắm cơ, anh cứ thế mà bước đi để em đứng đó đóng băng một mình. Tự nhiên đang yên lành thì một nỗi buồn vô tận đột ngột ủa đến làm cho em không còn xác định được mình là ai, mình đang muốn làm gì, mỗi ngày đối với em đều vô nghĩa như nhau vì anh đã đến bên Ngọc Liên mất rồi.

Nhìn người mình yêu thương mỗi ngày một rời xa mình mà chẳng thể làm được gì, em thấy mình đúng là đã thất bại toàn tập không còn chỗ nào cứu vãn được nữa. Từng mũi dao như đang đâm vào tim em mỗi khi thấy anh và Ngọc Liên bên nhau... sao anh tàn nhẫn với em quá vậy? sao không chọn người khác mà lại chọn Ngọc Liên? Nếu là một người khác thì em sẽ đấu tranh đến cùng để có được anh, đâu biết trước kết quả là sẽ thua cuộc em vẫn sẽ làm vậy còn với Ngọc Liên thì sao em tranh giành với bạn ấy được đây, đó là người bạn thân nhất của em vì em quá trẻ con nên bạn ấy còn giống như một

người chị luôn đi đầu em ở chốn học đường. Thật là khó xử cho em liệu anh có biết điều đó?! Sáu năm thời gian không ngắn cũng không dài cho một mối quan hệ, Ngọc Liên đã luôn bên cạnh em mỗi lúc buồn vui là người luôn động viên em mỗi lúc em rơi vào tuyệt vọng nhường cho em tất cả những gì em muốn có, Ngọc Liên chưa bao giờ tranh giành với em thứ gì hết vậy thì bây giờ em làm sao mà tranh giành anh với Ngọc Liên được đây.

Người ta nói tình yêu không có đúng sai cũng không có khái niệm nhường nhịn nhưng thú thật với lòng là em không làm được như vậy... em biết đã ba lần Liên thất bại trong tình yêu em luôn mong rằng bạn ấy sẽ tìm được một người bạn ấy yêu thương và người kia cũng sẽ thật lòng yêu thương Ngọc Liên lúc đó chắc hẳn em sẽ vui mừng mà chúc mừng bạn ấy...nhưng ai mà ngờ được khi Ngọc Liên đã tìm được tình yêu rồi thì cũng là lúc em đắm chìm trong nước mắt bởi vì người mà Ngọc Liên yêu lại chính là anh. Những điều em mơ ước cho Ngọc Liên đã thành hiện thực rồi nhưng sao em buồn quá Thế Phương à! bởi vì em không thể nào mất anh được nữa, em chợt nhận ra rằng em không thể nào sống vui vẻ mà không có anh bên cạnh và em cũng nhận ra rằng tình cảm đầu đời em đã trao cho anh từ lúc nào mà em không hề hay biết.

Cuộc sống với con người là thế thường không trân trọng những gì mình đang có và luôn nuối tiếc khi mất đi nhưng em đâu có làm như vậy em luôn trân trọng từng giờ từng phút mình ở bên nhau mà, em thừa nhận là em hay nổi cáu mỗi khi anh chọc em nhưng sau đó hai đứa vẫn trở lại bình thường mà...thà có một lý do để anh làm vậy đi em cũng thấy an ủi phần nào nhưng anh chỉ im lặng tại sao sự im lặng lại là lựa chọn của anh chứ?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đau khổ

Chỉ còn một tháng nữa thôi là nghỉ hè rồi anh biết em nghĩ gì không??? Em đã ước mùa hè đừng đến để em có thể ở bên anh nhiều hơn một chút nữa dù biết là anh không còn như trước, anh đã đến bên người khác cũng không sao, chỉ cần được đứng nhìn anh từ xa thôi cũng quá đủ rồi em không dám đòi hỏi thêm điều gì từ anh đâu em hứa đấy...

Mỗi ngày em chỉ cần nhìn thấy anh vui vẻ, được nghe những câu nói đùa của anh, những nụ cười giòn giã phá tan sự yên lặng của anh...dù em biết những thứ đó không thuộc về em nữa.

Thời gian sắp đưa anh ra khỏi cuộc đời em hoàn toàn rồi, thì cuối kỳ em không lo về phần thi cử mà lại lo sợ là sau thi mỗi người sẽ đi một ngã biết đến bao giờ mới gặp lại nhau.

Ở nhà em là đứa ngoan nhất chịu học nhất, ở trường lại là một đứa học chăm luôn đứng nhất nhì trong lớp, em rất muốn bỏ tất cả chạy trốn đến một nơi thật xa để không phải đối diện với anh và Ngọc Liên nhưng em lại không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà làm cho gia đình, thầy cô và bạn bè thất vọng được nên cũng phải lao vào học để chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm.

Học cũng tốt mà em sẽ không có thời gian để nghĩ vu vơ về anh nữa, như thế sẽ không thấy buồn nữa nhưng...vừa nằm xuống nhắm mắt lại thì hình ảnh của anh lại hiện ra trước mắt em...làm sao đây em phải làm sao để cho anh vào quá khứ, làm sao để quên anh và làm sao để những kỷ niệm về “Thằng Ngốc” không còn làm tim em xao động nữa.

Thao thức mãi vẫn không ngủ được đã hơn 12h khuya rồi em ngồi dậy bật đèn lên học tiếp cho đến lúc em mệt quá thì gác xuống bàn mà ngủ.

Hơn một tuần lễ rồi em phải khổ sở như thế đấy có lúc đến tận 3h sáng thì em mới chợp mắt được một chút. Ngọc Liên đưa cho anh đề cương của tất cả các môn đây là việc mà trước đây em thường làm bây giờ thì Liên làm hết, em tự an ủi mình “Có Liên lo hết thì mày rảnh việc thôi có gì đâu chứ”.

Khi cầm đề cương của em đưa cho thì anh nói là “Giỏi lắm” rồi mỉm cười còn Ngọc Liên đưa cho anh thì anh nói là “Cảm ơn” một cách rất nghiêm túc anh đúng thật là khó hiểu.

Những ngày thi em không được gặp anh điều đó càng làm cho em nhớ anh nhiều hơn vì vậy lúc thi xong em đã đến phòng thi của anh và lại thấy vô cùng xót lòng bởi vì lúc đó anh và Ngọc Liên đang dắt tay nhau đi về anh đi phớt qua em như không hề quen biết.

Buồn rười rượi em bước đi trên những dãy hành lang dài đông người mà cứ tưởng là một mình. Thời gian học tập đã qua chỉ còn lại những phút thư giãn thôi, vào lớp cũng chỉ ngồi chơi cờ ca rô và tán gẫu thôi vì chẳng còn gì để học nữa hết.

Em ngồi nói chuyện với Thảo Ngân, Thúy Hạ và có cả...Ngọc Liên ở đó nữa, anh thì chơi cờ ca rô với Trần Nhân và Đức ở bàn trên...một lúc sau em quay lên ngồi xem truyện tranh Trần Nhân thấy vậy nên chọc “Thì Yến học lớp mấy rồi mà còn coi truyện tranh của con nít vậy???”.

Em liền xua tay đẩy cuốn truyện về phía Trần Nhân rồi lên tiếng giải thích “Hứ truyện con nít đâu truyện tình cảm mà hihhi”.

Trần Nhân nhìn em bằng ánh mắt bán tín bán nghi “Aha vậy là Thi Yến thích ai rồi đúng hok nói tôi nghe đi”.

Mắt em có chút buồn, ừ đúng là thích một người nào đó rồi nhưng người ta lại chẳng thích mình nên em đành biện minh với Trần Nhân “Không...Yến làm gì mà thích ai chứ Yến từng nói sẽ chỉ tập trung vào việc học thôi chuyện tình cảm là một phạm trù rất phức tạp để sau đi hihhi...”.

Tự nhiên anh quay xuống nhìn em chăm chăm làm cho em thấy bối rối nên liền cúi đầu nhìn xuống quyển truyện trên bàn, giọng nói trầm ấm của anh lại

vang lên “ Woa Thi Yến thiên tài thật nha cuốn truyện đề ngược mà cứ vô tư xem thôi”.

Em lúc này nhìn lại mới thấy đúng là cuốn truyện đang đề ngược nên vô cùng lúng túng, anh lại mỉm cười giật lấy cuốn truyện trong tay em rồi nói “ Chơi ca rô đi suốt ngày xem truyện tranh hoài không thấy chán à”.

Em đưa mắt nhìn anh rồi hất mặt lên nói “ Trả đây”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lưng chừng cảm xúc

“ Lát nữa cuối giờ tôi trả bây giờ thì chơi ca rô đi nếu không thì tạm biệt luôn cuốn truyện đi là vừa” anh nói rồi lấy giấy bút để trước mặt em “ Đánh trước đi”.

Trần Nhân liền nói “ Ê chơi xong ván của tao với mày cái đã chứ”.

Em thật chẳng biết anh đang làm gì nữa em đang cố quên còn anh lại cố gieo vào tâm trí em thêm những kỷ niệm mới.

Lúc chơi xong ván cờ với Trần Nhân đột nhiên anh lên tiếng hỏi em: “ Nè sao vậy??? dạo này thấy “mấy người” thất thường lắm đó bộ gặp chuyện gì hả nói tôi nghe đi”.

Câu nói đó của anh chẳng khác gì một mũi tên bay xuyên qua tim em, nếu nói ra được thì em đâu có như vậy chẳng lẽ mở miệng ra nói rằng anh quay về bên em đi bỏ rơi Ngọc Liên đi không biết người khác thế nào chứ em không làm được là cái chắc rồi. . .

Em lại thờ dãi rồi khẽ lắc đầu trả lời “ Không có gì chỉ là áp lực thi cử thôi hìh”.

Trần Nhân liền nói vào “ Bây giờ thi xong rồi Yến đừng có suy nghĩ nhiều nữa thoải mái mà chơi cờ ca rô đi hahaha”.

Em mỉm cười nhạt với Trần Nhân “Ừ thì đang chơi nè mà Yến chơi cờ này dở lắm”.

Mắt Trần Nhân sáng rỡ lên về mặt thì đồng cảm “Nhân cũng vậy mà hìhìhì chơi một ván thôi cũng được mà”.

Bạn bè đã nói vậy rồi thì em biết phải từ chối làm sao nên đành miễn cưỡng gật đầu “Uhm nhưng một ván thôi đó nha”.

Trần Nhân liền gật đầu mỉm cười “Ừ một ván là vui rồi Nhân sẽ nhường Yến mà đừng có lo hìhìh”.

Tiếng anh vang lên nghe đầy uất ức “ Gì kỳ vậy tôi rù bạn đánh cờ trước mà Thi Yến”.

Em liền nói khéo với anh “Thì chơi xong ván này với Nhân rồi tôi chơi với bạn”.

Anh cau mày rồi sụ mặt xuống “Không chịu đâu vậy là không công bằng”.

Em thờ dãi rồi nói “Thôi được rồi đánh cờ với mấy người trước được chưa”.

Em lại phải quay qua nói với Nhân “ Chờ Yến một xíu nha chắc cũng hok có lâu chừng mười nước cờ là Yến thua rồi”.

Trần Nhân liền gật đầu đồng ý “Uhm không sao đâu”.

Anh nhìn em rồi nói “Cờ còn chưa đi mà bảo thua là sao đây???”.

Em liền đáp trả “Ai mà chẳng biết bạn chơi ca rô hay nhất lớp còn lâu tôi mới thắng được bạn đó”.

Anh liền nói lại “Đừng có quá coi thường bản thân kiểu đó chứ Thi Yến mà tôi biết đâu phải loại người dễ bỏ cuộc như vậy, đúng không?!”.

Em quay đầu nhìn xa xăm lên bầu trời xanh bên ngoài cửa lớp và thầm nghĩ “ Thật ra tôi bỏ cuộc lâu rồi chỉ tại bạn không để ý đó thôi... tôi chẳng mạnh mẽ như bạn đã thấy đâu Thế Phương à nếu được tôi đã chạy trốn thật xa rồi, tôi không đủ bản lĩnh để đối diện cũng không đủ mạnh mẽ để từ bỏ, sống mười tám năm trên đời bây giờ tôi mới biết cảm giác này mới thật sự gọi là thất bại thảm hại. . .”.

Em và anh đánh hơn hai mươi nước cờ. . .cuối cùng em thắng, em liền vui vẻ mỉm cười nói với anh “ Nè bạn từng nói ở lớp này không ai thắng nổi bạn nhưng giờ tôi thắng rồi đó hìhìh”.

Anh nhìn cái cách mỉm cười trẻ con của em rồi gơ hai tay lên làm hành động đầu hàng “Ừ thì bạn thắng. . .bạn chịu cười rồi nhé lúc bạn buồn tôi cũng

thấy hok vui đâu...phải cười nhiều lên thì cuộc sống mới vui vẻ được chứ”.

Anh bỏ đi về chỗ của anh, em nhìn chăm chăm vào tờ giấy có những ký hiệu x-o trên mặt bàn rồi tự hỏi “ Là do tôi thắng hay bạn cố tình thua để tôi chịu mỉm cười đây?!...đừng làm như vậy nữa những điều nhỏ nhặt này cũng đủ để làm tim người ta đau đấy đồ ngốc à...”.

Một ngày mới lại đến dù không muốn đến trường nhưng vẫn cứ phải vác xác đi...Giờ ra chơi anh lên chỗ em rồi lên tiếng hỏi với giọng điệu đầy lo lắng “ Nghe Trần Nhân nói hôm qua Yến bị té xe đúng không?”.

Em gật đầu “Ừ”.

Anh ngồi xuống đối diện em rồi hỏi tiếp “Thế có sao hok???có bị thương ở chỗ nào không vậy?”.

Em mỉm cười đưa vết thương nhỏ ở cổ tay cho anh xem “Chỉ bị trầy xước chút xíu à không có gì nghiêm trọng hết hihhi”.

Anh đưa tay búng lên trán em một cái thật kiêu rồi cau mày nói “Chạy xe kiểu gì mà để bị té vậy hả bao nhiêu tuổi rồi mà sao hok biết lo cho bản thân gì hết trơn”.

Em liền nhăn nhó rồi quát anh “Nè đang hỏi thăm hay là làm cho người ta bị thương nặng hơn vậy hả??? bộ nhìn tôi chưa đủ thăm hay sao vậy???”.

Trần Nhân liền nói với anh “Có phải lỗi tại Thi Yến đâu tại bà kia chạy ẩu chứ bộ ...”.

Anh giả vờ làm mặt lạnh rồi nói “ Còn đủ sức nổi quạu với tôi là không sao rồi hihhi...như vậy thì tốt”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tuyệt vọng

Tự nhiên cảm thấy vui vui hình như là anh đang quan tâm đến em thì phải nhưng những cảm xúc đó nhanh như làn gió thoảng qua rồi biến mất không để lại dấu vết gì trước thái độ của anh khi anh lạnh nhạt nói “Nếu chân đau thì đừng xuống sân cứ ngồi trên lớp đi nha”.

Em có chút ngạc nhiên “Nhưng đã hứa là hôm nay sẽ đọc sách cho bạn nghe mà”.

Anh lắc tay “Không cần đâu” rồi bước nhanh ra khỏi lớp.

Anh nói nhanh rồi cũng bước đi nhanh chẳng cho người ta thời gian để phản ứng... anh đi, Trần Nhân cũng xuống sân chơi đá cầu, tụi Thảo Ngân, Thúy Hạ thì đi xuống cantin ăn vặt, Ngọc Liên thì đi đâu chẳng biết, quanh đi quẩn lại cũng chỉ còn mình em thôi tự nhiên cảm thấy cô đơn một xíu...

Bất chợt thấy nắng tắt dần không khí mát hơn khi gió đưa nhau ùa vào lớp, gió thổi những trang vở trên bàn bay lất phất, thổi những cánh hoa phượng màu đỏ bay nhẹ nhàng trong không trung, ở trong lớp cũng buồn nên em đi ra ngoài hành lang đứng hóng gió, em thấy Trần Nhân đang đá cầu với mấy bạn ở lớp kế bên, thấy nhỏ lớp phó học tập đang hẹn hò với người bạn trai ở lớp dưới, thấy Thảo Ngân và Thúy Hạ đang ngồi ở bồn cây ăn bánh trắng trộn và... vô tình em cũng nhìn thấy anh...anh đang ngồi cạnh Liên ở hàng ghế đá đối diện lớp mình...rồi anh nhìn lên lầu hai chỗ hành lang em đang đứng, anh đã bất chợt mỉm cười vẫn là nụ cười ngày nào, sau đó Liên lại nắm lấy tay anh.

Em vội đi vào lớp bỏ mặc tất cả mọi thứ lòng em nặng trĩu đau lắm đấy anh à... lúc này đây em sợ, sợ nếu đối diện với anh em sẽ không kìm nén được cảm xúc mà òa khóc, sợ nếu còn bên anh thì em sẽ trở thành kẻ thù với Ngọc Liên mất em không muốn tranh giành anh với Liên đâu.

Trời đổ mưa những hạt mưa đầu hạ rất mới kèm theo mùi hơi đất bốc lên nghe quen thuộc.

Em và Ngọc Liên chạy xe song song nhau trên đường về, hạt mưa mỗi lúc một to và nặng chúng đang điểm chấm dần trên áo em rồi chẳng phút chốc mưa ùa xuống với em như đang ôm chầm lấy người bạn cũ.

Em, Ngọc Liên và Thảo Ngân lại trú tạm mái hiên nhà hôm nào.

Anh cũng lại xuất hiện như lần trước nhưng mà anh đến là để đưa áo mưa cho Ngọc Liên, vẻ mặt của anh rất quan tâm đến “Liên mặc vào rồi về đi kẻo bệnh đấy”.

Em ngồi đó mà cứ như vô hình trong mắt anh, ai cần áo mưa của anh đâu chứ chỉ cần anh có một chút quan tâm đến em thôi cũng là quá nhiều với em rồi anh có biết không...anh đi rồi Liên nhìn em và Thảo Ngân bằng ánh mắt khó xử “Sao bây giờ hai chiếc xe mà chỉ có một cái áo mưa ai mặc đây?”.

Thảo Ngân nhún vai rồi nói “Thế Phương đưa cho mày thì mày mặc đi hỏi câu đó dư thừa quá”.

Ngọc Liên có chút áy náy “Nhưng còn hai đứa bây thì sao lát tối còn đi học thêm toán mà chẳng lẽ tụi bây tính ngồi ở đây luôn mà ngồi đây luôn rồi sao

lát về trường tao thấy con mưa này sẽ kéo dài đó”.

Thảo Ngân bày ra vẻ mặt đầu hàng số phận “Chứ bây giờ còn biết làm gì nữa tới đâu tính tới đó đi”.

Ngọc Liên đắn đo suy nghĩ rồi nói “Hay là mày với Thi Yến mặc áo mưa này đi hai đứa khô một đứa ướt vẫn lời hơn một đứa khô hai đứa ướt mà”.

Em đứng dậy nói với Thảo Ngân “Ngân mày về chung xe với Liên đi”.

Thảo Ngân trở mặt ra rồi hỏi “Còn mày thì sao?”.

Em đưa tay ra đón lấy những hạt mưa rơi xuống rồi mỉm cười nói “Cũng lâu rồi không tắm mưa hôm nay có dịp nè...”

Thảo Ngân liền réo lên “Cái con này mày điên hả rồi lờ như mày bệnh tới nay không đi học được thì sao?”.

Em nhún vai tỏ vẻ bất cần đời “Còn gì nữa đâu mà học thi xong rồi mà cô nói tới nay gặp nhau ăn liên hoan mà”.

Thảo Ngân liền cau mày rồi nói “Thi ở trường xong rồi còn thi đại học nữa chi, mày bệnh rồi ai học giùm mày”.

Em dắt xe ra rồi leo lên xe trước “Nói tóm lại là mày về với Liên đi không bàn cãi nữa mất thời gian mà cũng chẳng thay đổi được gì”.

Nói rồi em liền đạp chạy đi trước...sao mưa hôm nay kỳ lạ quá lúc nóng lúc lạnh...em lấy tay gạt mấy hạt nước trên mắt và tự hỏi là mưa hay là nước mắt em đang rơi đây... thật bất hạnh cho mình...

Cười trong mưa ừ thì lãng mạn, khóc trong mưa nhìn cũng lãng mạn nhưng không có giống mấy bộ phim tình cảm của Hàn Quốc đâu cái cảm giác này lạnh còn hơn cả băng đá... đau như từng được đau vậy đó...Cũng là một chiều mưa anh đã làm em mỉm cười trong hạnh phúc giờ cũng là một buổi chiều mưa anh lại làm cho em khóc trong đau đớn tuổi hôn như thế, rốt cuộc tìm anh bằng thứ gì vậy là máu thịt hay là sắt đá vô tri mà không cảm nhận được tình cảm của em. Em đã làm gì sai để bị đối xử như vậy chứ trên đời này có thứ gọi là công bằng trong tình cảm hay không?! hay tất cả đều bị bao bọc bởi một làn mây mù không rõ thực hư thế nào.

Tình yêu này của em đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng rồi Thế Phương à...em mệt mỏi lắm rồi anh có biết hay không vậy?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ước mơ của mỗi người

Ngọc Liên nghỉ học vì bị bệnh, em nghĩ là anh sẽ lo lắng lắm đây nhưng xem ra thì anh vẫn bình thường không để lộ cảm xúc buồn bã gì trên khuôn mặt.

Anh ngồi ở bàn trên chơi ca rô với thằng Đức, em thì đang bàn chuyện đi chơi cuối năm vào ngày tổng kết với Trần Nhân. Sau khi lên xong kế hoạch Nhân vẫn ngồi ở đó nên em vô tình hỏi “Ê Nhân ước mơ của bạn trong tương lai là gì???”.

Trần Nhân nhún mày suy nghĩ được vài giây rồi mỉm cười một cách ngây ngô trả lời của em “Không biết nữa hìhì”.

Em đứng hình khoảng một phút và nhìn Trần Nhân bằng ánh mắt ngạc nhiên rồi nói “Gi kỳ vậy bạn thi đại học y được mà bạn không biết ước mơ của mình là sao, Yến tưởng bạn thích cứu người nên muốn trở thành bác sĩ chứ”.

Trần Nhân xua tay “Không phải vậy đâu hìhì, tôi thi cho vui lòng ba mẹ thôi chứ tôi đâu có thích”.

Em liền reo lên “Vậy là phải có một ước mơ khác đúng không?”.

Trần Nhân chán nản lắc đầu “Tôi thật sự không biết là tôi ước mơ gì nữa”.

Đột nhiên anh quay xuống nhìn hai đứa rồi nói “Ước mơ của mình mà cũng không biết đúng là bó tay”.

Từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ hỏi anh ước mơ của anh là gì hôm nay có dịp nên hỏi luôn “Vậy ước mơ của bạn là gì hả Thế Phương?”.

Anh nhìn em một cách nghiêm túc rồi nói “Là bạn hỏi tôi đó nha Lâm Thi Yến”.

Em liền gạt đầu “Ừ tôi hỏi đó trả lời tôi đi”.

Anh bắt đầu thao thao bất tiết “Tôi ước mơ sẽ thống lĩnh thiên hạ, tôi sẽ mở mang bờ cõi bằng cách xâm lược các nước khác”.

Trần Nhân cười phá lên “Hahaha mày hoang tưởng hơi bị quá rồi đó Thế Phương, cái này là mê phim cổ trang lắm nè phải hok?”.

Anh quay sang nhìn Trần Nhân bằng ánh mắt hình viên đạn rồi hất mặt lên nói “Kệ tao vẫn đỡ hơn mày có mỗi chuyện mơ mộng vẫn làm không xong hahaha”.

Em khẽ lắc đầu cạ lời với ước mơ của anh luôn “Nè không ngờ luôn đó nha bạn nghĩ sao mà nói vậy hả??? bộ không thấy chiến tranh nó khốc liệt như thế nào hả mà còn đòi xâm lược người ta”.

“Tôi nói xâm lược thôi chứ có nói gây ra chiến tranh đâu, tôi cũng đâu có thích chiến tranh, mấy cảnh chết chóc tôi sợ lắm”.

Em liền cãi lý với anh “Xâm lược nước khác là chắc chắn làm bùng nổ chiến tranh luôn đó đồ ngốc”.

Anh đưa tay búng vào trán em một cái “Bạn khờ ghê luôn á tôi chỉ cần bắt tổng thống là lấy nước của người ta rồi thấy tôi thông minh chưa”.

Em đưa tay xoa chỗ đồ trên trán, tính ăn miếng trả miếng rồi nhưng nghĩ lại thời gian bên nhau cũng chẳng còn bao lâu nên thôi không tính toán với anh nữa “Hahaha dễ quá ha tổng thống nước người ta được bảo vệ kỹ lắm đó bạn muốn bắt được ông tổng thống thì phải hạ mấy người bảo vệ ông kia”.

Anh điềm tĩnh kêu lên “Ừ thì hạ”, cái cách của anh nói cứ như đúng rồi á.

Em nhún vai rồi nói “Như vậy cũng gây ra cảnh đổ máu chết chóc mà”.

Mặt anh vẫn tỉnh như chưa từng được tỉnh “Có sao đâu”.

Em liền bủi môi “Vậy mà “mấy người” dám nói là không thích chiến tranh sợ cảnh chết chóc... đúng là không nên tin lời bạn nói”.

“Có mấy ngàn quân lính chứ bao nhiêu”.

Em lắc đầu bó tay với anh “Mấy ngàn mạng người đó ông tướng à”.

“Thì đã sao???”.

“Là bạn giết người đó”.

Anh tỏ vẻ lười biếng không muốn đề cập đến vấn đề này nữa “Một quá chết bỏ hơi đâu mà lo hihhi... thế còn ước mơ của bạn là gì???”.

Em mỉm cười nhạt rồi nói “Đơn giản hơn ước mơ của bạn nhiều, tôi ước tôi sẽ là chủ của một trang trại bò sữa với một cánh đồng cỏ xanh mướt hằng ngày tôi sẽ hái cỏ cho bò ăn rồi vắt sữa bò đem tuyết trùng để uống hay làm bánh kẹo gì đó cũng được, sống một cuộc sống ung dung tự tại chẳng phải lo nghĩ nhiều”.

Anh nghĩ nghĩ gì đó rồi kêu lên “Một mình làm sao xuề... có cần mướn người không... tôi xung phong làm việc cho bạn, tôi không cần lương nhiều đâu mỗi tháng 10.000 USD là được rồi hihhi...”.

Em nhìn anh bằng vẻ mặt vô cùng hốt hoảng rồi nói “Bệnh hả tôi nuôi bò chứ đâu phải in tiền”.

Anh lại ậm ừ một chút rồi lên tiếng nói chuyện tiếp “V-vậy nếu... tôi... cùng bạn... nuôi bò sữa đến suốt đời luôn... mà không lấy đồng nào hết bạn chịu không???”.

Câu nói của anh như vẽ ra một thế giới trong mơ trước mắt em, em thầm nghĩ “Nếu sự thật là vậy thì em cũng chẳng đòi hỏi gì thêm nữa đâu Thế Phương à”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không phải ai cũng có thể thay thế vị trí của bạn trong tim tôi đâu đồ Ngốc à!!!

Quay lại với thực tại em không dám nhìn vào mắt anh nữa mà quay mặt đi chỗ khác “Uhm bạn đúng là tốt bụng chỉ tiếc là tôi không thể làm chủ trang trại bò sữa để bạn làm không công cho tôi suốt đời được đâu”.

Anh liền gấp gáp hỏi “Tại sao vậy???”.

Em mỉm cười nhạt “Tôi phải thi đậu đại học y tôi nhất định phải làm bác sĩ”.

“Sao kỳ vậy ước mơ của bạn là làm chủ trang trại bò sữa mà sao lại phải học bác sĩ?”.

Em thờ dài rồi nói “Gia đình tôi muốn vậy, bản thân tôi cũng muốn vậy nếu làm bác sĩ tôi sẽ cứu được nhiều người còn ước mơ của tôi thì hình như nó quá ích kỷ khi chỉ nghĩ cho chính mình”.

Anh nhìn em bằng ánh mắt phức tạp cảm xúc rồi nói “Đồ ngốc ai cũng có quyền suy nghĩ cho bản thân mà... nhưng thôi dù bạn làm gì tôi cũng sẽ ủng hộ hết mình hìhì”.

“Bạn tốt thật”.

“Tôi mà... không phải ai cũng tốt như tôi đâu đó nha”.

Em nhìn cái cách anh nói chuyện, nhìn nụ cười ngây ngô trong sáng của anh thì tim lại thấy nhói đau em thầm nghĩ trong lòng “Ừ không phải ai cũng tốt như bạn đâu và không phải ai cũng có thể thay thế vị trí của bạn trong tim tôi đâu đồ ngốc à...”.

Em ngồi chơi cờ ca rô với Thúy Hạ nhưng mỗi lần em nhìn sang chỗ anh thì lại thấy anh đang nhìn sang chỗ em, là vô tình hay là cố ý vậy?!

Chiều nay, anh lấy xe về trước anh không chờ em trước cổng trường mà cố tình chạy chậm phải chăng làm như vậy để em bắt kịp anh. Hai đứa vừa đi vừa nói chuyện với nhau rất vui, chạy đến chân cầu em tính dừng xe lại đi bộ thì bất ngờ anh nắm lấy cái giỏ xe của kéo theo xe anh “Mặt trời hôm nay đẹp nhỉ lại được về cùng đường với bạn thật là vui chắc không bao giờ tôi quên hình ảnh này đâu”.

Em biết tìm một người vốn rất nhỏ bé không thể chứa đựng quá nhiều người nếu không sẽ cảm thấy mệt mỏi lắm nên đành nói với anh “Nếu thích thì cứ giữ lại trong lòng còn không thì vứt nó đi cho nhẹ lòng biết chưa”.

Anh liền lắc đầu “Không đâu những kỷ niệm về bạn tôi sẽ không bao giờ quên đâu Thi Yến à”.

Em mỉm cười nhạt rồi nói “Thôi về đi chứ hết chung đường rồi còn gì”.

Anh vẫy vẫy tay rồi nói “Ừ về cẩn thận đó nha”.

Em cũng mỉm cười vẫy tay tạm biệt anh “Bạn cũng vậy nha!!!”.

Anh đến bên em rồi ra đi sau đó lại quay về bên Thi Yến nhỏ bé thật ra anh đang suy nghĩ gì em thật sự rất muốn biết có một giây phút nào anh thật sự thích em hay không.

Em không muốn mình hy vọng rồi lại rơi vào tuyệt vọng nữa đâu bấy nhiêu đã quá sức chịu đựng của em rồi... Em sợ cái gọi là tình yêu lắm rồi nó mang lại cho em hạnh phúc nhưng đồng thời nó cũng giữ lại trong lòng em nỗi buồn và cả nước mắt.

Có ai mà chưa bao giờ khóc, em cũng như bao người thôi, khóc lúc chào đời...khóc lúc vấp ngã khi chập chững biết đi...khóc vì bị mẹ mắng...khóc vì thành tích học tập không tốt...phải, em thừa nhận mình không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài em cũng có những mặt yếu lòng nhưng anh là người con trai đầu tiên làm em rơi nước mắt nhiều nhất.

Buồn cười thật em từng nói với bạn em đừng bao giờ rơi nước mắt vì một thằng con trai không có đáng đâu, em cũng khuyên người khác trong tình yêu không có người này thì sẽ có người khác cần gì phải dằn vặt bản thân mình nhưng bây giờ đến lượt em trải nghiệm em chẳng biết phải dùng lý lẽ nào để tự khuyên bản thân mình nữa, không có anh cũng sẽ có người khác chỉ là em khó lòng mà chấp nhận được thôi...

Có đôi lúc em tự hỏi “Anh là ai? Anh đến từ đâu? Tại sao anh lại bước vào cuộc đời em làm gì để em phải suy nghĩ nhiều như thế, để em bé tắc đến độ muốn biến mất khỏi thế gian này”.

Trước đây nụ cười của em luôn tươi tắn tỏa nắng còn bây giờ nó chỉ là một nụ cười nhạt nhẽo hiếm hoi trên gương mặt em thôi...trước đây trong mắt em luôn có sự yêu đời và hồn nhiên ngơ ngác nhưng bây giờ nó đã được một nỗi buồn sâu thẳm khó phai...

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cho tôi xin một cái hẹn được không???

Anh có biết tại sao trước đây và bây giờ khác nhau như vậy không??? Tại vì anh hết đó anh đến và làm thay đổi mọi thứ trong cuộc sống của em, anh cho em biết thế nào là niềm vui, thế nào là hạnh phúc kể cả cái gọi là buồn chán cô đơn anh mang đến cho em rất nhiều cảm xúc khác nhau mà em chưa từng trải. Anh luôn là chỗ dựa tinh thần cho em là tất cả những gì mà em có để rồi em chẳng còn gì ngoài hai bàn tay trắng khi anh đã ra đi, chỉ cần cho em một lý do dù là lời nói dối cũng được mà hay anh cứ đổ lỗi cho em cũng không sao vậy mà anh cứ im lặng không nói gì...cứ mỉm cười mỗi lần nhìn thấy em, anh làm vậy là có ý gì?! Em thật sự mệt mỏi lắm rồi còn anh thì cảm thấy thế nào, đến bao giờ anh mới kết thúc mối quan hệ không có tên gọi này đây?! Hình như anh đang có tâm sự nhưng không có ai để chia sẻ thì phải, hằng ngày anh vẫn ngồi ở chỗ hàng ghế đá mà mình đã từng ngồi chung

nhưng ánh mắt anh nhìn xa xăm lắm, anh cũng không còn chơi đá cầu với tụi thằng Nhân, thằng Lâm nữa, anh đang nhìn những gì trước mắt anh thấy hay là đang hoài niệm về những kỷ niệm của tụi mình vì chỗ anh ngồi đối diện bãi giữ xe mà đó là nơi anh hay hỏi em “Sao buồn quá vậy cần giúp gì hok?” còn hàng ghế đá đó, anh và em từng ngồi chung anh giảng toán cho em và em đọc sách cho anh nghe... bao nhiêu kỷ niệm vẫn còn ở đó phải không anh... chỉ là con người ta nhanh chóng thay đổi thôi.

Có người nói với em rằng thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương lòng nhưng bây giờ em mới biết thực chất thời gian chẳng chữa lành thứ gì hết nó chỉ làm cho mình quen dần với những nỗi đau mà thôi.

Với cái ý nghĩ là anh sẽ trở lại là anh, hôm sau em đến trường với tâm trạng vui vẻ hẳn, ừ thì Thế Phuong vẫn là Thế Phuong thôi làm sao mà thay đổi thành ai được chứ, anh vẫn như vậy chỉ có một điều thay đổi đó là bây giờ anh thuộc về Ngọc Liên chứ không phải của Thi Yến nữa. Anh vẫn vui vẻ vẫn mỉm cười đầy nhưng tất cả đều vì Liên, em chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn anh rồi tự thấy thương hại bản thân mình thôi.

Từ một tháng trước thì em đã như một người dư thừa trong cuộc sống của anh rồi, buông bỏ cũng chẳng được níu giữ cũng chẳng xong thật là nhọc lòng... mỗi ngày phải nhìn anh à Liên vui vẻ bên cạnh nhau mà lòng em đau nhói một người là bạn thân một người là người mình yêu em biết phải làm sao nên đành mặc kệ mọi thứ trôi theo số phận đi em cảm thấy mệt rồi...

Còn có hai tuần nữa thôi là chia tay nhau rồi em vẫn muốn nói chuyện với anh một lần nữa, em không muốn sống chung với sự hoài nghi đâu. Chừng chờ mãi cuối cùng em bấm số điện thoại của anh và gọi đi, anh bắt máy “Tôi nghe nè Thi Yến bộ có chuyện gì hả???”.

Em trả lời lại “Không có chuyện thì không được gọi cho bạn sao???”.

“Đâu có tại lâu lắm rồi mới thấy bạn gọi điện thấy lạ nên hỏi vậy thôi đó mà”.

“C-cho t-ôi...xin...một cái h-hẹn được không?”.

“Uhm khi nào bạn rảnh?”.

“Tối mai nha”.

“Ừ được vậy 6h hẹn ở trường tụi mình đi ăn cái gì đó rồi đi uống trà sữa ở cafe Valentine nha hihhi”.

“Bệnh hả đi vào quán cafe mà đòi uống trà sữa là sao?”.

“Tôi thích vậy mà hahaha...quyết định vậy nha ai tới trễ là chịu phạt đấy nhé”.

“Uhm...thôi nha...”.

Giữ máy thêm chút nữa thì lại nghe giọng anh vang lên từ đầu dây phía bên kia “Sao không cúp máy đi?”.

“Bạn cúp máy trước đi”.

“Không được... Thi Yến cúp máy trước đi”.

“Tại sao???”.

“Tại vì... có người mở đầu thì phải có người kết thúc...tôi muốn là người kết thúc được chưa?! bạn không cúp máy là tôi để luôn tới sáng tốn tiền rắng chịu nha”.

Kết thúc cuộc gọi và cứ nhìn chăm chăm vào cái màn hình điện thoại rồi tự huỷ hoại với chính bản thân mình “Phải chi có thể giữ máy như vậy hoài thì vui biết mấy”.

Điên bấy nhiêu là quá đủ rồi đấy lần này em nhất định kết thúc mọi thứ rắc rối này, em là ai chứ sao có thể để mấy chuyện này làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mình nhiều như vậy được

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hẹn hò

Vì có hẹn với anh nên từ sáng đã tranh thủ dậy sớm mở tủ đồ ra ngồi lựa chọn cả buổi trời mà chẳng thấy cái nào vừa ý hết mất hết 3 tiếng thử đi thử lại mấy bộ đồ cuối cùng cũng chọn một bộ mà mình thích nhất. 6h tối em mặc một bộ đầm màu trắng cổ tròn dài tới đầu gối ở eo có đính một cái nơ màu xanh dương ở phía sau lưng làm điểm nhấn và đứng chờ anh trước cổng trường, em đã chuẩn bị tinh thần rồi hoặc là sẽ tiếp tục gặp nhau hoặc là sẽ không bao giờ, có lẽ làm như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai.

Anh chạy xe đạp martin màu đen tới anh ăn mặc cũng đơn giản chứ không quá cầu kỳ quần jeans đen áo thun trắng và khoác thêm một cái áo sơ mi màu xanh da trời nhạt, tay áo được anh xắn lên tới khuỷu tay, anh dừng xe trước mặt em rồi vẫy tay mỉm cười với em “Lên xe đi”.

Em ngoan ngoãn leo lên xe của anh rồi hai đứa rời khỏi đó.

Vào quán cà phê, anh bất ngờ khi thấy em gọi cà phê đen chứ không phải trà sữa như mọi lần nên nhú mồm hỏi “Nè nhỏ thay đổi khẩu vị từ khi nào vậy???”.

Em nhìn anh rồi nói “Cái này không phải gọi là thay đổi mà là muốn trải nghiệm cảm giác mới hiểu chưa”.

Anh nhú mồm “Lí do gì anh vẫn thấy trà sữa hợp với em hơn mà”.

“Trà sữa có vị thơm của trà vị béo của sữa chúng đại diện cho một tình yêu ngọt ngào lãng mạn còn cà phê thì chỉ có vị đắng thôi nó cũng giống như một tình yêu đang dang dở hợp tình, hợp cảnh, hợp với tâm trạng của em hiện giờ...”.

“Vậy anh cũng sẽ thử một lần”.

“Anh có giống với em đâu trà sữa vẫn hợp với anh hơn mà”.

“Anh muốn biết cảm giác của em trong trải nghiệm mà em cho là mới”.

Hai đứa im lặng để cảm nhận vị đắng của cà phê đọng lại trong cổ họng cũng như cảm nhận lại những điều vô giá đã qua, một lúc sau anh hỏi “Nhỏ này sao em gọi Ngọc Liên là Liên chứ không gọi là Ngọc Liên như lúc trước nữa”.

Em né tránh ánh mắt của anh nhưng vẫn thật lòng nói lên suy nghĩ của mình “Bởi vì Ngọc Liên trong em ngày trước chỉ có một ở trên đời còn bây giờ bạn ấy cũng như bao người con gái tên Liên khác mà thôi”.

Giọng anh trầm xuống hẳn “Là tại vì anh có đúng không???”

“Em cũng là người đâu phải thánh nhân mặc dù em đã rất cố gắng xem như không có chuyện gì xảy ra hết nhưng xin lỗi anh em không làm được”.

“Anh hiểu cảm giác của em lúc này mà”.

“Anh không hiểu được cái cảm giác nhìn người mình yêu thương đi yêu thương người khác nó đau như thế nào đâu”.

“Điều anh có thể làm lúc này là nói xin lỗi em thật sự anh không hề muốn làm em tổn thương vậy đâu”.

“Anh không có lỗi gì hết lỗi là ở em...em đã cho anh cơ hội làm tổn thương em mà...thôi đổi chủ đề đi em không muốn anh nhắc mấy chuyện không vui này nữa đâu”.

“Vẫn còn nhớ giao ước cũ à lúc này mà vẫn còn gọi anh bằng một tiếng “anh” được sao?”.

“Nhớ chứ nhưng nó đi lạc hướng ban đầu mất rồi, anh đâu có còn là anh trai của em nữa”.

Anh tỏ vẻ bất lực “Em cũng có hơn gì em cũng có còn là em gái của anh nữa đâu”.

Em cười nhạt rồi nói “Em và anh ngốc thật”.

Anh gạt đầu tán thành “Phải đấy hiihihi...ngày trước anh không nói thích em để bây giờ xa nhau anh không biết phải dùng từ gì để nói nữa, buồn cười thật hai đứa đã quen nhau ngày nào đâu mà nói là chia tay có đúng không?”.

“Chắc vậy...anh có thể cho em thêm bảy ngày ở bên cạnh anh trước khi mùa hè đến có được không?”

“A-anh đồng ý”.

Cuộc nói chuyện của em và anh kết thúc ở đó em rất vui vì em có thêm bảy ngày ở bên cạnh anh điều nhỏ nhoi đó cũng đủ làm em thao thức cả đêm không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Một mình dưới trời mưa thì sẽ lạnh lắm

Ngày đầu tiên anh mời em ăn kem, em nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn hoài nghi “Sao hôm nay tốt vậy???”

“Thì lúc trước cá điểm với mấy người tôi vẫn chưa mời mấy người ăn kem đấy...tôi sợ bây giờ không trả sau này lại chẳng còn cơ hội để trả, có một cây kem à để nợ từ kiếp này qua kiếp sau phiền lắm hihihi”.

Em giả vờ giận dỗi kêu lên “Bạn đúng là cái đồ đáng ghét mà”.

“Thế có thương tôi không mà bảo là ghét...”

“Tất nhiên là...”.

Liên bước tới và nói “Ăn kem một mình là đau bụng đó nha Thi Yến”.

Em đưa cây kem về phía Liên “Vậy ăn chung với Yến đi để có gì hai đứa cùng đau chung cho vui hihihi”.

Ngọc Liên liền mỉm cười xua tay “Nói đùa thôi Liên không ăn đâu Liên đi xuống can tin với thằng Trần Nhân đây hôm nay nó nổi hứng mời cả đám ăn kem đó đi hok?”.

Em lắc đầu “Thôi đi đi... ăn kem lạnh răng lắm”.

Ngọc Liên liền nhéo mũi em một cái rồi nói “Cái con nhỏ này vậy sao mày lại đang ăn kem kia...bộ không thấy lạnh răng hả???”.

Trần Nhân đi tới kéo tay Liên đi “ Tụi nó đang la làng vì chờ bạn đó đi mau lên”.

Chờ cho Trần Nhân và Liên đi rồi anh quay qua nhìn em rồi hỏi “ Nè ăn kem lạnh răng vậy sao lần nào cá điểm với nhau cũng bắt tôi mua kem hết vậy?”.

Em giả vờ suy nghĩ rồi nói “Tôi thích vậy được không?!”.

Anh mỉm cười nhạt “Người đâu mà lạ lùng”.

Em hất mặt lên rồi tự hào nói “Vậy mới không đụng hàng chứ hahaha”.

Thật ra là vì kem của anh mua nên dù có lạnh răng em cũng sẽ cố ăn cho hết.

Ngày thứ hai, trời lại đổ mưa anh nhường áo mưa cho em nhưng em đã đưa nó lại cho Liên rồi cùng anh đi về dưới mưa, lâu lắm rồi em mới thấy mưa đẹp như thế lần này em cũng đi dưới mưa nhưng em biết là mình đang mỉm cười. Anh chạy xe bên cạnh xe em và cứ cầu nhàu như ông cụ non “Cái đồ ngốc này sao không mặc áo mưa về lờ như bị bệnh thì sao đây”.

Em mỉm cười vui vẻ rồi nói một cách vô cùng điềm tĩnh như là chuyện đúng rồi “Cái áo mưa tôi đưa cho Liên rồi”.

Anh nhíu mày rồi hỏi “Sao lại làm vậy???”

“Bởi vì một người đi về một mình dưới trời mưa thì sẽ lạnh lắm... còn hai người đi chung dưới mưa thì sẽ không thấy lạnh hihihi”.

Anh làm ra vẻ mặt uất ức “Tôi chấp nhận ướt áo đâu phải đổi lại kết quả này”.

“Bạn có thể vì tôi mà ướt áo thì tôi cũng sẵn sàng vì bạn mà để áo mình ướt hihihi”.

Anh thở dài rồi nói “Thật là bó tay mấy người luôn rồi”.

Em không mạnh mẽ như anh đã thấy đâu thật ra em sợ mưa lắm đấy mưa vừa lạnh vừa gọi lên cảm giác buồn đau khó tả nhưng vì đây có thể là lần cuối được đi dưới mưa về chung đường với anh nên em mới làm vậy.

Ngày thứ tư, anh rủ sau khi tan học đi thả diều có Trần Nhân, Thảo Ngân và Thúy Hạ đi chung nữa, em mua một con diều hình con phượng hoàng còn anh mua con diều hình con cá mập, em rất là háng hái đi thả diều mặc dù em chẳng biết cách nào làm cho con diều bay lên hết.

Trần Nhân vừa xả dây diều ra vừa châm chọc em “Này Thi Yến lớp 12 rồi đó nha nhìn mấy em nhỏ nó thả diều kia làm chị gì mà dở quá à”.

Em liền biện minh “Thì tại từ trước giờ tôi chưa chơi thả diều chứ bộ”.

“Haiz Yến y như con một sách á học thì giỏi mà chơi thì không biết gì hết”.

“Kệ tôi mấy người muốn như tôi cũng đâu có được”.

Anh đưa dây diều cho em cầm, em ngạc nhiên nhìn anh “Sao nó bay lên được hay vậy???”.

“Trong lúc bạn lo cãi nhau thì tôi đã hóa phép cho nó bay lên đó hahaha”.

Chờ con điều của mình bay lên cao Trần Nhân liền khiêu khích anh “Ê Thế Phương con điều của mày bay thấp quá à, lâu rồi không chơi thả điều nên xuống phong độ à”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giờ chia xa đã đến

Anh nhếch môi mỉm cười “Làm gì có chuyện đó hôm nay tao nhất định cắt đứt dây điều của mày đó Trần Nhân”.

Trần Nhân liền nổi hứng nói “Ok thích thì chịu để xem điều của ai bị cắt trước nha”.

Thảo Ngân liền lắc đầu phản nản “ Hai cái thằng này bạn thân kiểu gì mà lúc nào cũng thích khiêu khích nhau hết”.

Thúy Hạ cười nham nhở rồi nói “ Tôi cầu cho hai con điều cùng đứt dây hết lúc đó hai người đó ngồi khóc mới vui hahaha”.

Hai con điều bay lên cao em cũng ham vui xả hết dây ra và vô tình con điều của em bay vào vùng chiến đấu của anh và Trần Nhân đáng lẽ ra anh đã có thể cắt được dây điều của Trần Nhân nhưng ngặt nỗi vướng dây điều của em nếu cắt dây điều của Trần Nhân thì dây điều của em cũng sẽ bị đứt nên anh bỏ cuộc để Trần Nhân cắt dây điều của anh trước.

Con điều bay đi em chạy theo nhưng anh nắm tay em lại rồi thân nhiên nói “ Đừng... điều bay đi rồi thì đừng giữ lại nó vốn dĩ thuộc về bầu trời mà...nếu chúng ta cố giữ lại thì nó sẽ không còn được bay lượn nữa”.

Tối đó, Liên qua nhà em chơi, hai đứa lên phòng em giảng cho Liên mấy bài toán mà Liên chưa hiểu, lúc học xong hai đứa ngồi ăn trái cây em buột miệng hỏi “ Sao hồi chiều không đi chơi thả điều chung với mọi người vậy???”.

Mất của Liên đồ lên hình như cô ấy đang cố kìm nén không để nước mắt rơi xuống “Tự nhiên mấy hôm nay Thế Phương đối xử với tao lạnh lùng lắm huhuhu điều đó làm cho tao thấy buồn...”

Em cảm thấy chạnh lòng nhưng là bạn nhiều năm em đành miễn cưỡng an ủi Liên “Không có gì đâu chắc Thế Phương lo chuyện thi đại học nên lơ là vậy đó mà”.

“Tao cũng mong là vậy”.

Chỉ mới có ba ngày thôi mà Liên đã thấy đau rồi vậy còn cảm xúc của em trong hơn nửa năm qua thì sao, em cũng là người bằng xương bằng thịt biết vui buồn đau khổ chứ đâu phải là sắt đá vô tri.

Ngày hôm sau, gặp nhau ở trường em nói với anh “Hay là...mình cho Liên đi chơi chung nha, còn nữa đừng có đối xử lạnh lùng với Liên như vậy bạn ấy không chịu nổi đâu Liên mỏng manh dễ vỡ lắm đấy”.

Đột nhiên anh lại nổi cáu lên với em “Mặc kệ Liên một lần được không? Ngay cả tôi mà còn thấy bức mình vì sự rộng lượng của bạn đó”.

Em nhìn anh bằng ánh mắt ngu ngơ không hiểu “Tự nhiên nổi cáu lên là sao???”.

“Tôi không muốn Thi Yến vì Liên mà tiếp tục chịu tổn thương nữa bấy nhiêu là quá đủ rồi, đừng nhắc chuyện này nữa được không, chuyện giữa tôi và Liên tôi sẽ tự giải quyết...Thi Yến đừng quan tâm đến những cảm nhận của Liên nữa”.

Em đuối lý nên không cãi với anh nữa “Bạn đã nói vậy thì cứ vậy đi”.

Ngày cuối cùng, cũng đến em đã cố tỏ ra vui vẻ để anh không thấy có lỗi với em, lúc tan học anh đề nghị “ Thi Yến đi bộ về nha”.

“Có xe không chạy mà đòi đi bộ là sao???”.

“Đi bộ thì sẽ nói chuyện với nhau được nhiều hơn một chút, yêu cầu cuối cùng của tôi đó thực hiện hay không thì tùy”.

“Ok đi bộ thì đi bộ”.

Trên đường đi, anh và em nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất rồi đột nhiên anh hỏi “Nè Thi Yến lỡ như sau này tôi thất bại trong công việc đến tìm bạn giúp đỡ bạn có giúp hay không?”.

Em không cần suy nghĩ là liền trả lời luôn “Không”.

Anh sự mặt xuống “Đúng là tuyệt tình và nhẫn tâm thật đấy”.

“Đừng vội trách người ta chứ tôi không giúp vì lúc đó đã có Liên ở bên cạnh giúp bạn rồi còn gì, sự hiện diện của tôi lúc đó chắc chắn là dư thừa làm gì thì làm chứ làm người thừa trong cuộc đời ai đó thì đau lòng lắm...”.

Anh lại mè nheo “Tôi thích Yến giúp tôi hơn giống như cái cách mà Yến đã luôn quan tâm lo lắng cho tôi từ trước tới giờ đó”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...

Em quay mặt đi chỗ khác tự lừa người dối mình “Lúc đó Yến xem bạn là anh trai còn bây giờ...”.

“Bây giờ thì sao???”.

Em cười khỏ nói “Thì là anh rề kết nghĩa tương lai hahaha...”.

“Thật sự muốn quan hệ giữa tôi và bạn là vậy đó hả???”

“Ừa chứ còn có lựa chọn khác sao dù tôi không muốn nhưng mọi chuyện cũng đã rồi” em nhìn anh bằng ánh mắt bất lực.

“Nè Lâm Thi Yến dù có bất cứ chuyện xảy ra thì bạn cũng phải sống đúng nghĩa của từ “sống” và phải thật vui vẻ hạnh phúc đó nha”.

“Cái này thì hên xuôi nha”.

“Trước giờ thi trắc nghiệm Yến chỉ chọn đáp án mà Yến cho là đúng nhất vì vậy Yến cũng phải xác định là mình sẽ sống như thế nào đừng có nói hên xuôi với tôi”.

“Thế Phương chẳng hiểu gì hết bài thi còn có cơ sở để tính toán nhưng còn lòng người thì biết lấy gì mà tính đây...nếu Yến tính được lòng người thì Yến đâu còn là con người nữa chắc là thánh nhân rồi”.

“Tôi mặc kệ dù là như thế nào Yến cũng phải sống thật tốt”.

Em quay người lại nhìn anh dưới ánh hoàng hôn của buổi chiều tà, em mệt mỏi rồi không muốn tiếp tục chạy theo những thứ không thuộc về mình nữa, em mở nắp lấy ra một hộp quà đưa cho anh “Bạn cũng phải sống cho thật tốt đó Nguyễn Hoàng Thế Phương...đây là quà cảm ơn vì thời gian qua đã làm “anh trai” của mình”.

Anh nhìn em bằng ánh mắt ngạc nhiên “Tặng quà chia tay là muốn nói sau này sẽ không gặp lại anh nữa hả “em gái” ngốc kia”.

Xem mấy phim cổ trang mỗi lúc chia tay người ta vẫn thường nói một câu rất hay cũng cảm thấy thích nên hôm nay mượn tạm câu này để tạm biệt anh vậy “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ- Vô duyên đối diện bất tương phùng”.

Anh cũng là một fans của phim cổ trang Trung Quốc nên hiển nhiên không xa lạ với câu nói này và đương nhiên là hiểu được ý nghĩ của nó nên anh cũng không có biểu cảm gì quá khác mà chỉ mỉm cười gật đầu rồi nói “Vẫn hy vọng là... Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...tạm biệt em “con nhỏ ngốc” của tôi”.

Em vội quay mặt đi, em biết mình đang khóc, mà để anh thấy nước mắt em rơi thì thật thảm hại nên em vội chạy xe đi, nếu đã không là gì của nhau thì chẳng thà làm người dưng, thật lòng em không muốn trở thành gánh nặng trong lòng anh đâu. Anh nói vọng theo “Cố lên Lâm Thi Yến hãy cố gắng thực hiện cho bằng được ước mơ của em đấy nhé...anh mãi mãi là “thằng ngốc” của em”.

Em rất...rất muốn quay lại nhìn anh lần nữa nhưng em không dám làm vậy, em sợ mình sẽ không thể quên được anh, em không muốn để những lưu luyến này tiếp tục làm cả hai tổn thương nữa, nước mắt em cứ chảy xuống em tự nói với lòng “Xin lỗi Thế Phương có những thứ không theo ý muốn của con người ta nên đành chịu vậy thôi”.

Anh bảo em hãy cố gắng thực hiện cho bằng được ước mơ của mình nhưng thực hiện được ước mơ rồi thì sao còn có ý nghĩa gì khi không có anh bên cạnh em chứ?!

Con người ta không thể sống bằng nửa trái tim và em cũng không thể sống với một khoảng trống trong tim như thế, em không hứa với anh là sẽ sống tốt nhưng em sẽ cố gắng sống theo cách tốt nhất có thể, đây là điều duy nhất cũng là điều cuối cùng em có thể làm vì anh.

Hoàng hôn hôm nay đẹp thật có thể chúng ta sẽ gặp lại nhau vào một buổi chiều hoàng hôn lộng gió như hôm nay trong tương lai cũng có thể là sẽ không bao giờ gặp lại...có lẽ số phận đã quá trớ trêu và khắc nghiệt với cả anh và em.

Dù đã cố gắng quên anh nhưng mỗi lần nhắm mắt lại là những kỷ niệm về anh lại ủa đến trong tâm trí em. .Trời ơi!!! Những kỷ niệm đó như đang diễn ra trước mắt chứ không phải là mơ mộng. Em đủ trưởng thành để tự lo cho mình nhưng trước sự thiếu vắng đột ngột của anh làm cho em bị chới với như đang ngồi trên thuyền không có người lái, không biết xoay sở sao, không biết sẽ đi đâu, về đâu. Nước mắt lăn dài trên má em, thật lòng em đâu có muốn khóc mà sao nước mắt cứ rơi hoài, tim em nhói đau mỗi khi nghĩ về anh, em có cảm giác mình không còn là chính nữa.

Trước đây, dù buồn em vẫn sẽ có nở một nụ cười vì thấy nó dễ dàng hơn là phải ngồi than vãn với một ai đó nhưng còn bây giờ em thấy bế tắc đến độ tưởng như nở một nụ cười còn khó hơn là hái sao trên trời xuống. Anh là ai sao anh cứ làm em khóc hoài vậy chứ?! Đôi lúc muốn xem anh như kẻ thù nhưng không tài nào làm được, thậm chí em còn không thể ghét anh cơ mà làm sao nở lòng xem anh là kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tin dữ từ Liên

Hôm nay, tự nhiên ngồi xem phim anime” Lạc vào rừng đom đóm” kết thúc phim Gin chỉ được ôm Hotaru vào lòng một lần rồi tan biến, tan biến tức là không hiện hữu trên thế giới này nữa tức là không còn tồn tại nữa... tự nhiên thấy lòng mình lắng lại cảm thấy mình may mắn hơn họ rất nhiều vì mình và anh từng được học chung từng san sẻ với nhau niềm vui nỗi buồn có thể gặp nhau mỗi ngày, còn Gin và Hotaru chỉ được gặp nhau mỗi lúc hè đến. Mình có thể biết được thông tin của anh qua bạn bè biết anh vẫn sống tốt ở nơi nào đó còn Hotaru là không bao giờ gặp lại nữa. Nếu một ngày nào đó anh cũng tan biến như Gin thì em có đủ dũng khí để tiếp tục sống tiếp tục bước về phía trước hay không đây?! Em đã cố đưa nhiều thứ khác vào cuộc sống của mình để thôi không nhớ tới anh nữa nhưng hình như đâu đâu cũng có thể thấy hình ảnh của anh hết.

Nhỏ Thảo Ngân rủ em đi mua gấu bông nhưng thật chất lại là rủ em đi ăn kem từ lúc anh bước ra khỏi cuộc đời em thì em cũng hết thích ăn kem mất rồi, em ngồi nhìn xa xăm nên Thảo Ngân lên tiếng hỏi “Hình như mày không vui hả Thi Yến?”.

“Sao mày kêu đi mua gấu bông mà lại thành ra đi ăn kem vậy???”

Thảo Ngân liền đổ qua Trần Nhân “Thằng Nhân nó rủ nè”.

Em nhìn Trần Nhân rồi nhìn Thảo Ngân “Thì cứ nói ngay từ đầu là đi ăn kem đi tại sao phải nói là đi nhà sách mua gấu bông?”.

Thảo Ngân cũng muốn nổi quạu lên vì thời gian gần đây thấy em ngày một buồn bã hơn “Nói ngay từ đầu mày có chịu đi đâu”.

Em lại gân cổ lên cãi lý “Sao biết tao hok đi?”.

Nhỏ Thảo Ngân hừ mũi “Hỏi lạ cả tháng nay cứ đựng tới kem là mày từ chối à mày bị sao vậy Thi Yến?”.

Em cúi đầu nín cười nhạt lại nói dối thêm một lần nữa “Kem lạnh răng không thích ăn vậy thôi”.

Thảo Ngân liền quay sang nói với Trần Nhân” Nó bảo không thích ăn kem vậy mà mỗi lần cá điểm với nhau từ hồi mới vào trường cấp 3 nó toàn đòi ăn kem nhỏ này ngó”.

Trần Nhân nháy mắt với Thảo Ngân một cái ra hiệu cho Thảo Ngân đừng nhắc về thời đi học nữa rồi nói “Thôi đi đừng chọc Thi Yến nữa...cho tôi xin lỗi mai mốt tôi hok nói dối để kéo Yến đi ăn kem nữa đâu”.

Em lại cố gắng nở một nụ cười nhạt không có sức sống “Tôi không có giận đâu mà bạn xin lỗi”.

Trong cuộc đời em ghét nhất là sự dối trá vậy mà bây giờ em phải nói dối với mọi người như vậy em thật xấu xa và tội tệ mà, em nói ghét sự giả dối mà em vẫn phải sống chung với nó mỗi ngày cũng như việc anh đến bên Liên là một sự thật không thể nào chối cãi vậy mà em vẫn không muốn tin nhưng cuối cùng vẫn phải chấp nhận sự việc là như thế.

Giấy khám sức khỏe ở bệnh viện gửi về em cũng chẳng buồn mở ra xem vì trước giờ sức khỏe em rất tốt cũng chẳng có tiền sử bệnh gì nên cứ thế em vô tâm ném nó vào học bàn cho xong. Em vừa xuống lầu thì tự nhiên Liên đến, cũng hơn tháng nay không thấy Liên qua chơi hôm nay đến đột ngột như vậy làm cho em cũng cảm thấy lạ nên có chút lo lắng “Sao hôm nay rảnh rồi qua thăm tôi vậy???”.

Ngọc Liên liền bật khóc “Huhuhu Thi Yến ơi tao bệnh tim không sống được lâu nữa...”.

Em đơ người nhìn Liên “Gi chứ???sao lại có thể”.

Em tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại “Không đùa nhau chứ?!”.

Nước mắt Liên rơi là chảy”Ai rảnh rồi đâu mà đùa với mày tao chỉ còn sống được có nửa năm à huhuhu”.

Những lời Liên nói cũng khác gì sét đánh ngang qua tai em, còn anh thì sao anh đã biết chuyện này chưa, em thấy trách bản thân mình khi mà bạn thân của mình bị bệnh như vậy mà em không hề hay biết gì, trước đó em còn còn trách Liên... trời ơi em là cái thể loại gì đây chứ sao xứng đáng mở miệng ra nói mình là bạn thân của người ta?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nguy cơ bị cướp mất gia đình

Mẹ em vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai đứa nên mẹ nói với ba là sẽ nhận Liên làm con gái nuôi, anh hai cũng nhiệt tình ủng hộ, lúc nghe chuyện đó em đã rất bức xúc liền phản đối “Tại sao mọi người tự quyết định mà không hỏi ý kiến của con gì hết vậy???”.

Anh hai liền lên tiếng “Nè nhỏ em tưởng mình là ai mà bắt mọi người phải hỏi ý kiến của em chứ?”.

Em nhủ mày “Em biết là mình nhỏ tuổi nhất nhà nhưng em cũng là một thành viên trong gia đình mà mọi người quyết định chuyện gì thì cũng phải nói em biết với chứ”.

Anh hai nhún vai như chuyện đúng rồi “Thì bây giờ em biết rồi đó”.

Em nổi cáu lên “Nhưng ba mẹ với anh đã quyết định nhận Liên làm con gái nuôi rồi còn gì nói với em lúc này cũng như không”.

Mẹ liền khuyên em “Nè con gái con với Liên đã là bạn thân từ cấp 1 đến giờ rồi tính ra hai đứa cũng như chị em rồi còn gì, Liên nó lại mất ba mẹ từ nhỏ bây giờ lại mắc căn bệnh quái ác đó con không thấy thương cho bạn sao?”.

Em thật sự giận mẹ luôn rồi nên có chút cáu “Thương bạn không có nghĩa là nhường gia đình của mình cho bạn đâu mẹ à”.

“Con nói gì vậy nếu Liên là con gái của ba mẹ thì tình bạn của tụi con chẳng phải nâng lên một bậc sao?”.

Em liền giãy nảy không chịu “Con không cần...bất cứ thứ gì con cũng có thể nhường nhưng gia đình thì không bao giờ”.

Ba cũng nói vào “Ba nghĩ con đang ganh tị có đúng không hihihi...không sao đâu con gái có thêm chị gái thì ba mẹ vẫn yêu thương con nhất nhà mà”.

“Con không có chi là con không muốn san sẻ tình cảm gia đình với bất cứ ai khác”.

Ba liền nói chuyện nghiêm túc với em “Thì Yến con trưởng thành rồi phải biết suy nghĩ một chút chứ, với lại lúc trước không phải con hay nói ước gì Liên với con là chị em đó sao, bây giờ con muốn làm chị hay làm em đây?”.

Anh hai bĩu môi chăm chọc “Nó mà làm chị người ta cái nổi gì làm em thì đúng nhất”.

Em nổi cáu quát cả anh hai “Chưa gì mà anh đã bên vực cô em gái không có quan hệ máu mủ gì rồi à”.

Anh hai liền gạt đầu “Ừ thì sao Liên hiền hậu dễ thương ai như em đồ con nít quý”.

“Tùy mọi người thôi nhưng con nhất định phản đối chuyện này”.

Em bỏ đi lên phòng đóng cửa lại em thấy sợ lắm...gia đình là tất cả những gì mà em có lúc này, em sợ Liên sẽ đến cướp họ đi như cái cách mà bạn ấy đã làm khi cướp mất anh đi.

Cái gì đến thì nó cũng sẽ tự đến em có lo cũng chẳng được, Liên lại đến nhà em mọi người nói chuyện muốn nhận bạn ấy làm con gái nuôi và Liên vui vẻ chấp nhận, em ghét phải nhìn thấy cảnh này và bắt đầu ghét nhìn thấy mặt Liên.

Liên đứng bên ngoài phòng em, giọng điệu như đang hỏi hện “Thì Yến bộ giận chị hả?”.

Nghe tiếng “chị” mà chói tai nghĩ sao mà có thể làm vậy với đứa mình từng gọi là bạn thân chứ.

Tiếng của Liên lại vọng vào từ phía ngoài cửa phòng “Chị biết là em đang giận nếu em không muốn thì chị sẽ từ chối lời đề nghị của hai bác em đừng buồn nữa chị xin lỗi mà...”

Đột nhiên trong đầu lại vang một câu nói “Liên chỉ sống được có nửa năm nữa thôi” nghĩ đến đây lại làm em thấy chạnh lòng em lại thấy bản thân mình ích kỷ khi có suy nghĩ ghét bỏ Liên em tính mở cửa ra thì nghe thấy tiếng của anh hai vang lên “Mặc kệ nó đi Liên, nó là vậy đó thích đồ kị với người khác từ nhỏ đến giờ nó luôn làm vậy với anh còn bây giờ nó lại chuyển sang em...”.

Em nổi cáu lên nói vọng ra “Em không có đồ kị với anh hai em luôn xem anh là tấm gương sáng để noi theo...anh cũng như một bức tường vững chắc

mà em cố để vượt qua thôi...”

“Ai mà tin em được chứ”.

Tự nhiên thấy lòng mình thất lại dù biết đây chỉ là câu nói đùa của anh hai nhưng tại sao lại cảm thấy đau đớn đến như vậy chứ?!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Điều em lo sợ nhất cuối cùng đã tới

Liên đến nhà em đều đặn gần hai tuần nay, thấy mọi người quan tâm em cũng khó chịu lắm nhưng nghĩ lại lúc này Liên đang cần tình thương đang cần động lực để chống chọi với bệnh tật nên em đành nhắm mắt làm ngơ cho qua mọi chuyện.

Chuông cửa reo nãy giờ mà chẳng ai thềm ra mở cửa nên em đành đi xuống lầu xem ai tới tìm, em mở cửa ra và bất ngờ khi thấy đó là anh, em không còn tin vào mắt mình nữa cả hai đứng nhìn nhau một lúc thật lâu, em tính hỏi anh sao lại biết nhà em ở đây thì Liên đi ra và ngồi lên xe đạp của anh “Chào Thế Phương bắt bạn đến chờ Liên đi mua gấu bông có làm phiền bạn không vậy?”.

Anh mỉm cười rồi nói chuyện với Liên rất dịu dàng “Có gì đâu mà phiền tôi cũng đang rảnh mà”.

Em đứng đấy mà cứ như vô hình trong mắt hai người vậy, Liên quay qua nhìn em rồi hỏi “Thì Yến có muốn quà gì không chị sẽ mua cho”.

“Cám ơn nhưng tôi không cần”.

Liên vẫy vẫy tay “Vây thôi chị với Thế Phương đi đây”.

Xe chạy đi một quãng rồi mà em vẫn còn đứng ngơ ngác nhìn theo vẫn là chiếc xe đạp martin màu đen đã có lần anh và em cùng đi chung trên chiếc xe đó nhưng bây giờ...em lại thấy tim mình nhói đau.

Suốt một tuần, ngày nào anh cũng đến chờ Liên đi chơi đây đó, còn em chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn theo cho đến khi xe của hai người khuất bóng ở đằng xa...chuyện gì đang xảy ra vậy chứ cứ tưởng hết gặp mặt nhau nữa là xong nhưng bây giờ ngày nào mọi chuyện cũng diễn ra trước mắt làm sao em tiếp tục sống nổi với cái thực tại này đây.

Em và Liên cùng dọn cơm nhưng mẹ xuống bếp thấy và bắt em phải làm một mình còn Liên thì ngồi vào bàn ăn trước. Mọi thứ đã dọn xong chỉ còn canh nữa là đủ bộ em quay xuống bếp bung tô canh lên lúc đi tới bàn thì Liên bất ngờ để một chân ra ngoài làm em vấp ngã cái tô canh rơi xuống đất còn em thì nằm sõng soài dưới sàn nhà, nghe tiếng tô vỡ mọi người liền chạy xuống bếp anh hai mặc kệ em nằm dài dưới sàn nhà xung quanh toàn mảnh tô vỡ mà cứ lo xem Liên có bị gì không.

Liên giẫm phải một mảnh tô vỡ nên bị chảy máu chân anh hai vội mang bông băng và thuốc đến băng lại, em vừa đứng dậy thì đã bị mẹ mắng cho một trận, mẹ có vẻ rất giận “Mẹ thật không ngờ con là đứa sống ích kỷ như vậy nếu không thích thì cũng đừng làm người ta bị thương chứ”.

Em liền lên tiếng giải thích “Tại Liên...” nhưng mẹ không chịu nghe em nói là cắt ngang câu nói của em “Còn đổ lỗi cho người khác sao”.

Nước mắt em lưng tròng nhưng em cố kìm nén lại không cho nó rơi trước mặt Liên, em không muốn mình thảm hại hơn nữa “Sao mẹ không chịu nghe con giải thích con là con ruột của mẹ sống với mẹ hơn mười tám năm vậy mà mẹ lại nghĩ con là loại người như vậy đó hả...huhuhu”.

Ba vốn rất yêu thương em luôn bao che cho lỗi lầm của em nhưng lần này ba lại nói “Thì Yến sao con lại hỏi ngược mẹ như vậy chứ, mau xin lỗi mẹ và chị Liên đi con”.

Em bày ra vẻ mặt ngang ngạnh cứng đầu “Con cảm thấy mình không có lỗi gì hết con không xin lỗi đâu”.

Em bỏ chạy lên phòng điều em lo sợ nhất cuối cùng đã tới Liên lại thành công khi cướp mất gia đình em, em khóc suốt một đêm đến sáng cả mắt, tại sao lại bất công như vậy chứ cô ấy có tất cả còn em thì mất tất cả em đã làm điều gì sai trái để phải bị trừng phạt như thế này chứ em cũng không hiểu nữa.

Cô Mai Thùy gọi điện về, em nghe máy “Là cô Mai Thùy đây con vẫn khỏe chứ Thi Yến”.

“Dạ con vẫn khỏe thưa cô”.

“Sao giọng con buồn vậy có chuyện gì xảy ra với con à?”

“Dạ không con chỉ đang lo kết quả thi đại học thôi cô”.

“Nếu không học được ở Việt Nam thì con qua Úc đi cô hứa sẽ lo cho con ăn học đến nơi đến chốn, đừng có buồn nữa nha cháu yêu của cô”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Trốn chạy

“Dạ con cảm ơn cô, để con xem kết quả thi thế nào ạ”.

“Ừ có gì thì nhớ gọi cho cô”.

“Dạ con biết rồi tạm biệt cô”.

Ngày có kết quả thi em rất vui vì em đậu vào trường đại học mà mình mong muốn điều đặc biệt là anh cũng thế em rất muốn gọi điện chúc mừng anh, em cứ bấm gần hết số điện thoại của anh thì lại xóa rồi bấm lại từ đầu mãi một lúc sau em lại quyết định không gọi nữa.

Em về nhà tính khoe với ba mẹ thì thấy mọi người đang tán dương vì Liên đậu vào đại học sư phạm, tự nhiên lại chẳng muốn khoe thành tích học tập của mình nữa.

Thấy em đi vào anh hai nhìn rồi nói “Nè nhỏ đừng có ganh tị rồi tìm cách làm hại người ta nữa đó nghe chưa”.

Em nhếch môi cười đều một cái rồi nói “Biết đâu ngày mai anh đọc báo lại thấy có tin em gái của anh là kẻ giết người đấy”.

Anh hai liền lắc đầu kêu lên “Con nhỏ này em điên hả?”

Em liền gật đầu “Ừ em điên thật rồi đấy”.

Nếu là trước đây chắc là ba mẹ và anh hai sẽ khen không ngớt lời sẽ tổ chức tiệc ăn mừng và tặng quà cho em còn bây giờ em cũng chẳng khác gì người thừa trong gia đình của chính mình hết, đáng lẽ là ngày vui nhất lại trở thành ngày tệ hại nhất trong cuộc đời, em cầm điện thoại lên chán chường suốt 1 tiếng đồng hồ rồi cũng hạ quyết tâm gọi cho cô Mai Thùy “Con chào cô con quyết định sẽ sang Úc với cô, làm ơn chứa chấp con nha”.

Bên kia cô Mai Thùy liền bật cười rồi nói “Con nói gì vậy chứ tất nhiên là cô sẽ chứa chấp con rồi hahaha. . .kết quả thi của con không tốt sao nhỏ?”.

“Dạ tốt lắm chứ chỉ là con muốn ra nước ngoài học hỏi thêm thôi”.

“Vậy thì tốt con tính khi nào bay qua đây?”.

“Lo xong giấy tờ con bay qua liền luôn”.

Trước đây cô Mai Thùy đã nhiều lần bảo em sang Úc du học nhưng lần nào em cũng từ chối hết, bây giờ nghe em nói đi gấp như vậy cô Mai Thùy liền lo lắng hỏi “Sao con phải đi gấp vậy? bộ có chuyện gì xảy ra với con hả Thi Yên”.

“Con muốn sớm qua đó để còn đi chơi tham quan trước khi nhập học nữa hahaha”.

Em nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của cô ở bên kia đầu dây “Hóa ra là vậy, khi nào qua đây thì gọi cho cô để cô ra đón con nha”.

“Dạ cô”.

Cả nhà ai cũng ngạc nhiên khi em nói sẽ đi sang Úc với cô Mai Thùy nhưng. . .cả ba mẹ và anh hai đều ủng hộ, sao không ai cản em lại hết vậy mọi người thật sự muốn xa em đến như vậy sao?! Lúc đó em đã nói với chính mình chỉ cần có một ai đó trong nhà giữ em lại thì chắc chắn em sẽ không đi Úc nữa nhưng tiếc là không ai làm cái việc “dư thừa” đó hết.

Ngày em đi anh hai bận đi học, chỉ có ba mẹ đưa em ra sân bay.

Ba căn dặn đủ điều “Qua bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đầy đủ vào biết chưa con rất kén ăn không có ba mẹ ở bên cạnh nhắc nhở thì cũng không được bỏ bữa đâu đó nha”.

Em gật đầu ôm ba một cái “Con nhớ rồi ba cũng phải nhớ giữ gìn sức khỏe khi nào học thành tài con sẽ về nhà”.

Mẹ cũng ôm em vào lòng “Nói thật lòng là mẹ cũng không muốn để con đi xa như vậy đâu nhưng vì tương lai và sự nghiệp của con nên mẹ mới bấm bụng để con đi xa thôi đó, nhớ thường xuyên gọi điện về cho gia đình biết không?”.

“Con biết rồi mẹ, mẹ đừng có lo lắng quá con lớn rồi con có thể tự lo cho mình mà”.

Liên không đến tiền em nhưng cũng an ủi phần nào khi có ba đứa bạn là Thảo Ngân, Thúy Hạ và Trần Nhân đến chia tay em.

Thảo Ngân rung rung nước mắt” Mày thiệt là nói đi là đi làm tao chẳng kịp chuẩn bị quà chia tay gì hết à”.

“Mày đến tiền tao là vui rồi quà cáp chi”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ly biệt

Trần Nhân cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh mọi ngày” Yên đi nhớ giữ gìn sức khỏe đó, còn nữa cố gắng học cho tốt đó nha”.

Em mỉm cười vỗ vai Trần Nhân một cái “Ừ khỏi lo cho tôi, mà chúc mừng ông chuyện thi đậu đại học y được nha bữa giờ bận rộn nên tôi quên, ráng mà học cho đàng hoàng mai một chữa bệnh cho người ta đừng có để quên cái kéo ở trong bụng đó nha...hahaha”.

Trần Nhân tỏ vẻ tủi thân khi không ai tin tưởng mình “Yên này cứ thích chọc tôi hoài”.

Thúy Hạ mếu máu ôm chầm lấy em “ Con quý mày đi đột ngột vậy có biết là tao sốc lắm không?”.

Em vỗ vỗ nhẹ lưng Thúy Hạ an ủi “Ừ tao biết thế nào mày cũng nói vậy à hihhi ở lại ráng giữ gìn sức khỏe, phải cố gắng trở thành một họa sĩ thực thụ đó nha”.

Thúy Hạ buông em ra đưa tay lau nước mắt rồi nói “Uhm mày cũng vậy đó nha phải học thiệt giỏi mai một kiếm nhiều tiền mua tranh tao vẽ đó”.

“Ok hihhi”.

Em nhìn mọi người một lần nữa vì từ nay có còn gặp nhau nữa đâu mỗi đứa một nơi thật rồi, quyến luyến mãi cũng đến lúc nghe tiếng loa thông báo của sân bay “ Xin mời các hành khách tham gia chuyến bay đến Australia lúc 9h30 vào trong làm thủ tục để chuẩn bị lên máy bay, chuyến bay đi Australia sẽ cất cánh sau 30 phút nữa “.

Em đưa mắt nhìn xa xăm tìm kiếm bóng hình của anh nhưng lại thêm một lần nữa thất vọng, ừ đã định làm người đứng rồi thì còn trông chờ điều gì nữa chứ.

Em đưa tay kéo hành lý rồi nói với ba mẹ “ Con đi nha tạm biệt ba mẹ”, em cũng vẫy tay với Thảo Ngân, Thúy Hạ, Trần Nhân “ Thôi mọi người về đi tới giờ Yên bay rồi tạm biệt nha”.

Mọi người cũng vẫy tay với em “Tạm biệt”.

Nhỏ Hạ bật khóc, Thảo Ngân cũng rung rung, Trần Nhân thì cố kìm nén cảm xúc, em cũng không muốn đi như thế này đâu nhưng em không còn lựa chọn khác nên chịu thôi. Đây là lần đầu tiên em đi xa nhà một mình nhưng trong tình trạng vô cùng ức chế chứ không vui vẻ gì, đến với nước Úc phồn hoa tào nhả em hy vọng là mình sẽ quên được tất cả chuyện buồn và tự cho bản thân một cơ hội để bắt đầu lại mọi thứ, một con người mới, một tương lai mới, một cuộc sống mới... nơi không có anh tồn tại ở đó.

Trong thời gian làm sinh viên em đã học rất nhiều thứ học đàn, học múa, học nấu ăn...em muốn bỏ đi con người vô dụng ngốc nghếch của em trước đó. Em vẫn thường xuyên gọi điện về hỏi thăm sức khỏe ba mẹ đôi lúc thì kể mấy chuyện thường nhật nhỏ nhặt bên Úc cho gia đình nghe, mỗi lúc nghe giọng của Liên vang lên bên đầu dây bên kia em lại thấy có chút tủi thân rồi lại buồn vô cớ. Em có hai người bạn mới là Angel và Johnny họ cũng rất tốt với em.

Mười năm sau...

Angel đến nhà chơi và ngạc nhiên khi thấy những trái tim được gấp bằng giấy lịch để trong một cái hộp màu trắng và một cái hộp màu đỏ cạnh nhau trên tủ đầu giường của em nên hỏi “ Sao cậu lại gấp những trái tim này bằng giấy lịch vậy????”.

Em liền mỉm cười rồi nói “À tại mình rảnh rồi nên giết thời gian vậy thôi đó mà”.

Angel gật đầu rồi lại hỏi “Ừa nhưng sao cái hộp màu trắng lại nhiều tim hơn cái hộp màu đỏ vậy?”.

Em thân nhiên đáp trả “Mình xếp xong tiện tay bỏ vào đó thôi cũng không để ý hihhi”.

“Thì ra là vậy, cậu thấy công việc ở bệnh viện như thế nào?”.

“Cũng bình thường à, mọi người rất nhiệt tình môi trường làm việc cũng rất tốt còn cậu thì sao?”.

Angel liền thở dài “Mình thấy khá áp lực hìhìhi...nhưng chẳng hiểu sao Johnny vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì hết”.

Em liền động viên Angel “ Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi cô gái...có lên nào”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hai chiếc hộp

Em tiễn Angel về rồi nhìn lại hai cái hộp, ừ thì trái tim của em không phải bằng giấy hoa, giấy lụa cầu kỳ mà chỉ đơn giản là một tờ giấy lịch nhưng mỗi tờ lịch là một ngày mình bên nhau đó chính là ý nghĩa của số tim trong cái hộp màu đỏ, còn số tim trong cái hộp màu trắng có ý nghĩa là một ngày mình xa nhau. Nhìn qua bằng mắt cũng có thể thấy số tim trong cái hộp màu trắng nhiều hơn cái hộp màu đỏ điều đó cũng có nghĩa là chúng mình xa nhau nhiều hơn là gần nhau, mà có lẽ anh cũng đã quên mất trong cuộc đời anh từng tồn tại một người là em.

Mọi thứ ở bên này điều rất tốt nước Úc cũng như trở thành quen hương thứ hai của em từ lâu rồi vì nó đã dang rộng vòng tay đón một người chịu nhiều bất hạnh đau khổ của số mệnh như em, lúc em đau khổ tuyệt vọng nhất em đã đến với đất nước xa lạ này để mong tìm một tia hy vọng mới và nó cũng đã chào đón em trong ánh bình minh rực rỡ nhất mà em từng thấy trong đời. Nhờ nó mà em đã phần nào bỏ đi những quá khứ không vui trong lòng và làm một bác sĩ khoa tim như em mong muốn. Mười năm thời gian không đủ dài để người ta phôi sạch quá khứ nhưng cũng không quá ngắn để làm lại cuộc đời và đón nhận những thứ mới...trong suốt thời gian qua người luôn quan tâm chăm sóc cho em là cô Mai Thủy, Angel,Johnny và hiển nhiên không thể thiếu sự quan tâm khích lệ từ nơi xa của những người bạn thân hồi học phổ thông.

Johnny cũng như anh vậy đó là một người rất tốt nhưng người đó chưa làm em khóc lần nào cũng chưa bao giờ để em phải chịu tổn thương, anh ấy cũng nhiều lần bày tỏ tình cảm của mình nhưng sao em không cảm nhận được tình cảm của anh ấy...Có lẽ trong tim em vẫn còn chứa đựng bóng hình của anh nên em mới không chấp nhận yêu thêm một người nữa bởi vì trái tim em quá nhỏ bé nên chẳng thể chứa đựng hai bóng hình trong cùng một lúc được đâu, nó sẽ trở nên chật chội lắm!!! mười năm qua em thông suốt hầu hết tất cả mọi chuyện nhưng chẳng hiểu nổi tại sao em lại chẳng thể quên được anh nhiều lần cũng nghĩ sẽ yêu người khác để quên anh nhưng em làm không được.

Hôm nay, em đi dạo trên phố thì vô tình nghe thấy một bài hát lời viết từ một quán cà phê có tên là Chờ, ở nơi đất khách quê người mà bất gặp được hình ảnh của người Việt, được nghe tiếng mẹ đẻ của quê hương là một điều vô cùng hạnh phúc đến nỗi không có từ ngữ nào diễn tả được. Em vào quán gọi một tách Espresso rồi tĩnh lặng thưởng thức bài hát đó, khi nghe lời bài hát ấy tự nhiên lại thấy tim mình có chút nhói đau...

“(Những kỷ niệm ngày xưa vẫn còn đây

Vẫn còn đó những hàng cây, vẫn còn đó những câu chuyện ngày xưa mình bên nhau khi tan trường về vẫn còn tay trong tay chung đôi.

Hứa cho nhau những ngọt ngào, gửi cho những nụ hôn và giờ tà áo trắng đã phai màu

Không biết bây giờ anh và em có còn giữ những hồi ức của ngày hôm qua)

Những kỉ niệm vẫn còn mãi sâu trong lòng em

Đến bây giờ vẫn còn nhớ lời anh hay vẫn nói...

Nếu lỡ mai này mình cách xa hai phương trời...

Thì anh vẫn luôn nghĩ về em.

Thấm thoát trôi qua đã nhiều năm rồi

Có lẽ anh cũng chẳng còn như xưa

Lặng nhìn hàng cây đong đưa

Góc... sân trường hiu vắng...

Là nơi đôi ta đã gặp nhau.....

Gửi cho anh những nỗi nhớ trên đường đi hôm nào

Gửi cho anh những ngày tháng đã từng bình yên

Gửi cho anh những hạnh phúc những niềm tin anh đã quên

Khi đôi ta xa chẳng được bao lâu

Còn đâu cánh hoa phượng thấm rơi vào tay em cười

Còn đâu những trang vở trắng ghi đầy lời yêu thương

Còn đâu ánh mắt nồng ấm vẫn chờ em trên đường như xưa

Chỉ còn góc sân nào lặng yên...

Gửi cho anh... Nỗi nhớ hôm nào..

Gửi cho anh... Yêu thương bình yên

Gửi cho anh.. niềm tin đã vội quên

Khi đôi ta xa chẳng bao lâu

Còn đâu cánh hoa Phượng thấm rơi vào tay em cười

Còn đâu những trang vở trắng ghi đầy lời yêu thương

Còn đâu ánh mắt nồng ấm vẫn chờ em trên đường như xưa

Chỉ còn góc sân nào lặng yên...”.

Nghe loáng thoáng mấy cô du học sinh bảo tên của bài hát này là “ Gửi cho anh” và tiếp nối bài hát này là một bài hát khác tên là “ Người yêu cũ”, em bất giác cười tự giễu đầy chua xót thầm nghĩ “ Ừ ngay cả người yêu cũ cũng không thể có tư cách để làm mình tổn hại hơn người ta quá nhiều”. Tách Espresso trên bàn nguội lạnh từ lúc nào nhấp môi một cái liền cảm thấy rất khó uống, ừ thì không uống nữa mà đứng dậy tính tiền rồi nhanh chóng rời khỏi đó, tự huyễn hoặc là bản thân chưa từng đến nơi ấy, chưa từng yêu con người ấy...nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tử thần đến gõ cửa

Hoàng hôn hôm nay đẹp thật em ngồi trong quán trà nhìn về hướng quê hương của mình, hôm nay cũng là sinh nhật của anh không biết giờ này có ai bên cạnh cùng anh mừng sinh nhật không nữa...không biết tối hôm qua có ai thức đợi qua ngày mới rồi nhắn tin chúc mừng sinh nhật anh không...không biết có ai chuẩn bị một món quà đặc biệt để tặng cho anh không...Em nhìn cái áo sơ mi để trong hộp quà cùng tấm thiệp viết lời chúc mừng sinh nhật gửi đến em, rồi cả chữ “ Smily” thay cho chữ ký quen thuộc mỗi lần em tặng quà cho anh ở dưới mấy dòng chữ mà bất giác cười chua xót.

Suốt bao nhiêu năm nay mỗi lúc tới sinh nhật anh em luôn mua quà, luôn viết những câu chúc tốt đẹp lên thiệp và không quên ghi chữ “ Smily” đính kèm thay cho chữ ký của mình, em luôn soạn sẵn tin nhắn mà lại chẳng dám gửi đi chỉ có thể trốn ở đây lặng lẽ nhìn về phương trời có anh hiện diện ở đó... mà chắc cũng do em suy nghĩ nhiều thôi bởi vì Liên sẽ làm mọi thứ thay em, rồi cuộc thì em mãi mãi cũng chỉ là một người thừa trong cuộc sống của anh mà thôi...

Sau giờ tan ca em đang chuẩn bị đi về thì bị ngắt, lúc em tỉnh lại đã thấy cô Mai Thùy, Johnny và Angel ngồi bên cạnh, em ngạc nhiên nhìn mọi người mà chẳng hiểu chuyện gì “ Tại sao con lại ở đây?”.

Cô Mai Thùy ái ngại “Con bị ngắt...sau khi kiểm tra thì cô thấy con có dấu hiệu bị ung thư máu đó...”.

Em nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi vô độ “Con sao??? Có nhầm lẫn gì không vậy cô???”.

Cô Mai Thùy cúi đầu né tránh ánh nhìn sợ hãi của em “Không nhầm được đâu con cô đã kiểm tra hai lần để chắc là kết quả không sai”.

Em hoang mang nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời bên ngoài vẫn là màu xanh, mây vẫn là màu trắng, gió vẫn cứ thổi...mọi thứ sẽ chẳng vì em mà thay đổi đâu...nếu đã là số phận chi bằng ta坦然 chấp nhận nó như một phần của cuộc sống này “ Thế con còn sống được bao lâu hả cô? Ba tháng, sáu tháng,một năm hay chỉ hôm nay...”.

Cô Mai Thùy ôm lấy em “Con đang nói gì vậy bằng mọi giá cô sẽ cứu sống con mà, bản thân con cũng là một bác sĩ con phải phấn chấn lên phải đối kháng với bệnh tật chứ”.

Em chỉ biết im lặng nhìn cô em thậm chí còn không dám khóc vì em sợ sẽ làm cô đau lòng thêm. Mọi người về để em ở lại bệnh viện theo dõi, ở trong

phòng bệnh mãi cũng chán em ra ngoài đi dạo và vô tình nghe cô Mai Thùy nói chuyện với viện trưởng “Con bé có cơ hội sống không anh?”

“Con bé sẽ có thể tiếp tục sống nếu làm phẫu thuật ghép tủy”.

Cô Mai Thùy liền gấp gáp “Vậy chúng ta mau cứu con bé đi anh”.

“Vấn đề là phải tìm được tủy thích hợp với con bé tốt nhất nên là ba mẹ hoặc anh chị em ruột thịt”.

Cô Mai Thùy thờ phào nhẹ nhõm rồi nói “Cái đó cứ để em lo, em sẽ nói chuyện với gia đình con bé”.

Em không nghe lời cô mà trốn viện về nhà nên cô la cho một trận “Con đang đùa với tính mạng của mình đó à con phải ở lại bệnh viện để mọi người theo dõi tình trạng sức khỏe của con chứ”.

Em qua ngồi xuống bên cạnh cô Mai Thùy rồi nói “Con cũng là bác sĩ mà con biết rõ sức khỏe của mình hơn ai hết cô đừng có lo nữa. Cô à con muốn về nước”.

Cô Mai Thùy liền phản đối “Không, cô không cho con đi lúc này đâu con đang cần được chăm sóc”.

“Cô không muốn cứu con sao???”.

“Con đang nói gì vậy đương nhiên là cô muốn cứu con rồi”.

“Ung thư máu cần phải ghép tủy mới có thể sống tiếp vì vậy hãy để con về nước thuyết phục anh hai qua đây làm phẫu thuật ghép tủy cho con đi”.

“Để cô gọi điện cũng được mà”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trở về

Em chân chừ hồi lâu rồi cũng tìm ra được một cái cơ thích hợp để về nước “Cô à sắp tới có một cuộc hội thảo hợp tác giữa bệnh viện bên mình và một bệnh viện ở Việt Nam cô có thể để con làm đại sứ đến đó tham dự hội thảo được không con muốn được làm việc ở đó cô đồng ý cho con tham gia cùng mọi người nha cô. Với lại...con tự nói chuyện này với gia đình, còn nữa con muốn đi tham quan vài cảnh đẹp ở quê hương mình”.

Cô im lặng không trả lời em qua hôm sau lúc ăn cơm xong cô đột nhiên nói với em “Thì Yến cô đồng ý cho con về nước cùng với Angel và Johnny làm đại sứ để dự hội thảo theo đúng thời gian là một tuần, cô cho con thêm một tuần thăm gia đình và đi chơi tham quan nhưng chỉ hai tuần thôi sau đó con phải quay lại đây ngay cho cô”.

Em vui vẻ gật đầu đồng ý “Con hứa...cảm ơn cô nhé con đi chuẩn bị đây hìhì”.

Đường bay từ Úc về Việt Nam thấy lòng mình hồi hộp xao xuyến, em sắp được gặp lại những con người mộc mạc chất phát thân thương.

Hình như em về không đúng lúc lắm thì phải, đang là mùa hè nên Thảo Ngân bận rộn với mấy tour du lịch suốt, Trần Nhân cũng đã là bác sĩ rồi đâu thể bỏ bệnh nhân mà chạy đến chỗ của em, có mỗi nhỏ Thúy Hạ theo nghề họa sĩ nên giờ giấc tự do không có gì ràng buộc thêm nữa Hạ cũng sống tự lập mấy năm rồi nên muốn đi đâu tùy thích. Ngày em về Hạ ra tận sân bay đón em, hai đứa gặp nhau mừng mừng tủi tủi, có biết bao nhiêu chuyện để kể cho nhau nghe.

Em giới thiệu Thúy Hạ với Angel và Johnny “Đây là Thúy Hạ người bạn họa sĩ mà tôi hay kể với hai người đó”.

Thúy Hạ, Angel và Johnny làm quen nhau trước.

Thúy Hạ nhìn đồng hồ rồi lên tiếng hỏi “Ủa mày về mà sao gia đình mày không ai ra đón vậy tao tưởng sẽ náo nhiệt đông vui lắm chứ”.

Em mỉm cười nhạt “Tao không có nói với gia đình là tao về nước”.

Mặt nhỏ Hạ vô cùng nham nhở “Mày định gây sự bất ngờ cho mọi người hả???”.

Em liền lắc đầu “Không, tao về công tác vài hôm sau đó đi chơi vào nơi rồi lại đi”.

“Ừ sao cũng được lên xe đi tao chờ mày về nhà”.

Em nhìn Thúy Hạ rồi lên tiếng hỏi “Nhà nào???”.

Hạ nhìn lại em bằng đôi mắt ngạc nhiên “Thì nhà mày chứ nhà nào hỏi ngô à”.

“Tao sẽ ở khách sạn chứ không về nhà”.

“Sao vậy???”

“Sao trắng gì về tới nhà là đùng độ bà Liên tao không muốn gặp bà”.

“Thôi vậy mày qua ở chung với tao đi tao ở có một mình à, mày qua ở chung cho vui tao hứa sẽ không tính tiền đâu hahaha”.

“Vây cũng được hihihi”.

Angel và Johnny về khách sạn theo lịch công tác đã sắp xếp còn em thì đi về nhà của nhỏ Hạ.

Nhà nhỏ Hạ không to lắm nhưng có sân vườn và có chỗ đủ để chiếc xe Innova để lúc nhô rãnh thì đi đây đó tìm cảm hứng về vôi. Em ngồi trên chiếc xích đu màu trắng để trong vườn nhà Hạ với bao câu hỏi tu từ trong đầu “Giờ này ba mẹ đang làm gì, anh hai đang đi làm hay ở nhà, còn anh nữa anh đã thay đổi đến mức độ nào rồi có còn nhận ra em nếu mình gặp lại nhau không?!”.

Tiếng nhỏ Hạ vang lên “ Thi Yến ơi vào ăn cơm đi này”.

Em nói vọng vào “Ừ tao vào ngay”.

Hôm sau, em đến bệnh viện mà cô Mai Thùy cử đến dự hội thảo cùng với Angel và Johnny,sau buổi hội thảo cả ba sẽ có một tuần làm việc tại bệnh viện này mỗi người sẽ có một bác sĩ hướng dẫn riêng để làm quen với môi trường làm việc ở đây.

Có lẽ may mắn đã mỉm cười với em khi được làm việc với bác sĩ khoa tim giỏi nhất ở bệnh viện này, trong lúc em ngồi chờ gặp mặt vị bác sĩ đó thì em được một anh y tá giới thiệu về người mà em sắp gặp, anh y tá này tên là Khoa và anh ấy cứ thao thao bất tuyệt về vị bác sĩ tuổi trẻ tài cao kia “ Cô biết không cô may mắn lắm mới được làm việc với anh ấy đó nha, anh ấy vừa đẹp trai vừa phong độ lại là con nhà giàu, lại còn rất tốt bụng khiêm tốn và rất có tâm với công việc đấy nhé...”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Gặp lại người thương trong hồi ức

Em bị đơ vì bao nhiêu thứ tốt đẹp nhất đều hội tụ trong một con người không biết ai mà tài giỏi như thế em cũng chẳng biết phải tham gia cuộc trò chuyện với anh Khoa ra sao nên chỉ biết ngồi im lặng nghe anh ấy nói thì thoảng thì lướt web bằng điện thoại cho đỡ chán.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên phía sau em nghe rất trầm ấm “ Xin lỗi tôi có chút việc nên đến trễ phiên Khoa quá rồi, bây giờ cậu có thể đi làm việc của mình”.

Anh y tá đó mỉm cười với em “ Nói với cô này giờ nhiều như vậy chắc là cô không tin đâu ha bây giờ cô được tiếp xúc với cậu ấy rồi đấy cố mà học hỏi nha”.

Em cúi đầu chào tạm biệt anh Khoa “Dạ cảm ơn anh rất nhiều”.

Anh y tá đó đi làm công việc của mình, vị bác sĩ kia bước tới và lên tiếng nói chuyện “Nãy giờ chắc cậu ấy khen tôi không ngót lời có phải không, cô đừng có để ý nha con người cậu ấy là vậy đó”.

“Không có gì đâu chắc là anh tốt thật nên anh ấy mới nói vậy”.

Vị bác sĩ kia qua ngồi đối diện và em ngẩng đầu lên nhìn. .hai người cứ bất động mà nhìn nhau hóa ra anh là người sẽ làm việc cùng em ở bệnh viện này, cả hai cứ nhìn nhau một lúc thật lâu anh mới mở lời “ Xin chào tôi tên là Thế Phương là bác sĩ khoa tim ở bệnh viện này rất vui được gặp cô”.

Để tránh bầu không khí gượng gạo khó chịu nên em đánh giá vờ làm người lạ lần đầu tiên tiếp xúc với anh “Xin chào tôi tên là Lâm Thi Yến tôi cũng là bác sĩ khoa tim, thật may mắn khi được làm việc với anh mong anh chỉ bảo thêm cho”.

“Khả năng giao tiếp của em tốt hơn nhiều rồi đó Thi Yến à hihihi”.

Em lạnh lùng đáp trả “Xin anh gọi tôi là bác sĩ Lâm, còn nữa chuyện tôi về nước xin anh vui lòng đừng nói cho người khác biết kể cả gia đình của tôi cũng vậy, được thế thì tôi biết ơn anh nhiều”.

Anh nhủ mày “Sao...em nói chuyện với anh cứ như người lạ vậy?”.

Em hỏi ngược lại anh “Chứ chúng ta có là gì của nhau đâu thưa anh”.

Anh lại mỉm cười “Em thay đổi nhiều quá, lại xinh đẹp hơn nữa nên xem chút là anh nhận không ra luôn rồi đó”.

“Cuộc sống luôn vận động mà anh... nếu không muốn bị đào thải thì phải thay đổi để phù hợp với môi trường sống chứ sao”.

“Lần này em về đây công tác luôn à?”.

“Chỉ làm phiền anh bảy ngày thôi không nhiều đâu, tôi hứa sẽ chỉ có quan hệ đồng nghiệp với anh thôi nhất định không gây rối cuộc sống của anh đâu... đừng lo”.

Anh nhếch môi mỉm cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ “Anh lại thích em gây rối hơn cho anh đó đồ ngốc à hihihì”.

Nhìn cái cách anh nói chuyện và mỉm cười kìa tự nhiên lại mềm lòng với anh nên em vội đứng dậy “Ngày mai tôi mới bắt đầu công việc vậy mai gặp lại nha, không phiền anh làm việc nữa”.

Em vội bỏ đi, về đến nhà tự nhiên lại thấy buồn vô tận chắc bây giờ anh đang hạnh phúc lắm bên cạnh Liên. Có người bảo “trái đất này nhỏ lắm đi một vòng cũng quay về bên nhau” ừ thì đi một vòng rồi vẫn quay về bên anh đấy chỉ có điều khoảng cách to lớn biết bao chẳng biết làm sao để mà rút ngắn, những tưởng quên được anh và chính mình nhưng thực chất mọi thứ chẳng có gì thay đổi. Tối nay, em vẫn gấp trái tim bằng giấy lịch nhưng lại bỏ vào cái hộp màu đỏ nó có nghĩa là mình bên nhau đấy!!!

Gặp lại anh ở bệnh viện, em cố tình né tránh nhưng còn anh thì cứ vô tư lại gần em và bắt chuyện “Nè nhỏ đi học bên đó có gì vui kể cho anh nghe với”.

Em làm mặt lạnh “Dù có kể anh cũng chẳng thể hiểu hết niềm vui đó đâu”.

Anh lại giở trò mè nheo “Thì cứ kể đi anh là thiên tài mà anh sẽ tưởng tượng ra tất cả”.

Em kiên quyết từ chối “Không rãnh”

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Giá mà không biết cô ấy là ai thì tốt biết mấy

Lại gặp anh y tá hôm qua “Hình như Thế Phương và cô Thi Yến quen nhau hả?”

Anh và em cùng đồng thanh trả lời

Anh thì nói ” phải đấy”.

Em thì nói “ không có”.

Anh Khoa ngu người nhìn hai đứa “Ồ hay thế là thế nào có quen nhau hay không???”.

Em liền nói “ Không có quen nhau đâu anh”.

Anh và anh y tá đó đi ra ngoài và em nghe anh nói với anh Khoa “ Thật ra cô ấy là bạn rất rất thân với tôi đó”.

“Nhưng cô ấy nói không quen anh mà”.

“Đừng tin những gì cô ấy nói hihihì”.

Em đi ra anh liền im bật chờ anh Khoa đi rồi em lên tiếng hỏi “Anh muốn gì đây hà đã nói xem nhau như đồng nghiệp rồi mà”.

Anh nhún vai tỏ vẻ vô tội “Ừ thì là đồng nghiệp có gì đâu mà em căng thẳng vậy”.

Em cau gắt “Đã nói gọi tôi là bác sĩ Lâm mà”.

“Không thích”.

“Anh thật quái đản”.

“Cái gì có em quái đàng á”.

“Anh muốn cái gì đây sao kiếm chuyện với tôi hoài vậy???”.

Bất chợt anh đẩy em vào tường vây hai tay nhốt em vào một chỗ rồi nhìn em chăm chăm “Phải là anh hỏi em muốn cái gì đây thì đúng hơn đây chúng ta xa nhau lâu như vậy chưa đủ sao mà ngày gặp lại em cứ giữ khoảng cách cố tình làm khó anh”.

Em liền đẩy anh ra “Tôi không cố tình làm khó anh nhưng đây là khoảng cách an toàn cho cả hai chúng ta”.

Anh liền nhếch môi cười đều một cái “Cái gì ‘khoảng cách an toàn’ á nói cứ như một trong hai chúng ta bị bệnh truyền nhiễm không bằng á”.

Nhắc đến bệnh tự nhiên lại nhớ em đang bị bệnh thật nên khoảng cách an toàn đó là rất cần thiết để tránh sau này anh lại đau lòng khi biết em không còn tồn tại trên thế giới này nữa. Thật ra em bay về đây không phải là để nói gia đình về bệnh tật của mình mà là vì em muốn làm những chuyện mà em chưa kịp làm, muốn thực hiện một số thứ mà em vô tình bỏ lỡ, em không muốn đến giây phút cuối cùng của cuộc đời mà em vẫn còn canh cánh trong lòng bao nỗi tiếc do mình không dám thực hiện.

Đang trôi theo những suy nghĩ vu vơ thì tiếng nói của anh đột ngột vang lên như làm em choàng tỉnh giữa những suy nghĩ hỗn độn trong lòng “Nè sao tự nhiên em không nói gì hết vậy???”.

Em quay mặt đi chỗ khác né tránh cái nhìn của anh “Em nghĩ cụm từ” khoảng cách an toàn” là hoàn toàn phù hợp cho cả anh và em đây, em về trong yên lặng thì cũng muốn đi trong yên lặng em không muốn làm râm rộ lên rồi ai cũng không vui hết”.

Anh nhú mày rồi hỏi “Ai không vui chứ???”.

Emậm ừ rồi nói “Thì là...L-iên đó”.

“Sau bảy năm rồi mà em vẫn chẳng hề thay đổi nhì!?”.

“Ai bảo là không em thay đổi nhiều hơn anh tưởng đấy”.

“Thay đổi cái gì anh không biết chứ sự rộng lượng của em vẫn làm anh phát bực mình em có biết không???”.

Anh bỏ đi tự nhiên lại nổi cáu với người ta điểm nào ở anh cũng được có mỗi điểm đó là em không thích thôi.

Anh Khoa thấy vậy liền nói với em “Hình như từ trước đến giờ chỉ có mỗi cô Thi Yến là chọc giận được Thế Phương thôi đó”.

Em nhìn anh Khoa bằng ánh mắt ngạc nhiên “Thật sao???”.

Anh Khoa liền gật đầu “Uhm ngay cả Liên cũng không làm được điều đó”.

Em đắn đo vừa muốn hỏi lại vừa không muốn hỏi, một lúc sau em nghĩ mình chỉ sống có một lần hơn nữa lại sắp hết được sống rồi có gì mà phải đắn đo nhiều như thế nên hỏi anh Khoa “Nè anh Khoa ơi bộ Liên thường xuyên đến đây lắm hả?”.

“Uhm cô ấy thường mang cơm trưa đến cho Thế Phương nhưng anh ấy không có ăn lúc nào cũng nhường cho tôi hết”.

“Sao anh ấy làm vậy anh có biết không???”

“Tôi có hỏi nhưng anh ấy không có nói, à mà cô Thi Yến cũng đừng có nói với Liên kéo cô ấy lại buồn”.

“Uhm tôi biết rồi thôi tôi đi làm việc trước đây”.

Anh Khoa tự gõ tay vào đầu mình một cái “Tôi hồ đồ quá rồi Thi Yến có biết Liên là ai đâu mà nói chứ hìhì”.

Em nghĩ thầm “Giá mà không biết cô ấy là ai thì tốt biết mấy”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Cứ để Smily là bí mật của riêng em thôi anh nhé!!

Anh rủ em đi ăn cơm trưa, hai đứa ngồi cùng bàn, nói thật là cũng thấy ngại lắm vì chẳng biết phải dùng thái độ nào để đối diện với anh nữa cũng chẳng biết sẽ nói gì với anh, em thấy rất căng thẳng.

Em căng thẳng đến độ lấy muối bỏ vào cà phê, gấp thịt xào lại thành ra là cá chưng chưa ngọt em cho vào miệng và nhai rồi mà vẫn không để ý tới, anh bật cười rồi hỏi “Nè em đang làm cái gì vậy Thi Yến??”.

Em bối rối trả lời “Thì...ăn...com chứ...làm gì”.

“Em đang ăn cá đó hả???”.

“S-sao cơ em ăn cá khi nào chứ??”.

“Thì em vừa mới ăn cá xong còn gì”.

Em nhìn lại chén com của mình thì mới biết là mình vừa ăn cá thật, em bắt đầu thấy khó chịu khi mùi cá vẫn còn đọng lại trong mũi nên vội bụng tách cà phê lên uống sau đó liền phun ra, nhăn mặt rồi kêu lên “Sao mặn quá vậy nè???”.

Anh thấy em như vậy không những không thương cảm mà còn phì cười rất vui vẻ “Hahaha hôm nay em bị sao vậy ăn cá mà không biết, lại lấy muối bỏ vào cà phê...a ha hay là em căng thẳng khi ngồi cạnh anh như thế này?!”.

Em đỏ mặt nên vội đứng dậy “Làm gì có chứ...em đi rửa tay đây”.

“Chưa ăn xong mà”.

“Em no rồi” em nói xong vội chạy trốn chết chứ không muốn để anh thấy cảm xúc của em lúc này.

Lúc vào nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương em thấy điên thật đó tự nhiên làm việc gì cũng chẳng ra hồn lại trở thành trò cười trước mặt anh rồi.

Lúc em quay ra thì thấy Liên đang đứng cạnh anh nên vội nép mình sau cái cột lớn, Liên đưa cho anh cái hộp gì đó rồi đi lúc đó em mới bước qua chỗ anh “Hm hạnh phúc quá ha có người com bụng nước rồi mỗi ngày”.

Anh ngẩng đầu lên nhìn em cười khoáy một cái” Thì ra có người đã âm thầm lặng lẽ điều tra cuộc sống của tôi hihii”.

“Làm gì có chỉ là vô tình hỏi anh Khoa thôi chứ bộ làm như ai cũng muốn tìm hiểu về anh hết”.

Anh đắc ý vì thành công gài bẫy em nói ra sự thật là đã hỏi chuyện anh Khoa nên cứ ngênh mặt lên “Ừ thì muốn tìm hiểu nên “người ta” mới đi hỏi anh Khoa đó mà hahaha”.

Lúc này em mới biết mình bị lừa liền kêu lên” Đồ xấu xa đáng ghét sao lúc nào cũng thích chọc em hết vậy??”.

Anh không giỡn nữa mà nhìn em một cách nghiêm túc rồi hỏi “Em có thương yêu anh không mà bảo là ghét?”.

Tự nhiên anh hỏi một cách bất chợt quá làm cho em không kịp suy nghĩ gì em cúi đầu im lặng, anh lại hỏi “Em đang suy nghĩ đó hả?”.

“Thấy rồi mà còn hỏi”.

Anh nắm tay thành nắm đấm rồi đặt lên ngực trái của mình “Tình yêu phải cảm nhận từ đây chứ hok phải bằng lý trí đâu mà em phải suy nghĩ... đúng là ngốc mà hihii”.

Anh nói rồi đi vào phòng làm việc, em đứng nhìn theo bóng dáng anh phía đằng trước rồi thầm nghĩ “Ai bảo anh là em đang dùng lý trí để suy nghĩ chứ em chỉ đang cố né tránh câu trả lời đó thôi, thật ra từ nhiều năm về trước em đã có câu trả lời cho câu hỏi của anh lúc này rồi chỉ là em không đủ can đảm để nói ra cảm xúc thật của mình thôi...em ghét người thứ ba vì vậy em không muốn làm một người thứ ba đáng ghét trong mối quan hệ giữa anh và Liên...anh mới là kẻ ngốc chứ không phải là em...trong những món quà em tặng anh em đều tỏ tình với anh ở cuối mỗi tấm thiệp rồi chỉ là anh ngốc quá không biết mà thôi... Em chẳng ngốc chỉ là cố giả vờ ngốc để ở bên cạnh anh thôi, thật ra có rất nhiều việc cứ giả vờ như mình không biết lại hay hơn... cứ để SMILY là bí mật của riêng em thôi anh nhé!!!!”.

Đang đứng suy nghĩ vu vơ thì nghe tiếng của Johnny vang lên” Thi Yến sao lại đứng ngây ngốc ở đây vậy không quen với môi trường mới hà hay là bác sĩ bên này không có thiện cảm với đại sứ như tụi mình”.

Em nhìn Johnny mỉm cười rồi lắc đầu “Không có chi là suy nghĩ vu vơ thôi hihii”.

Johnny tỏ vẻ lo lắng nắm lấy tay em “Không sao đâu mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi cậu đừng lo lắng quá dù thế nào mình, Angel và cô Mai Thùy nhất định sẽ tìm cách chữa trị bệnh cho cậu mà”.

Em huych vai mình vào vai Johnny một cái rồi mỉm cười nói “Cảm ơn nha best friend hih”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tôi là bạn trai cô ấy có vấn đề gì không?

Hôm nay, lại gặp anh ở bệnh viện, anh lại vui vẻ bắt chuyện với em “Làm việc ở đây mấy ngày rồi thấy sao?”.

“Sao là sao???”.

“Thì bệnh viện ở đây có tốt như ở Úc không?”.

“Không bằng nhưng... nhờ có một bác sĩ hết lòng với bệnh nhân như anh nên em thấy rất ổn hìhì”.

“Lâu lắm rồi mới thấy em cười vui như hôm nay đó”.

“Làm gì có ngày nào mà em chẳng cười, mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn khi nở một nụ cười trên môi mà hìhì”.

“Uhm thấy em mỉm cười anh cũng rất vui”.

“Người đầu mà lạ lùng”.

Sao người nhìn thấy nụ cười của em trở lại chính là anh?? em luôn cố giấu mọi ưu phiền để không ai nhìn thấy rồi cuộc thì lại chẳng thể giấu được anh.

Anh lại rủ em đi ăn cơm trưa cùng anh, Johnny và Angel cũng rủ em đi ăn cơm trưa chung thể là em kéo cả ba vào ngồi chung bàn luôn.

Johnny gấp rau bỏ vào chén của em “Ăn rau nhiều mới tốt cho sức khỏe hìhì” em nhìn Johnny mỉm cười rồi nói “Cảm ơn nha hìhì”.

Anh nhú mồm tỏ vẻ không vui rồi tự ý gấp rau trong chén của em bỏ ra ngoài “Thì Yến không biết ăn rau đúng là thiếu hiểu biết mà”.

Johnny hất mặt lên hỏi anh “Này anh kia anh là ai anh biết được bao nhiêu điều về Thi Yến mà dám nói như vậy chứ”.

Anh thản nhiên gấp thịt bỏ vào chén của em “Sườn xào chua ngọt mà em thích nhất đây ăn nhiều vào”.

Johnny cũng nổi quạu lên “Này anh kia tôi hỏi mà sao anh không trả lời chứ?”.

Anh liền quay sang nhìn Johnny rồi nói “Tôi là bạn trai cô ấy có vấn đề gì không?”.

Johnny, Angel và em đều ngạc nhiên mắt a mồm chữ o nhìn anh như động vật lạ.

Em cũng không dám nghĩ là anh sẽ nói như vậy với người khác về mối quan hệ giữa anh và em.

Johnny liền bật cười “Anh nói dối vừa thôi tôi là người đã luôn bên cạnh Thi Yến bao nhiêu năm nay nhưng chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc tới anh...anh đừng nói quá chứ”.

Anh lại thản nhiên đáp “Mọi thứ về Thi Yến tôi đều biết hết”.

Johnny nổi điên lên “Thế anh có biết sức khỏe của Thi Yến...?”.

Em liền nhấc một miếng táo thật to vào miệng Johnny “Táo mà cậu thích nhất nè...mình có chuyện muốn nói với cậu” sau đó liền kéo tay Johnny lôi Johnny rời khỏi đó... nếu còn để Johnny ngồi đó không biết cậu ấy sẽ còn nói thêm cái gì nữa.

Mới sáng sớm đến bệnh viện thì thấy vẻ mặt anh lo lắng lắm cứ đi đi lại lại đứng ngồi không yên, sau khi tìm hiểu thì em mới biết Liên bị hẹp van tim cần phải phẫu thuật nhưng các bác sĩ giỏi trong bệnh viện điều đi dự hội thảo hết rồi chỉ có anh và bác sĩ Long ở lại trực nhưng anh thì không được phép tham gia ca phẫu thuật này, mọi người sợ anh bị cảm xúc chi phối nên đã cử anh Khoa ngồi trong phòng nói chuyện với anh không cho anh rời khỏi căn phòng đó mà để bác sĩ Long sẽ thực hiện ca phẫu thuật cho Liên.

Nhìn vẻ mặt nôn nóng của anh, em thấy rất khó chịu liền đứng dậy vỗ vai anh một cái rồi nói “Để em qua đó xem tình hình thế nào...anh tin em không?”.

Anh gật đầu “Tất nhiên rồi”.

Em có chút chạnh lòng xót xa khi tận mắt chứng kiến anh lo lắng quan tâm tới Liên như vậy nhưng vẫn cố kéo căng cánh môi lên mỉm cười nhạt “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi anh cứ yên tâm đi”.

Anh nhìn em bằng ánh mắt phức tạp cảm xúc rồi nói “Nhờ em vậy”.

Em đi qua phòng phẫu thuật xem sao, trước mắt em là một cảnh tượng thật tồi tệ nhịp tim giảm nhanh lượng oxy đã giảm đến mức báo động vậy mà bác sĩ Long chỉ biết đứng trơ mắt ra mà nhìn, em liền quát “Ông đứng đấy làm gì vậy mau làm cái gì đó để cứu bệnh nhân đi chứ”.

Bác sĩ Long ái ngại rồi nói “Tôi e rằng không thể...”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Hiểu lầm

Em bực mình nói “Không có gì là không thể hết ông định để bệnh nhân chết trên giường phẫu thuật hay sao thật là không thể chấp nhận mà” em quay sang nhìn y tá Lan rồi gấp gấp nói “Y tá Lan, chị giúp em chuẩn bị lại mọi thứ nhanh nhất có thể chúng ta phải cứu bệnh nhân”.

Bác sĩ Long tỏ vẻ không vui và gắt giọng “Cô thôi đi cô gái trẻ à tôi không làm được hưởng chi là cô, cô nôn nóng làm bừa thì sẽ mất hết tương lai đây”.

Em cũng nổi điên lên quát lại “Tương lai là cái gì chứ nó ở phía trước chúng ta không thể nhìn thấy tôi chỉ thấy thực tại thôi, ngay lúc này tôi cần phải làm gì đó để cứu bệnh nhân của tôi chứ không phải là lo cho cái tương lai vớ vẩn gì đó”.

Ông Long liền bực mình quát “Cô tự làm tự chịu đấy nhé”.

Em kiên định nói “Lâm Thi Yến này sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn cho ca phẫu thuật này mời ông ra ngoài cho”.

Bác sĩ Long muối mặt bỏ đi ra ngoài.

Các y tá khác đang tích cực chuẩn bị mọi thứ, em nhìn Liên và tự hỏi “Có nên cứu cô ấy không???”.

Y tá Lan nói “Mọi thứ đã xong rồi đây bác sĩ Thi Yến”.

Câu nói của chị Lan như làm em bừng tỉnh, đạo đức nghề nghiệp trong em trỗi dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết, trong tâm em lúc đó chỉ có một câu “Vào phòng phẫu thuật thì chỉ có một mục tiêu duy nhất là cứu sống bệnh nhân thôi không được suy nghĩ gì nhiều hết” em nhanh chóng bắt tay vào làm ca phẫu thuật đó... Bước ra khỏi phòng phẫu thuật em thấy khó thở do vừa rồi căng thẳng quá.

Y tá Lan dìu em men theo bức tường đi ra ngoài, chị ấy tỏ vẻ lo lắng “Cô Thi Yến cô có sao không? Sắc mặt của cô tệ lắm đó”.

Em xoa tay mỉm cười yếu ớt “Em thấy hơi khó chịu một chút”.

Khi được thông báo ca phẫu thuật đã hoàn tất anh liền đi nhanh qua chỗ phòng phẫu thuật, y tá Lan mừng rỡ khi thấy anh nên liền nói với em “Thế Phương kia hay là tôi nhờ anh ấy kiểm tra sức khỏe cho cô nha”.

Em vội cản Lan lại “Đừng chị em không sao đâu”.

Nếu để anh kiểm tra sức khỏe cho em anh sẽ biết em đang bị bệnh nên em tuyệt đối không để chuyện này xảy ra đâu.

Anh đi tới gặp y tá Lan và em đứng trước phòng phẫu thuật anh liền hỏi “Y tá Lan ca phẫu thuật sao rồi???”.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức...”

Anh nhìn bằng ánh giận dữ rồi quát “Các người làm việc kiểu gì vậy??? ai là bác sĩ chính trong ca phẫu thuật này???”.

Y tá Lan hoảng sợ bởi vì trước giờ cô chưa từng thấy Thế Phương nổi giận như thế nên lắp bắp chỉ về phía em “Đạ là... là... bác sĩ... Thi Yến”.

Anh bước qua nhìn em chằm chằm bằng ánh mắt này lửa...anh giận...anh nổi cáu và quát cả em “Cô... tại sao cô lại làm như vậy??? rõ ràng cô dư khả năng thực hiện ca phẫu thuật này mà”.

Em nắm lấy cánh tay anh rồi nói “Anh nghe em nói có được không???”.

Anh liền hất tay em ra “Tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích biện minh gì từ một con người ích kỷ tàn nhẫn như cô nữa”.

Em thấy mũi mình cay, mắt mình bắt đầu đỏ lên, em nói lấy với anh “Ừ...em là người như thế đấy vừa lòng anh chưa?! “.

Em bỏ chạy đi nước mắt em lại rơi đây là lần đầu tiên anh gọi em là “cô” một từ quá xa lạ giữa hai chúng ta, anh lại làm em đau lần nữa, ngay lúc này em ước gì mình được biến mất khỏi thế giới này như một làn khói không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Em lại thấy khó thở hơn em cố gắng bấm số điện thoại gọi cho anh nhưng anh không bắt máy giữa hai chúng ta có lẽ anh là người vô tình nhẫn tâm hơn em đây...

Mở mắt ra em thấy mình đang nằm trên giường bệnh xung quanh em là anh Khoa, y tá Lan, em ngạc nhiên hỏi “Sao mọi người ở đây hết vậy?”

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vòng tay ấm áp của bạn bè

Y tá Lan giải thích” Cô còn hỏi nữa cô bị ngất trong phòng rửa tay đó, cô ổn chứ?”.

Em tỏ vẻ áy náy “Dạ em không sao đã làm mọi người lo lắng rồi em xin lỗi”.

Y tá Lan liền nói “Cô Thi Yến thiệt là sao lúc này không giải thích với anh Thế Phương rõ ràng mà lại nhận tội oan kiểu đó”.

Em cúi đầu buồn bã “Anh ấy nghĩ vậy rồi thì còn gì để giải thích nữa chứ”.

Y tá Lan liền cười nham nhở “Chắc bây giờ anh đang tự trách ở đâu đấy”.

Em ngạc nhiên nhìn y tá Lan rồi hỏi “Là sao????”.

“Sau khi cô đi rồi tôi đã giải thích với anh”.

Y tá Lan tường thuật lại, sau khi em rời khỏi cô ấy đã nói chuyện anh “Anh Thế Phương anh bình tĩnh chút đi”.

Anh vẫn cau gợn “Làm sao mà bình tĩnh được chứ?!”.

“Thật ra cô Ngọc Liên đã được bác sĩ Thi Yến đưa về từ còi chết đó anh”.

Lúc này anh mới bình tĩnh lại “Hả vậy là Liên còn sống nhưng sao lúc này... còn nữa sao sắc mặt Thi Yến lại khó coi như vậy?”

“Lúc đó chị Liên đã được đưa về phòng hồi sức rồi, sau ca phẫu thuật cô Thi Yến hơi mệt nên sắc mặt hơi kém một chút”.

“Vậy tại sao lúc này cô nói chúng tôi đã cố gắng hết sức...”.

Y tá Lan liền nói “Trời em tính nói chúng tôi đã cố gắng hết sức nên ca phẫu thuật thành công mỹ mãn nhưng anh có cho em nói hết câu đâu”.

Y tá Lan nói với em “Chuyện là vậy đó chị... chắc bây giờ anh cũng đang hối hận lắm vì đã quát chị như thế”.

“Cảm ơn chị Lan nha... Thôi mọi người đi làm việc đi em không sao rồi”.

Em đi ra khỏi phòng và vô tình nhìn vào phòng bên cạnh vì cửa phòng để hở em thấy gia đình em đang ngồi bên cạnh Liên có cả anh đứng ở đấy, tự nhiên em thấy vô cùng tủi thân và tự tội nghiệp cho chính mình. Người ta có tất cả những thứ đáng lẽ ra là của em, còn em bây giờ đáng thương hơn cả từ đáng thương nữa, thật buồn cười và khôi hài làm sao.

Đôi khi cuộc sống này cứ như một vở kịch ấy một bác sĩ mà lại phải nằm viện trở thành bệnh nhân và không có một người thân nào đến quan tâm chăm sóc, trong khi cái phòng của Liên luôn có tình thương sự ấm áp thì cái phòng của em chỉ có sự cô đơn trống trải và giá lạnh thôi, cũng may là còn có nhỏ Hạ đến, vẻ mặt của Hạ trông rất lo lắng” Mây sao vậy Thi Yến từ bữa giờ tao thấy mày có mấy dấu hiệu kỳ lạ lắm nha”.

“Kỳ lạ ở chỗ nào?”.

“Thường hay bị chảy máu mũi bây giờ lại còn bị ngất nữa, nói cho tao biết sức khỏe của mày...”

“Vẫn tốt chẳng qua tao bị áp lực công việc quá nên mới bị vậy thôi hahaha”.

“Áp lực sao áp lực chuyện gì????”.

“Thì làm việc chung với Thế Phương đó mà... hồi còn đi học anh ấy không có gì nổi trội hơn tao nhưng bây giờ lại là một bác sĩ giỏi hơn tao nên tao thấy áp lực chỉ vậy thôi đó”.

“Uhm vậy giờ tính sao đây đi về nha!”

“Tao chưa hết ca chiều nay tao về...”

“Chưa hết ca nhưng liệu mày có tiếp tục làm việc được hok đây hay là chút nữa lại ngất xỉu”.

“Yên tâm tao biết sức khỏe của mình hơn ai hết mà... hôm qua mày nói hôm nay đến phòng tranh sao hok lo đi đi”.

“Đang tính đi thì thấy số mày gọi đến nên tao tắt tốc chạy vô đây nè”.

“Chắc là mấy anh chị y tá lo quá nên gọi cho mày đó tao xin lỗi nha...mày đến phòng tranh đi vẫn còn kịp giờ đấy”.

“Nhưng mày chắc chắn là ổn chưa???”.

“Rồi... tin tao đi chứ, chiều nay gặp lại mày ở nhà”.

“Uhm vậy tao đi á”.

Em vừa tiễn Hạ về thì Angel và Johnny đi tới với vẻ mặt vô cùng lo lắng, mặt của Angel đỏ hết cả lên “Cậu không sao chứ Thi Yến cậu làm mình lo quá”.

Em mỉm cười lắc đầu “Mình ổn chỉ là hơi áp lực khi cầm dao phẫu thuật thôi hìhì”.

Johnny bất chợt ôm lấy em” Cậu nhất định không được có chuyện gì hết đó...hứa với mình đi Thi Yến”.

Em biết lời hứa này vốn không thực hiện được nên lại đành nói khéo với Johnny “Không sao đâu cậu đừng lo lắng quá mình hiểu sức khỏe của mình hơn ai hết mà”

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lời mời hay sự ép buộc?!

Chiều tan ca em đứng ở chỗ chờ xe buýt trước bệnh viện để đón xe đi về, trời hôm nay tự nhiên vẫn vũ mây đen rồi chẳng mấy chốc mưa như trút nước, em bắt đầu cảm thấy lạnh và tự hỏi “Sao giờ này mà xe buýt vẫn chưa đến, đứng thêm chút nữa chắc ướt như chuột lột luôn...sức khỏe đã không ổn định mà còn gặp toàn chuyện xui xẻo gì đâu không...”, đột nhiên có một chiếc Lexus màu đen chạy đến đậu trước mặt em, kính xe hạ xuống em nhìn thấy anh đang cười với em “Lên xe đi nhỏ anh chở về cho”.

Em làm mặt lạnh không quan tâm “Cám ơn nhưng không dám làm phiền... loại người ích kỷ nhẫn tâm này không xứng đáng nhận được sự giúp đỡ của người thánh thiện bên kia đâu”.

Anh đóng kính xe lại, em nghĩ “Người đâu mà vô tâm thấy sợ luôn không có một chút xiu nào là hối hận hết” em quay mặt nhìn đi chỗ khác. Có ai đó chạm vào vai em rồi giọng nói ấm áp của anh vang lên bên tai “Cho anh xin lỗi đi mà Thi Yến...”.

Em quay lại nhìn thì ra là anh đang đứng bên cạnh em thật chứ không phải là ảo giác, anh lên tiếng giải thích “Lúc đó anh nóng lòng lo cho bệnh nhân nên mới lớn tiếng quát em anh thật sự không cố tình làm thế”.

“Là tại vì đó là Liên sao???”

“Không phải, bất kỳ bệnh nhân nào anh cũng sẽ có phản ứng như thế hết”.

“Mà thôi chuyện qua rồi em không muốn nói nữa”.

“Vậy lên xe anh chở em về nhà được chứ?”.

Em rũ rứt xuống rồi nói “Em không có ở nhà với gia đình em...em đang ở nhà của Thúy Hạ...”.

Anh gật đầu “Anh hiểu rồi em lên xe đi”.

Trên đường đi, em nói vu vơ “Hôm nay không biết sao trời lại mưa to như vậy nữa?”.

Anh liền mỉm cười vui vẻ rồi nói “Thì ông trời muốn giúp em đi về chung xe với anh đó mà hìhìhì”.

“Có gì mà anh lại cười chứ bị người khác làm phiền vui đến như vậy đó sao?!”.

“Uhm chỉ cần người làm phiền anh là em thì anh vui lắm”.

“Bị điên hả???”

Anh trầm mặc một lúc rồi lên tiếng “Uhm điên thật rồi đấy điên vì bản thân anh không dám nói lên cảm xúc thật của chính mình thật ra thì anh vẫn còn tình cảm...”.

“Sắp đến ngã rẽ vào đường nhà Hạ đó anh”, em thật sự không muốn nghe tiếp em không có tư cách cướp đi hạnh phúc còn lại của cuộc đời anh, ngay lúc này đây em thấy biết ơn Liên khi cô ấy vượt qua cánh cửa tử thần để mà sống sót sau này cô ấy sẽ là người bên cạnh anh chăm sóc quan tâm anh thay em.

Cứ mãi nghĩ chuyện xa vời anh chạy qua con đường vào nhà Hạ từ lúc nào mà em không hay, một lúc sau nhìn đường phố lạ quá nên em liền nói “Hình như anh chạy qua con đường vào nhà Hạ mất rồi...”.

Anh gạt đầu thản nhiên nói “Anh biết mà...”.

Em nhìn anh bằng đôi mắt ngạc nhiên “Vậy tại sao anh lại làm thế???”.

“Nhà của Hạ hay nhà của anh điều là nhà mà phải không?”.

“Hỏi gì lạ”.

“Nếu đã là vậy thì đừng về nhà Hạ nữa mà đến nhà anh đi”.

“Hỏi thật đây là... lời mời hay sự ép buộc?”.

“Thì là lời mời hahaha”.

“Vậy em từ chối được không?”.

Anh quay sang nhìn em mỉm cười “Nếu em từ chối thì anh sẽ chuyển sang ép buộc hơn nữa bây giờ em đang ngồi trong xe của anh thách em từ chối đấy hahaha”.

“Sau bao nhiêu năm anh vẫn chẳng thay đổi gì cứ thích dùng chiêu trò để lừa gạt người khác”.

“Anh có lừa ai đâu... lừa mỗi mình em thôi hahaha”.

Giọng anh trầm lại “Phải chi thời gian quay lại cái thời mình học trung học phổ thông thì hay biết mấy”.

“Sao tự nhiên muốn quay lại khoảng thời gian kinh hoàng đó làm gì chứ suốt ngày chỉ có học thôi mà anh thì đâu có thích học”.

“Ừ thì anh không thích đi học nhưng mỗi lần đến lớp thì lại được gặp em... đối với anh đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời...”.

“Haiz chuyện cũng qua rồi với lại sống là phải hướng về phía trước ai lại sống với quá khứ đâu anh”.

“Nếu quá khứ là tất cả những gì anh có thì anh chẳng thà sống với nó cả đời còn hơn là hướng về tương lai nơi mà anh chẳng có gì để nhớ”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Vậy thì...khỏi mặc

Rất muốn nói với anh khoảng thời gian có anh ở học đường cũng là khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc nhất trong cuộc đời em nhưng nói để làm gì khi mọi thứ bây giờ đã vô nghĩa rồi, em không muốn thấy anh đau buồn một mình em chịu hết mọi cảm xúc là quá đủ rồi.

Nhà anh vẫn như trước vẫn chẳng thay đổi gì, em thấy con chó con nên liền đi tới ẳm nó lên vuốt ve làm quen. Anh khó chịu ra mặt “Nè phải chi em cũng đối xử với anh được một phần như nó thì tốt quá rồi...”.

“Mặt như vậy mà đi ganh tị với cún con kia phải anh không vậy???”.

“Em hay lắm Lâm Thi Yên”.

“Có người giận rồi kia hahaha”.

“Thôi bỏ nó xuống đi lên trên thay đồ đi em mặc đồ ướt thế nào cũng bị bệnh cho coi”.

“Đồ đầu mà thay anh làm như em mang cả cái gia tài quần áo đi theo không bằng”.

“Thì cũng phải có một bộ dự phòng chứ”.

“Không có tại anh hết đồ rồi vào nhà Hạ là xong rồi đầu có rắc rối như bây giờ”.

“Vậy thì...khỏi mặc... hahaha...”

“Đã anh một cái bây giờ”.

Nói đi nói lại cuối cùng em vẫn phải mặc tạm áo sơ mi của anh, anh cao hơn em nhiều nên mặc áo của anh cứ như em đang mặc váy á.

Hai đứa cùng nấu cơm rất là vui, lúc ăn cơm cùng nhau em hỏi “Anh không mang cơm vào cho Liên à”.

“Hahaha Liên mới phẫu thuật xong sao mà ăn cơm được chứ em bị sao vậy?”.

“Em quên hahaha mà ít ra anh cũng phải vào bệnh viện thăm Liên chứ”.

“Vào làm gì có bác sĩ trong đó lo rồi”.

Sao cái cách anh nói chuyện vô tâm đến thế, anh làm bạn trai của người ta kiểu gì vậy không biết.

Hai đứa xem tivi cùng nhau tự nhiên hôm nay trên truyền hình chiếu lại phim “Lạc vào rừng đom đóm” coi đến kết thúc em lại không kìm được nước mắt em nhìn anh và thoáng nghĩ “Sắp tới đây có thể em cũng sẽ biến mất một cách đột ngột như Gin vậy, lúc đó em hy vọng anh sẽ mạnh mẽ như Hotaru tiếp tục sống cuộc đời còn lại một cách vui vẻ nhất có thể...”.

Anh quay qua nhìn em rồi lo lắng hỏi “Em đang khóc đó hả Thi Yên?”.

“Ừ thật tội nghiệp cho hai nhân vật chính”.

Anh choàng tay qua ôm nhẹ em vào lòng rồi an ủi “Chỉ là phim thôi mà em anh nghĩ bộ phim này muốn khuyên con người ta hãy trân trọng người bên cạnh mình khi còn có thể đó”.

Em ngẩng đầu lên nhìn anh rồi hỏi “Nếu một ngày nào đó em cũng biến mất như Gin thì sao???anh có buồn không??”

Anh đưa tay捏 mũi em một cái “Em đừng nghĩ vớ vẩn nữa nếu có ngày đó thật anh nhất định sẽ đi tìm em về sau đó trói chặt em vào chân giường của anh để em suốt cuộc đời này đều phải ở bên cạnh của anh hahaha”.

“Hahaha thách anh cũng không làm được”.

Nhỏ Hạ gọi điện đến em bắt máy “Tao nghe nè Hạ hôm nay chắc tao về trễ một chút đừng có lo nha”.

“Đang ở đâu vậy?”

“Nhà một người đồng nghiệp”.

Anh đi tới giật cái điện thoại “Hạ hả,tôi là Thế Phuong nè”.

“Ừ là Thế Phuong hả, hóa ra nhỏ Thi Yên đang ở cùng anh, vậy thì khỏi phải lo nữa”.

“Uhm tối nay Thi Yên sẽ ngủ lại nhà tôi nên Hạ cứ đóng cửa ngủ sớm đi khỏi chờ”.

“Ok”.

Hạ cúp máy anh trả điện thoại lại cho em và làm ra vẻ mặt vô tội không liên quan đến mình, em liền lên tiếng hỏi “Anh đang đùa đó hả sao tự nhiên lại nói vậy lỡ như nhỏ Hạ hiểu lầm thì sao còn Liên nữa chứ”.

“Kệ ai muốn hiểu lầm gì thì cứ hiểu đi càng tốt”.

“Anh bị sao vậy??? em thấy anh lạ lắm”.

“Thôi cũng trễ rồi đi ngủ thôi mai còn phải đến bệnh viện sớm đó”.

“Uhm”.

Vào phòng ngủ hai đứa ngồi nhìn nhau, rồi cười trừ em lắc đầu nói “Hài thiệt ha”.

“Hìhìhì anh xin lỗi anh quên mất là nhà anh chỉ có một phòng ngủ thôi”.

“Em không biết phải nói sao luôn á nhà anh là biệt thự mà có mỗi một phòng ngủ là sao????”.

“Từ lúc ba mẹ anh mỗi người có một cuộc sống mới anh thấy sợ nơi này lắm đâu đâu cũng có hình ảnh giả tạo từ họ nên anh đã thay đổi tất cả các phòng hầu hết đều làm không gian mở trồng cây xanh và chỉ để lại mỗi phòng ngủ của anh thôi...”

“Em xin lỗi em không cố ý làm anh buồn vì chuyện cũ”.

“Lỗi có phải của em đâu”.

“Nhưng giờ tính sao đây làm sao mà ngủ chung được”.

“Em ngủ trong phòng này đi anh ra phòng khách ngủ quyết định vậy nha”

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Em vẫn còn yêu anh có đúng không?

Em nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, bên ngoài trời vẫn còn mưa, anh ngủ ở phòng khách lỡ như bị cảm thì biết tính sao, từ lúc còn đi học chung anh đã rất dễ bị bệnh rồi cứ mỗi lần anh bệnh là em cũng bị cảm theo...nghĩ mãi cuối cùng em mang cái chăn đi xuống phòng khách nhà anh.

Anh đang nằm trên sofa nhắm mắt lại, anh thiết tình đã ngủ ở ngoài này rồi mà còn không chịu mặc thêm áo ấm, em nhẹ nhàng tới bên cạnh đắp chăn cho anh, có vẻ anh đang ngủ rất say em đưa tay lên vẽ theo chân mày của anh rồi bất chợt mỉm cười nhìn anh nhắm mắt ngủ trông có vẻ rất an yên, lông mi anh rất dài và dày đôi khi làm em phải ganh tị, sống mũi của anh cũng rất cao, em đưa tay chạm vào má của anh rồi thì thầm nói “Ngủ ngon đồ ngốc”.

Những tưởng là anh đã ngủ say rồi mới dám hành động như vậy ai ngờ khi em vừa quay lưng đi thì anh đưa tay kéo tay em ngồi xuống ghế làm em giật cả mình, em nhìn anh rồi bối rối hỏi “Anh chưa ngủ hả?”

Anh nhìn em chằm chằm rồi cong môi lên mỉm cười rất ấm áp “Em vẫn còn yêu anh có đúng không?”

Câu hỏi của anh làm em bối rối không biết có giấu nỗi cảm xúc của mình không nữa, em còn chưa kịp trả lời thì anh lại lên tiếng “Sao em im lặng vậy, anh hỏi em còn yêu anh có đúng không? em trả lời đi chứ”.

“Em...em không biết...”

“Không biết tức là còn đúng không????”.

“Gì kỳ vậy????”.

“Ừ anh mặc định là vậy đây”.

“Thôi không đùa nữa ngủ đi bác sĩ ngốc”.

Em đứng dậy đi lên lầu anh nói vọng theo “Dù em có che giấu nhưng hành động quan tâm này của em nói lên tất cả, em nói dối tặc lưỡi em có biết không...”

Em vẫn bước đi, em không dám quay đầu nhìn lại vì em đang khóc mà em thì chẳng muốn để anh thấy em khóc chút nào.

Hôm sau, anh và em đến bệnh viện cùng nhau và vô tình gặp anh Khoa, anh ấy tỏ vẻ ngạc nhiên rồi hỏi “Ủa sao hai người đi chung trùng hợp quá ha”.

Em vội giải thích “Em với anh ấy gặp nhau ở thang máy nên lên phòng làm việc cùng lúc vậy thôi hìhì”.

Anh Khoa gật đầu “Thì ra là vậy...thôi anh đi đo huyết áp cho bệnh nhân trước”.

Em liền mỉm cười nói với anh Khoa “Dạ”.

Chờ anh Khoa đi rồi anh nói với em “Em lại nói dối”.

Em giả vờ vô tội “Nói dối gì đâu chứ????”.

Anh đưa tay lên bàn chống cằm nhìn em bằng ánh mắt ngây ngô rồi nói “Sao em nói với anh Khoa là tụi mình gặp nhau ở chỗ thang máy chứ...em phải nói là hôm qua em ngủ lại nhà anh nên sáng nay hai đứa mới đi làm cùng nhau hìhì”.

“Anh thôi đi tại em bị ép buộc chứ bộ em đâu có muốn như vậy”.

Anh nở một nụ cười gian manh “Thiệt hok ta, vậy sao tối hôm qua ai kia lo lắng cho người ép buộc mình như thế... lạ nhĩ”.

“Em đi khám cho bệnh nhân đây”, em nói rồi liền bỏ chạy mất dạng.

...

Lại thêm một ngày đến bệnh viện làm việc chung với anh...

Em vô tình đi ngang qua phòng Liên và thấy anh ở đó, Liên khóc sụt sùi và tựa đầu vào vai anh “ Anh biết không em đã rất sợ, em cứ nghĩ là mình không qua khỏi”.

Anh vỗ vỗ nhẹ vào lưng của Liên an ủi cô ấy “Mọi chuyện qua cả rồi, em bây giờ đã được an toàn đừng nghĩ lung tung nữa... à anh có chuyện muốn nói đó là... về vấn đề tình cảm giữa hai chúng ta...”.

Mắt của Liên toát lên niềm vui xen lẫn cả hạnh phúc “Anh nói đi, có phải anh đã quyết định sẽ kết hôn với em rồi không???”.

Chân em tự nhiên bước đi vô thức em không muốn nghe tiếp câu chuyện của hai người dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng em làm việc ở bệnh viện này ngày mai là hết gặp anh rồi, thôi không chen ngang vào cuộc đời anh nữa bấy ngày qua đối với em là quá đủ rồi cảm ơn anh rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Xin lỗi vì không nói câu từ biệt với anh

Em bay về đây chỉ mong có thể đứng từ xa nhìn anh lần cuối nhưng không ngờ lại có cơ hội ở bên cạnh cổ nhân vậy là ông trời ưu ái cho em lắm rồi, em tự thấy đủ rồi không dám cưỡng cầu xin thêm. Hơn nữa nếu còn đứng đó nhìn cảnh hai người ân ái chắc có lúc em vỡ tim ra mà chết mất...xin lỗi Thế Phương nhưng câu thật lòng chúc phúc cho anh em lại không thể nói nên lời được.

Chiều nay, em về sớm để tránh đụng mặt anh, xin lỗi vì không nói câu từ biệt với anh.

Johnny, Angel và em nói lời cảm ơn với giám đốc bệnh viện đã tạo cơ hội cho đoàn đại sứ hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao, Johnny và Angel đã đặt vé và về ngay trong ngày hôm đó theo đúng lịch công tác, em ra sân bay tiễn họ rồi quay lại nhà Hạ.

Thời gian công tác đã hết em quay về với cuộc sống của một người bình thường thôi, nhỏ Hạ hỏi “Mày có muốn đi đâu chơi không?”.

Em suy nghĩ rồi nói với Hạ “ Có chứ...Để xem tao muốn tới chỗ nào có đồng cỏ xanh, có đàn bò sữa, nhiều cây cối và không khí trong lành dễ thở, người dân chân thật, chất phác biết quan tâm đến mọi người xung quanh, có chỗ như tao nói không?”.

Mắt Thúy Hạ sáng rỡ lên “Vậy về quê ngoại tao nha những thứ mày muốn thấy hầu hết điều hội tụ ở đó”.

Em liền gật đầu “Ừ vậy sáng mai tụi mình lên đường được chứ?”.

Thúy Hạ đóng laptop lại rồi đứng dậy nói “Ok bây giờ mình đi ngủ thôi hì”.

Tự nhiên vu vơ nhớ về cái thời đi học anh từng nói sẽ cùng em chăm sóc đàn bò sữa và cánh đồng cỏ xanh không công suốt đời, ngay lúc này em thấy nhớ anh da diết nhớ từng ánh mắt nụ cười của anh, ước gì thời gian quay lại em sẽ ngoan ngoãn và không hơn thua với anh nhiều như vậy.

Tờ mờ sáng em thức dậy vì không ngủ được, em chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi chơi ở quê Hạ rất kỹ càng...đến trưa em với Hạ xuất phát, nhỏ Hạ lái xe vì lâu rồi em không về nên chẳng rành đường ở đây nữa, em ngồi nhìn ra ngoài và thấy mấy cô cậu học sinh đang đến trường họ cười nói rất vui vẻ hình như từng thời em cũng như thế rất vui vẻ vô tư chẳng phải lo nghĩ nhiều như bây giờ.

Tiếng Hạ vang lên “Mày đang nghĩ gì mà đắm chìm vậy???”.

Em lắc đầu “Có gì đâu chứ”.

Thúy Hạ nở nụ cười bán tính bán nghi rồi lên tiếng đánh phủ đầu trước “Thiệt hok hay là đang nghĩ về anh Thế Phương”.

“Làm gì có chứ”.

“Hôm qua mày với anh đã làm gì hả???”.

“Anh ấy cho tao hóa giang về tại vì trời mưa rồi hai đứa ăn cơm chung. .nói về vấn đề y học với mấy chuyện vu vơ à”.

Hạ lại mỉm cười rồi nói “Tao nghe Trần Nhân nói nhà Thế Phuong chỉ có một phòng ngủ thôi mà... vậy hôm qua hai người...”.

“Anh ấy ngủ ở ngoài phòng khách nhường phòng ngủ của anh lại cho tao”.

Thúy Hạ nhú mày, con người của Hạ rất đơn giản mà cũng rất vô tư nên mỗi khi Hạ nhú mày thì chắc hẳn là suy nghĩ vấn đề gì đó nghiêm túc lắm, sau một lúc Hạ cũng lên tiếng “ Tao...hok biết có nên nói chuyện này hok nữa...”.

“Nói đi tao với mày là bạn hơn hai mươi năm rồi còn gì phải câu nệ”.

“Uhm tao thấy anh Thế Phuong và mày vẫn còn tình cảm với nhau sao hai người không cho nhau một cơ hội quay lại...”.

“Hạ à anh ấy với Liên mới là một đôi”.

“Tao không biết lý do của mày là gì nhưng nếu là tao thì tao sẽ đấu tranh đến cùng cho hạnh phúc của mình...”.

Em rũ mắt xuống rồi thở dài “Tình cảm này là do anh Thế Phuong lựa chọn...”.

“Mày đã đấu tranh lần nào chưa, toàn bỏ cuộc chạy trốn không thì sao mày biết được anh ấy có yêu mày hay không?!”

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Về với đất mẹ quê mình

Em mỉm cười với Hạ “Điều đó với tao bây giờ không còn quan trọng nữa cái tao muốn bây giờ là nhìn thấy những thứ mà tao mơ ước kia”.

“Yên tâm về nhà ngoại tao là có hết hahaha...mà chết tao quên mất ngoại tao đang ở nhà của dì tao chơi bây giờ về đó thì chỉ có ba mẹ tao thôi, giờ tính sao?”.

Em nhìn Hạ với ánh mắt phức tạp cảm xúc “Tao không biết nữa nhưng Hạ à thời gian của tao không còn nhiều nên bây giờ tao chỉ muốn được nhìn thấy những thứ trong mơ của tao thôi, tao muốn được hòa mình vào cuộc sống đó dù chỉ một lần cũng được”.

“Mày còn trẻ mà nói linh tinh gì vậy, với bây giờ về đó thì buồn lắm”.

“Không sao tao sống ở nơi đất khách quê người tấp nập phồn hoa lâu ngày rồi bây giờ tao muốn sống trong sự thanh tĩnh của đất mẹ quê mình”.

Thúy Hạ nhìn em bằng vẻ mặt lo lắng “Sao tao có cảm giác như đây là lần cuối mày được sống và làm những gì mày thích vậy?”.

Em liền nói tránh với Hạ “Thì người ta vẫn thường nói “Hãy sống hết mình như ngày mai là ngày mình sẽ chết” mà với lại lâu lâu mới có dịp nghỉ phép để đi chơi nên tao muốn như vậy thôi không có gì đâu mày đừng nghĩ nhiều”.

Không muốn để nhỡ Hạ lo lắng nên em không nói tình trạng sức khỏe của mình cho Hạ biết, nhỡ Hạ mà biết thế nào cũng bắt em quay lại bệnh viện cho coi, dẫu sao thì lần cuối gặp nhau cũng nên vui vẻ để lỡ như sau này có vô tình nhớ lại cũng không đến nỗi buồn, giống bảy năm trước em đã mỉm cười khi chia tay anh vào lần cuối mình đi học về.

Trong gió đã bắt đầu xem lẫn hương cỏ non, một mùi thơm dịu nhẹ mộc mạc giản dị của chốn làng quê, tiếp đó là những ngọn đồi nhỏ chúng xanh ròn cỏ nhìn thật mát mắt.

Xe chạy qua rồi mà những ngọn đồi vẫn đứng đó trông theo phải chăng chúng đang tiếc nỗi cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với những vị khách xa lạ,có lẽ cả đời của những ngọn đồi này đã phải tiếc nỗi rất nhiều người đi ngang qua đây.

Cuối cùng cũng đến những đồng cỏ xanh mướt chúng đang gợn tay vẫy gọi em. Gió thổi nhẹ từng cơn, mặt trời cũng đã dịu bớt cái nắng cháy da thịt của tháng năm, mọi thứ trước mắt em đều rất thực, thực tình, thực cảnh, thực tâm trạng.

Tới nhà ngoại của nhỡ Hạ nó cẩn thận lấy giá vẽ, giấy và bút màu đem vào nhà còn em thì mang hành lý của hai đứa đi theo phía sau.

Ba của Thúy Hạ trong nhà đi ra lên tiếng hỏi “ Là Thúy Hạ hả con???”

Thúy Hạ lễ phép nói “Dạ là con đây ba còn có Thi Yến bạn thân của con về chơi nữa nè ba”.

Ba của Hạ đứng nhìn em một lúc rồi hỏi “Con là cái con bé thích làm thơ có đúng hok?”.

Em gật đầu chào ba của Hạ “Dạ thưa bác con mới tới...con đúng là con bé ngày xưa thích mơ mộng hay làm thơ đây ạ hìhì”.

Ba của Hạ nói “Nhìn con lạ quá con Hạ mà không nói chắc là bác nhận không ra luôn đó hahaha, sao lâu quá con không về đây chơi cũng hơn mười năm rồi đây?”.

Em mỉm cười “Dạ con đi du học ở Úc bây giờ mới có dịp về đây thăm mọi người ạ”.

Mẹ của nhỏ Hạ trong nhà đi ra, em liền cúi đầu “ Con chào bác gái ạ”.

Mẹ của Hạ nhìn em mỉm cười “Là Thi Yến đó hả con????”.

Em gật đầu “Dạ là con đây bác”.

“Uhm con Hạ nó nói con đi Úc học bác sĩ chắc là bây giờ thành tài rồi phải hok?”.

“Dạ phải ạ, bác vẫn khỏe chứ?”.

“Haiz cứ mỗi lúc trời là xương khớp nó lại nhức thôi con, mau vào nhà đi, hôm nay bác phải nấu cái gì đó thật ngon để đãi hai đứa mới được hìhì”.

“Dạ con cảm ơn bác ạ”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Khát vọng được sống

Buổi chiều em và Hạ lên đồi xem mấy đứa con nít chơi thả diều, ngồi trên đồi cô thấy mấy đứa trẻ vui chơi cùng nhau cũng đủ để người ta thấy ấm lòng, rồi em nhìn thấy con diều cá mập màu đen và con phượng hoàng bảy sắc tự nhiên em nhớ lại lúc mình đi chơi thả diều cùng nhau, lúc con diều của anh bị diều của Trần Nhân cắt đứt em với tay theo nhưng anh cản lại, em ngốc quá vậy mà cũng nghe anh không nắm dây diều lại để rồi nó chẳng bao giờ quay về với em nữa.

Mặt trời lặn dần phía sau núi không ngờ ở đây có thể ngắm hoàng hôn rõ như vậy, mặt trời thu hết ánh nắng lại thành một khối cầu lửa khổng lồ tưởng như mình có thể chạm tay vào nó...không biết em còn được ngắm những buổi chiều hoàng hôn này bao nhiêu lần nữa đây?!

Buổi tối, ăn cơm cùng ba mẹ của Hạ và Hạ em thấy rất vui cứ một gia đình đang ngồi quây quần bên nhau ăn một mâm cơm tình thân vậy.

Đã bao lâu rồi em không được ngồi ăn cơm cùng ba mẹ và anh hai?!

Đã bao lâu rồi em không cảm nhận được thứ hạnh phúc giản đơn này?!

Có lẽ là rất lâu...rất lâu rồi đủ để em quên mất cái cảm giác thân thương này là như thế nào, đủ để em biết được thế nào là cô đơn, lẻ loi khi không có gia đình bên cạnh.

Ăn cơm xong Hạ rủ em ra vườn ngồi chơi, ngoài vườn lộng gió nên mát lắm còn có thể ngắm trăng được nữa. Tối nay, trăng tròn và đẹp lắm em lại nhớ tới anh, cầm cốc cà phê thật ấm trong tay em biết là mình vẫn đang còn cảm giác tức là vẫn đang còn sống em rất sợ...sợ mình biến mất khỏi thế giới này mà bản thân không hay không biết...

Hình như anh đang đứng trước mặt em sau những lần khói trắng mờ ảo em đang mơ chẳng sao mọi thứ trở nên tối quá...

Lúc em giật mình thức dậy thì thấy nhỏ Hạ ngồi bên cạnh với vẻ mặt lo lắng, em ngơ ngác nhìn xung quanh rồi hỏi Hạ “Ủa sao tao lại ở đây tao nhớ là tụi mình đang ngồi ngoài vườn mà”.

“Mày còn hỏi nữa mày lại vừa bị gạt đó biết không, mày sao vậy hả Thi Yến nói cho tao biết đi đừng làm tao lo lắng với bao nỗi hoài nghi nữa được không?”.

Em mỉm cười xua tay “Tao có bị gì đâu chắc là lại thiếu máu nên choáng vậy thôi...”.

Hạ nhìn em bằng ánh mắt nghi hoặc “Có thật không????”.

“Thật mà tao đã gạt mày lần nào chưa????”.

“Tao cũng hy vọng là mày không có gat tao nếu có gì thì phải nói tao biết nghe chưa”.

“Rồi...rồi có gì tao sẽ nói bây giờ thì về ngủ đi cũng trễ rồi đó”.

“Uhm cảm thấy khó chịu hay gì thì nhớ gọi to lên tao sẽ chạy qua ngay”.

“Uhm ngủ ngon nha”.

Nhìn theo Hạ mà em cảm thấy tiếc phải chi Liên cũng được một phần như Hạ trong lúc này thì hay biết mấy.

Tự nhiên một tình bạn suốt mười năm trời chấm dứt một cái rụp như hai con người chưa từng có mối quan hệ gì với nhau... tại sao mọi chuyện lại đi tới bước đường này bản thân em cũng không hiểu nổi nữa rồi...

Ngay lúc này đây khao khát được sống bổng dưong bùng cháy trong em, em muốn thực hiện ước mơ của mình em muốn có cánh đồng cỏ và có anh chàng ngốc chấp nhận làm không công cho em cả đời.

Em phải làm gì đây hả Thế Phương làm thế nào để em kháng cự lại cái chết và dành quyền được sống đây, anh đâu rồi sao anh không đến và hỏi em “Sao buồn quá vậy, cần giúp gì hok???”.

Gia mà có anh bên cạnh lúc này thì hay biết mấy nếu có anh em sẽ có thêm hy vọng có thêm niềm tin để sống còn bây giờ hình như em chẳng còn điều gì để luyến tiếc nữa cả...nhưng em vẫn khao khát được sống bởi vì chỉ cần còn sống thì vẫn còn có thể nhìn thấy được anh...

Thế Phương anh đâu rồi, em nhớ anh!!!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Người đó là...người ta

Hạ rủ em đến một đồng cỏ thật to còn có những cây tùng và cây bách cao lớn, có cả một trang trại để nuôi bò sữa nữa và một đồi cỏ thật to xanh mướt trải dài tới chân trời, hầu như mọi thứ em mơ ước đều đang hiện ra trước mắt, em nằm trên cánh đồng cỏ nhìn lên bầu xanh đúng là ở đây nhìn chỗ nào cũng thích mắt hết, nơi đây đúng là rất lý tưởng để sống chỉ tiếc là em mệnh ngắn nên không thể tận hưởng được nhiều.

Thúy Hạ như nhớ ra điều gì liền kêu lên “Thi Yến đồng cỏ này sắp bị bán rồi đó”.

“Tại sao vậy???”.

“À ông chủ ở đây bán đi trang trại để xuất ngoại sang Mỹ sống với con trai đó mà”.

“Thế có ai mua chưa???”.

“Nghe ba tao nói cũng có vài người hỏi nhưng giá hơi cao nên chưa có ai mua hết người ta cũng đang hạ giá mong bán sớm để ra nước ngoài...”.

“Tao mua trang trại này mày nghĩ sao???”.

“Thôi đi giỡn hoài, mày có sống ở đây đâu mà đòi mua sớm muộn gì mày cũng sang Úc lại mà”.

“Nếu tao không có ở đây thì nhờ mày thì thoả xem chừng giùm được hok???”.

“Mua đi rồi tính”.

“Được rồi chiều nay mày với tao qua nói chuyện với ông chủ trang trại này”.

“Ể nói chơi mà làm thật á!?”.

“Ai rảnh đâu mà nói chơi”.

Mua xong trang trại em với nhỏ Hạ tiến hành tu sửa lại ngôi nhà cỏ cũng là chỗ ở chính của trang trại này, em với Hạ mua sơn về rồi cùng nhau ngồi vẽ lên tường để trang trí lại ngôi nhà.

Thúy Hạ vừa vẽ vừa nói với em “Thi Yến mày cũng rảnh quá ha lâu lắm rồi mới thấy mày ngồi vẽ đó”.

Em mỉm cười cầm cái cọ sơn lên tường “Ừ lâu lâu cao hứng đó mà với tao thấy mình tự trang trí sẽ ấm áp hơn hihhi”.

Tự nhiên hồi tưởng lại cái thời còn đi học có một lần Thảo Ngân hỏi anh “Ê Thế Phương bạn đã từng thấy Thi Yến về chưa????”.

Anh lắc đầu “Chưa, lên cấp ba đâu có giờ mỹ thuật nên chưa thấy Thi Yến về bao giờ hết”.

“Nó vẽ đẹp lắm đó hôm nào rảnh thì kêu nó vẽ chân dung cho bạn đi hihhi”.

“Thôi người ta bận học đâu có thời gian rảnh mà vẽ vời”.

Ừ thì hồi đó bận học thật nhưng bây giờ dù có bận cũng sẽ cố gắng vẽ cho anh một bức tranh thật là hoành tráng để làm kỷ niệm. . .hoàn thành xong kế hoạch dự tính em với Hạ quay về thành phố.

Chiều nay nắng nhạt một cách lạ lùng cứ như sự sống của mình chỉ còn le lói được một chút vậy, em đứng từ xa nhìn gia đình của mình chỉ cần thấy họ sống vui vẻ là quá đủ rồi, em từng thấy hận gia đình mình khi vì Liên mà đối xử bất công với em nhưng bây giờ thì không. . . em nhận ra đó chỉ là sự đổ kỵ nhất thời nên em mới có suy nghĩ vậy thôi thật tâm thì ba mẹ và anh hai vẫn là một phần quan trọng nhất trong cuộc đời em. . .gia đình mà họ có thể cãi nhau, giận nhau thậm chí là đánh nhau nhưng rồi cuối cùng thì tình thương vẫn tồn tại ở đó bởi vì đâu có gia đình nào là hoàn hảo. . .em không gặp ba mẹ và anh hai không phải vì không muốn gặp mà chỉ là em không muốn mọi người biết tình hình sức khỏe của em rồi lại đau lòng vì em mà thôi hơn nữa em không muốn Liên nhìn thấy em chật vật như bây giờ.

Em và anh cùng đi uống trà chiều anh lại hỏi “Từ lúc nào mà có thói quen này thế????”.

“Uhm thì cũng lâu rồi lúc mới qua Úc thấy cũng buồn nên mỗi buổi chiều thường đi uống trà một mình rồi ngồi hồi tưởng về quê hương người thân, người ta”.

“Ừa người ta đó là ai????”.

“Anh hỏi để làm gì????”.

“Hỏi để biết”.

“Người đó là. . .người ta. . . vậy thôi hihhi”.

“Có vậy mà em cũng nói được đó hả?!”.

“Hm sáng mai em bay rồi. . .”.

Tự nhiên bầu không khí xung quanh chùng xuống hẳn cả hai im lặng nhìn nhau thật lâu, sau đó anh cười tự giễu lên tiếng trước “Em thú vị thật đó. . .thích đến là đến thích đi là đi chẳng cần biết cảm xúc của người khác như thế nào hết. . .em đúng là rất tàn nhẫn. . .”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nửa hồi ức không tên của tên

Em lấy hết cam đảm nói với anh những suy nghĩ của mình “Nếu so sánh giữa hai chúng ta thì anh tàn nhẫn hơn em mà. . . em chịu đựng quá đủ rồi em sẽ sống vì mình chứ không phải sống cho người khác nữa. . .qua Úc với em có được không????”.

Anh do dự rồi cũng lên tiếng trả lời “Anh. . .xin lỗi. . .Liên vẫn chưa hoàn toàn bình phục. . .”.

Em thật ngạc nhiên sao có thể bảo anh qua Úc với em cơ chứ em bây giờ em có là ai quan trọng với anh nữa đâu. . . mà hình như em chưa từng là người quan trọng trong lòng anh thì đúng hơn.

Câu nói của anh đúng là làm cho người ta thất vọng nhưng em vẫn cố gượng cười “Ohm em hiểu rồi anh không cần phải giải thích thêm đâu. . .anh phải sống thật hạnh phúc đó. . . bởi vì em sẽ không quay lại để nói câu này lần nữa đâu”.

Lạnh lùng quay lưng bước đi nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống, đến cuối cùng thì em cũng có câu trả lời mà mình muốn rồi hơi đau một chút nhưng không sao mọi chuyện sẽ ổn mà.

Thế Phương à nếu có thể em vẫn muốn được tiếp tục chuẩn bị quà sinh nhật hằng năm cho anh cùng những lời chúc tốt đẹp ghi trên thiệp và kết thúc bằng từ “Smily” thông điệp tình cảm mà em muốn gửi đến anh nhưng tất cả đã muộn rồi.

Em từng nghe một câu như thế này “ Một lần bỏ lỡ là bỏ qua nhau cả đời” chúng ta đã bỏ lỡ nhau không chỉ là một lần cho nên chỉ có thể nói là có duyên mà không có nợ, kiếp sống này của em tuy có ngăn ngại thật nhưng em lại cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc cảm ơn anh đã xuất hiện trong những năm tháng

thanh xuân của cuộc đời em . .

Lần chia tay này có thể là mãi mãi không bao giờ gặp lại, thật lòng thì em không muốn chúc phúc cho anh và Liên đâu nhưng em không còn lựa chọn nào khác nữa hết...hy vọng rằng cuộc sống sau này của anh sẽ được hạnh phúc viên mãn.

Phải, em vẫn sẽ chọn giữ im lặng giống như lần chia tay vào mười năm trước của hai chúng ta ít ra sau này có vô tình anh nhớ tới em thì anh cũng không thấy buồn đau hối tiếc vì em nữa...em mệt mỏi rồi nên quyết định bước ra khỏi thế giới của anh để anh được bình yên mà sống tiếp.

Ngồi bút của Lâm Thi Yến dừng lại ở đó...trong quyển nhật ký cũ kỹ của cô là tất cả những kỉ niệm buồn vui, những cảm xúc mà từ trước tới nay cô viết về Nguyễn Hoàng Thế Phương và mình...là một thời thanh xuân tuyệt đẹp rộn rã tiếng cười đồng thời cũng thấm đượm nỗi buồn ngập trong nước mắt...là cảm nhận một phía của cô...là một nửa hồi ức không trọn vẹn vì chỉ có cảm nhận của mình cô...là một nửa hồi ức không biết nên gọi tên như thế nào...

Ngày Thi Yến đi, Thế Phương đến sân bay tiễn cô rồi dặn dò đủ thứ chuyện “ Sang bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe...còn nữa ráng ăn nhiều một chút em kén ăn nên ốm quá...à khi nào rảnh anh bay qua đó du lịch dài hạn thì nhớ dắt đi chơi nha hahaha”.

Thi Yến gật đầu mỉm cười “Ừ qua đi em sẽ dắt anh đi khám phá toàn nước Úc luôn”.

Thế Phương đưa tay lên nói “ Móc ghéo đi mới tin”.

Thi Yến đưa tay lên móc ghéo với Thế Phương rồi kéo tay anh lại gần cô, Thi Yến lấy hết can đảm hôn nhẹ lên môi Thế Phương một cái rồi khẽ nói với anh “ Smily”.

Sau đó Thi Yến kéo vali đi vào trong và không dám quay đầu nhìn lại.

Cô mỉm cười hài lòng thầm nghĩ “ Đến cuối cùng thì nụ hôn đầu của em cũng dành cho anh, em cũng can đảm tỏ tình với anh rồi mặc dù thất bại nhưng vẫn rất vui...Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ- Vô duyên đối diện bất tương phùng...Tạm biệt Thế Phương...Smily”.

Thi Yến có một nửa hồi ức không tên của riêng mình...Thế Phương cũng có một quyển nhật ký đặt tên là "Những cảm xúc chưa kịp nói thành lời của anh" chỉ là cô chưa từng biết đến mà thôi.

P/S: Phần tiếp theo của truyện sẽ là nhật ký của Thế Phương nên sẽ đổi ngôi xưng hô nha các bạn!!!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngày anh mất hết niềm tin vào cuộc sống

Tôi được sinh ra trong một gia đình đáng mơ ước của bao người, ba là kiến trúc sư, mẹ là giảng viên đại học, gia cảnh khá giả sung túc.

Sau khi ba mẹ tôi kết hôn với nhau, ba tôi tự tay thiết kế tổ ấm của mình, để mừng tôi chào đời ba dự tính hết mọi thứ tôi cần cho tương lai, nội thất trong phòng tôi đều do ba thiết kế và đặt người ta làm đó là những thứ có một không hai trên đời.

Lúc tôi mới chập chững bước đi ba mẹ đã cầm tay tôi, dắt tôi đi từng bước một trong ngôi nhà của mình, một gia đình quá hoàn hảo và quá hạnh phúc có phải không.

Thời gian trôi nhanh tôi bước vào cấp một, tôi luôn cố gắng đạt thành tích cao trong học tập để làm ba mẹ vui lòng, ba mẹ thường đưa rước tôi đi học, đến cấp hai cũng vậy tôi học một trường chuyên của thành phố, tôi cũng muốn trở thành một kiến trúc sư tài giỏi như ba để sau này cũng có thể thiết kế một không gian sống bình yên hạnh phúc cho chính mình.

Năm tôi học lớp chín tôi bắt đầu bị một thứ khác hấp dẫn mình, thứ đó người ta gọi là “say nắng”...ừ thì lứa tuổi học trò ngây thơ nhẹ dạ mà ai chẳng một lần “say nắng” có phải không?!

Tôi thích một cô bé hoa khôi học lớp tám, nhỏ đó rất xinh nên cũng rất chảnh nó cứ lưỡng lự mãi mới chịu quen tôi...một gia đình hoàn hảo, một tình yêu sét đánh lãng mạn điều đó làm cho những người xung quanh phải ngưỡng mộ tôi và tôi cũng quá ngây thơ khi nghĩ rằng những điều này sẽ tồn tại mãi mãi trong cuộc sống của mình...

Một ngày nọ, lúc tan học tôi đứng chờ mãi mà không thấy ba mẹ đâu, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi đi bộ về nhà... từ xa tôi nghe tiếng ba mẹ cãi nhau, tôi nghe thấy tiếng quát tháo của mẹ “Thôi đi quá đủ rồi tôi chịu đựng ông bao nhiêu năm nay cũng vì Thế Phương thôi ông đừng được nước làm tói, hôm nay ông dám dẫn bồ nhí về nhà lờ như con nó biết thì sao?”.

Tiếng ba quát lại mẹ “Sớm muộn gì nó cũng phải biết thôi tôi và bà cũng đã ký hợp đồng là sau khi Thế Phương nó vào đại học thì chúng ta sẽ ra tòa ly dị rồi mà, chẳng phải bà cũng có tình nhân bên ngoài hay sao mà nói tôi”.

“Là tại ông phụ bạc tôi trước”.

“Bây giờ bà lại đổ lỗi cho tôi sao...”.

Tôi bước đi vô thức, những âm thanh đó nhỏ dần rồi biến mất nhưng nội dung của cuộc cãi vã đó đã đi quá xa so với sức chịu đựng của tôi, sao họ có thể giả tạo như thế trước mặt tôi bấy lâu nay chứ, sao họ có thể nói cười hạnh phúc với nhau trong khi cả hai chẳng còn lại chút tình cảm gì, sao ba mẹ tôi lại trở thành những người đáng sợ như vậy chứ...

Tôi ra công viên ngồi cả buổi chiều và vô tình nghe thấy tiếng ai đó nói cười rất vui vẻ gần đó giọng nói đó cũng rất quen thuộc tôi nhìn ra gốc cây gần đó thì thấy con nhỏ với danh nghĩa là người yêu của tôi ở trường, nó đi với một thằng con trai khác và tỏ ra rất thân thiết, tôi bị sốc lần hai khi nghe cuộc trò chuyện của nó đó và thằng con trai xa lạ kia, con bé nói “Em đã chán lắm rồi suốt ngày phải đi theo con mọt sách Nguyễn Hoàng Thế Phương đó chắc em chết mất”.

Thằng con trai kia vuốt ve mái tóc của nhỏ rồi nói “Cố chịu đi nó mọt sách nhưng mà nhà nó giàu có quen nó em muốn gì mà chẳng được hahaha”.

Tôi bất chợt nhếch mép cười tự giễu, hóa ra những thứ mà tôi coi là quý giá nhất lại chỉ là những thứ giả dối đáng nguyên rủa nhất.

Một thằng con nít chưa trưởng thành như tôi, học chưa xong lo chưa tới không có đồng xu dính túi thì lấy gì mà sống đây, ừ thì cũng phải vác xác về nhà chứ đâu còn chỗ nào để đi.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cuộc gặp gỡ định mệnh giữa anh và em

Lúc tôi về ba mẹ đã đi đâu đó chỉ còn mỗi dì Năm giúp việc đang quét dọn những mảnh thủy tinh vỡ trên sàn nhà, tôi nhìn kỹ từng góc ngách trong ngôi nhà toàn là những khoảnh khắc giả tạo còn lưu lại của họ... sao lại có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy chứ???

Tự nhiên nước mắt rơi xuống từng giọt lúc này tôi ước có một bờ vai cho tôi tựa vào mà khóc... ước gì có ai đó an ủi tôi dù chỉ là một chút thôi cũng được... nhưng rồi tôi nhận ra tôi chỉ có một mình mà thôi, tôi lên phòng đóng cửa lại và tự nhủ với lòng “Nhắm mắt lại và ngủ một giấc đi mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy mặt trời vẫn cứ mọc, chim chóc vẫn cứ hót... ừ mọi thứ sẽ chẳng bao giờ thay đổi vì tôi đâu chuyện hôm qua vẫn còn đó... phải, nó giống như một vết thương lớn trong tim tôi không bao giờ lành lại, tôi cũng đâu thể trốn tránh mãi nên đành đối mặt một lần cho xong.

Tôi chia tay con bé kia... ừ ai thích thì tôi nhường đấy nứ giữ chi một người cố tình lừa dối mình, chiều hôm đó tôi cũng nói chuyện với ba mẹ “Thật ra con biết hết rồi từ nay hai người không cần phải giả vờ hạnh phúc với nhau nữa đâu, ai thích sống sao thì cứ tự nhiên đừng quan tâm đến con nữa”.

Tôi thấy mẹ của tôi khóc, mẹ có vẻ rất xót xa “Con nói gì vậy Thế Phương sao ba mẹ lại không quan tâm đến con chứ?”.

Lừa gạt trong lòng tôi bùng cháy lên quá sức kìm chế của bản thân tôi liền lớn tiếng quát “Nếu quan tâm thì đã không đối xử với tôi như vậy rồi...”.

Cuộc sống bắt đầu từ đây tôi không muốn làm bạn với ai nữa hết, trên thế giới này con người là sinh vật đáng sợ nhất, tôi cũng chẳng thiết gì việc học tới đâu thì lo nhiều chi cho mệt.

Ừ thì... với cái kết quả học tập đó đã đưa tôi vào cấp ba ở một ngôi trường mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới, mà đối với tôi cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vào lớp mới, người ta kết bạn với nhau có vẻ náo nhiệt lắm còn tôi chỉ chọn một góc cuối lớp để nhìn xem người ta giả tạo với nhau được bao lâu.

Tôi đi học bằng xe đạp, hôm đó tôi vừa chạy ra đầu ngõ thì bị một con nhỏ kia tông vào xe mình nhìn mặt nhỏ quá con nít nhưng đang mặc trên người bộ áo dài trắng tinh khôi nên tôi nghĩ nhỏ cũng là nữ sinh cấp 3, tôi cũng chẳng để tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, nhỏ bối rối nói xin lỗi sau đó tôi chạy xe đi không làm khó nhỏ.

Đến lớp tôi thấy khá ngạc nhiên khi thấy con nhỏ lúc nãy đang nói chuyện với một thằng bạn chung lớp mà tôi quen hồi cấp một, tôi nói chuyện với thằng bạn đó” Ê Trần Nhân lâu rồi mới gặp không ngờ lại học chung lớp”.

Trần Nhân có vẻ vô cùng ngạc nhiên “Ồ đúng rồi nhắc mới nhớ nha Thế Phương... hồi trước mày học toàn đứng nhất trường, tao tưởng lên cấp ba mày sẽ chọn trường chuyên chứ sao lại học trường bình thường không danh tiếng này vậy?”.

Tôi nở nụ cười nhạt “Học ở đâu cũng như nhau thôi, còn mày thì sao?”.

Trần Nhân cười khò “Thì tao rớt vô trường này chứ còn sao nữa hahaha tao học dở có tiếng mà”.

“Sau mấy năm không gặp mày vẫn chẳng thay đổi gì hen”.

“Uhm còn mày thay đổi hơi bị nhiều à nha tao nghe nói mày có người yêu rồi phải hok hoa khôi luôn mới chịu nha ahahaha...”.

Tôi rũ mắt xuống “Thôi bỏ đi tuổi bông bột đó qua rồi hihihi... mà con nhỏ lúc nãy mày nói chuyện là bạn của mày hả?”.

Trần Nhân liền gạt đầu “Ừ bạn học chung cấp hai nhưng cũng không thân lắm nhỏ đó tên Thi Yến là bạn thân của mấy nhỏ bạn thân của tao nhưng giờ cũng là bạn thân của tao luôn rồi hihi”.

Tôi nhú mày cầu nhàu “Trời đất quan hệ gì mà phức tạp vậy?”.

Trần Nhân mỉm cười “Nói chung là bạn của tao đó mà có chi hok?”.

Tôi lắc đầu đáp “Hok có gì vừa nãy nhỏ đó tông vào xe của tao...”.

Trần Nhân tỏ vẻ lo lắng rồi hỏi “Hả??? vậy Thi Yến có sao hok???”.
T

Tôi quay sang đâm vào vai thằng Nhân một cái thật kiêu “Cái thằng này nó tông xe tao mà mày hỏi nó có sao hok là sao???”.
T

“Thì người ta cũng là con gái mà mày hơn thua làm gì?”.

“Tao chỉ nói vậy thôi ai thêm hơn thua với nó làm gì”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Vì muốn thu hút sự chú ý của em

Em chẳng phải hoa khôi, em chỉ là một đứa con gái rất đỗi bình thường... nói là đứa con nít thì hình như chính xác hơn lúc nào cũng thấy em đùa giỡn với mấy người bạn trong nhóm của em, thành tích học tập của em làm tôi phải sốc lúc nào điểm cũng cao nhất lớp, bạn của em trong lớp cũng toàn những người khá giỏi có lẽ em sẽ không thích làm bạn với một đứa kém cỏi như tôi.

Rồi một ngày nọ cô chuyển một người bạn thân trong nhóm của em qua ngồi cạnh tôi để kèm tôi học vì tôi bị học lực trung bình và có lẽ câu chuyện của tôi và em cũng bắt đầu từ đó.

Em qua bàn tôi ngồi nói chuyện với Liên, tôi ngồi cạnh bên rất muốn hỏi "em có muốn làm bạn với tôi không?" nhưng sao khó nói quá nên đành bắt qua chuyện của Liên mà nói một câu thật buồn cười “Nó là bạn của hả??? đừng chơi với nó, nó gian manh lắm đó”, em mỉm cười chắc em nghĩ là tôi ngốc lắm đúng không?!

Em cười rồi bảo “Nè bạn tôi kèm bạn học mà bạn nói xấu bạn tôi như vậy mai mốt tôi nói Liên khỏi kèm bạn luôn á”.

Tôi ngheh mặt đắc ý bảo “Hihihi cho bạn hỏi lại là ai kèm ai học đấy”.

Em ngẩn người ra không hiểu “Ý bạn là sao???”.
T

Tôi nhìn qua Liên rồi nói với em “Hỏi Liên đi rồi biết”.

Em ngu ngơ quay sang nhìn Liên, Liên giải thích “Thật ra toàn là nó chỉ tao học không hà”.

Em tròn xoe mắt nhìn Liên bằng vẻ mặt ngạc nhiên “Gì kỳ vậy?”.

Ngày đầu tiên chỉ như thế thôi đấy em chẳng giống nữ sinh chút nào cái vẻ ngây thơ trẻ con của em khiến tôi cảm thấy em có cái gì đó rất thú vị.

Lúc đến lớp, tôi thấy em đứng ngoài hành lang với Liên cả hai đang nói cái gì vui vẻ lắm, lúc đi ngang qua chỗ hai người tôi nghe em nói “Bán năm ngàn giò đi nóng quá”.

Tôi bước đến đứng bên cạnh em rồi bảo “Đưa tiền đây tôi bán cho”.

Em quay sang bên cạnh nhìn tôi “Gió ở đâu mà bạn bán cho tôi?”.

“Cứ đưa tiền đây thì có gió thôi”.

“Xạo vừa thôi...”.

“Nói thật mà, tôi có thằng bạn tên gió, có một thằng tên mưa luôn bạn muốn gió thì đưa tiền đây tôi kêu nó qua bán cho hihhi”.

Lúc học thực hành tin học lại vô tình ngồi kế bên em tôi rất vui mà cũng cảm thấy khá bối rối chúng ta không phải bạn thân cũng không có đề tài gì để bàn luận nên tôi đành phá em là lúc em mở máy lên thì tôi tắt máy em đi.

em nổi cáu “Thôi đi đủ rồi, không học thì cũng phải cho người khác học với chứ, tôi đã dứt môn này rồi mà còn gặp bạn nữa chắc là sẽ ở lại lớp vì môn tin học quá”.

Tôi mỉm cười “Nói quá...nhưng bây giờ tôi mới biết hóa ra ai kia cũng không phải giỏi toàn diện hahaha...”

Em thân nhiên đáp “Chứ có con người nào hoàn hảo đâu”.

“Ừ thì không ai hoàn hảo vậy mà tôi tưởng Yến giỏi hết tất cả các môn trước đó tôi còn ngưỡng mộ nữa haiz lắm thiệt...”.

Em gặn cổ lên nói “Ai mượn ngưỡng mộ tôi đâu, nói tóm lại là để yên để tôi tập trung học không giỡn nữa”.

Em bật máy lên tôi lại bấm tắt, em nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn “Cái thể loại gì đây, giờ muốn gì???”.

“Thì muốn vậy đó hihhi”.

“Vậy đó là sao???”.

“Thì tôi không muốn học cũng không muốn cho bạn học luôn hahaha”.

Vì muốn thu hút sự chú ý của em...mà tôi làm biết bao điều để chọc phá em...thật ra là do tôi không giỏi biểu đạt bằng lời nói nên mới dùng cách này để bước vào cuộc sống của em đó Thi Yến à!!!

Lúc tan học, thấy em ngồi một mình ở chỗ gửi xe nên dừng lại rồi lên tiếng hỏi em “Sao chưa về mà còn ngồi đây?”.

Em sụm mặt ra “Đang chờ mấy con mắm kia xuống hihhi còn bạn thì sao?”.

“Uhm...tôi chờ hết kẹt xe rồi mới về”.

Em gật đầu tán thành ý nói của tôi “Uhm đúng rồi đó giờ này mà ra ngoài là đứng chờ mệt luôn”.

Hai đứa im lặng theo đuổi những suy nghĩ khác nhau, một lúc sau em lên tiếng “Tôi...hỏi bạn cái này được hok?”.

Tôi mỉm cười mà mãnh rồi hỏi “Gì mà nghiêm trọng vậy đừng có nói là... hỏi tôi đã có người yêu chưa đó nha hihhi”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tự cuộc với chính mình

Em lắc đầu ngoay ngoay “Không, ai hỏi chuyện đó làm gì, tôi thấy bạn không có nhiều bạn trong lớp ha...”.

Tôi gật đầu “Uhm...thật ra...tôi...không muốn tạo ra mối quan hệ với ai hết... tôi sợ kết bạn với ai đó lắm”.

Em nhúm mày hỏi “Tại sao vậy???”.

Tôi đá cái chống xe xuống rồi đi tới ngồi bên cạnh em “Tôi sợ bị tổn thương, đã từng thời tôi có rất nhiều bạn thân nhưng đến cuối cùng tôi nhận ra họ chấp nhận làm bạn với tôi chỉ để lợi dụng tôi thôi”.

Em liến bịu mô “Xì, bạn thì có gì để lợi dụng chứ?!”.

“Có nhiều tại bạn không biết đó thôi”.

Em vỗ nhẹ vào vai tôi “Cuộc đời mà công bằng với tất cả lấy đi thứ này của bạn thì sẽ bù lại bằng thứ khác nên đừng lo với lại tôi tin là trên đời này vẫn

tồn tại thứ gọi là tình bạn chân chính vì thế bạn đừng vì một vài người không đáng mà từ bỏ niềm tin vào tình bạn”.

Tôi quay qua nhìn em, cái cách em nói chuyện rất nghiêm túc không giống với đứa con nít mà tôi vẫn thấy mọi ngày, tôi hỏi em “Đã từng trải chưa mà nói? làm sao mấy người hiểu được cảm giác của tôi...”.

Em nhếch môi mỉm cười khổ “Ai bảo là không, thấy vậy thôi chứ tôi từng trải qua nhiều chuyện hơn bạn nghĩ đấy nhưng tôi không đánh mất niềm tin bằng chứng là tôi đã có những người bạn rất tốt như là Thảo Ngân, Ngọc Liên, Thúy Hạ, Trần Nhân với Nguyên Đăng này”.

“Hihihi thấy “mấy người” với Nguyên Đăng cũng đâu có thân lắm”.

“Ai cũng biết Nguyên Đăng nó trung lập quá không chơi theo nhóm cái đó đâu có ép được hihihi, mà Yến thấy Trần Nhân cũng tốt nè Minh Đức cũng tốt nè sao bạn không nghĩ là sẽ kết thân với hai người đó?”.

“Sao biết là hai người đó tốt”.

“Chỉ là cảm nhận vậy thôi”.

“Nói có căn cứ khoa học một chút đi, cảm tính không thể dùng được đâu”.

“Mai mốt có yêu ai nhớ dùng căn cứ khoa học chứ đừng có dùng cảm tính nha haha... thử đặt cho nó một cái tên ha “tình yêu khoa học” hahaha”.

Trần Nhân, Thảo Ngân và Ngọc Liên xuống em đứng dậy” Mấy con mắt xuống rồi đi về nha”.

“Ừa chứ không phải đợi hả?”.

Em nhìn tôi rồi nhu ngơ hỏi “Đợi ai nữa tụi nó xuống cả rồi?”.

Tôi mỉm cười gian manh rồi nói “Đợi tôi...đuổi ahahaha...”.

Em cau có mặt mày rồi bảo “Hừ thấy ghét”.

“Ai cần bạn thương đâu”.

“ Ai thương đâu mà cần”.

Tôi cũng ra lấy xe, lúc đi ngang qua chỗ tôi đứng em dừng lại rồi nói” Thế Phương thử đặt cược một lần đi, tôi tin là bạn sẽ có được những người bạn thân tri âm tri kỷ luôn...nếu bạn chịu mở lòng mình ra với mọi người hihihi”.

Em mỉm cười rồi quay đi, những lời em nói làm cho tôi bắt đầu phải suy nghĩ...ừ thì đâu phải ai cũng là kẻ giả dối như nhau chẳng hạn như em vậy cứ hồn nhiên vô tư có thể em nói đúng tôi sẽ tự cược với mình một ván vậy...

Tôi nói chuyện với Trần Nhân và Minh Đức nhiều hơn, hai người bạn trái ngược nhau hoàn toàn, Minh Đức thì thích bàn về mấy cái thí nghiệm lý không thôi thì toán học còn Trần Nhân thì thường bàn chuyện đi chơi cứ mỗi lần ba đứa ngồi chung tôi cũng không biết phải theo ai nữa. Em đi tới rồi bảo “Nè, Minh Đức thì bớt lo chuyện học lại một chút đi mai mốt thành một sách luôn bây giờ còn ông Nhân thì lo học đi suốt ngày chơi bời hoà”.

Tôi nhìn em rồi hỏi” Vậy còn tôi thì sao?”.

Em lắc đầu bảo “Không biết nữa...”em suy nghĩ gì đó rồi liền kêu lên “à mà Thế Phương thì bớt phá lúc Thi Yến học tin học đi nha”.

“Khôn quá ha nhưng cái này thì hên xuôi à nha hahaha”.

Hôm nay, đến lớp tôi lại thấy em ngồi một mình trông em có vẻ buồn nên tôi đến ngồi đối diện với em rồi hỏi “Sao buồn quá vậy? có chuyện gì hả????”.

Em gật đầu về mặt đầy lo lắng trả lời “Uhm có chuyện thật rồi đó...”.

“Là chuyện gì nói đi biết đâu tôi giúp được thì sao”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bạn bè quan tâm nhau không được à?

“Hồi trưa lúc đi học Nguyên Đăng vô tình vấp chân ngã vào người Trần Nhân thế là cả đám chọc Nguyên Đăng thích Trần Nhân nhưng mà Yến giận

nhay quá cứ chọc Nguyễn Đăng mãi nên bây giờ bạn đó giận Yến luôn rồi”.

“Hay quá mà tự nhiên chọc nó làm gì rồi bây giờ lại buồn”.

Em bày ra vẻ mặt ân hận “Yến nghĩ đó chỉ là trò đùa thôi ai ngờ bạn đó giận thật”.

“Thế còn Trần Nhân thì sao?”.

“Biết chết liền luôn á từ lúc đó chưa thấy Trần Nhân lên lớp nữa”.

Em là thế đấy đôi khi sự ngây thơ của em cũng chính là nguyên nhân làm cho em phải khổ đúng là đồ ngốc mà, sau đó tôi đi xuống sân tìm Trần Nhân tôi biết thế nào nó cũng ở sân sau chơi đá cầu với mấy đứa ở lớp bên cạnh mà.

Tôi đi vào sân mà mấy đứa đang đá cầu rồi kéo Trần Nhân đi vào sảnh “Ê Nhân qua đây tao có chuyện muốn nói”.

“Gi vậy nói đi, hôm nay mày có chuyện tìm tao hơi bị lạ à nha”.

“Tao muốn hỏi mày có giận Thi Yến chuyện lúc trưa hok đó mà”.

“Đương nhiên là hok rồi tao biết Thi Yến giận mà với lại Yến con nít lắm hơi đâu mà giận hihihi”.

“Uhm vậy thằng Nguyễn Đăng thì sao?”.

“Kệ đi nó thích làm quá vấn đề vậy đó ngày mai là hết giận chứ gì”.

“Vậy lên lớp nói cho Thi Yến biết đi nhò đó đang ăn năn hối hận trên lớp kia”.

“Uhm đi”.

Thấy em vui vẻ trở lại tự nhiên tôi cũng thấy vui theo, từ lúc nào đó ánh mắt và nụ cười của em đã trở thành một cái gì đó rất quan trọng với tôi, nhờ có em tôi mới nhìn thấy cuộc đời này đâu đó vẫn còn một chút màu hồng nồng nàn lãng mạn... một chút màu xanh của hy vọng và một chút màu đỏ cho sự rực rỡ của tình yêu... cuộc sống nhiều màu sắc thật!!!

Em lại đến ngồi bên cạnh tôi ở chỗ gửi xe dưới sân trường” Nè sao chưa về nữa?”.

Tôi ngán ngẩm nhìn xa xăm “Không muốn về”.

“Lý do????”.

“Hỏi làm gì?”.

“Bạn bè quan tâm nhau không được à?!”.

“Ai cho phép mà quan tâm?”.

“Thích thì quan tâm thôi ai cần cho phép chứ”.

“Hay quá ha...” tôi rũ mắt xuống “thật ra hôm nay là ngày ba mẹ tôi về nhà nên tôi hok có muốn về được chưa”.

“Gi kỳ vậy ba mẹ bạn về nhà thì bạn phải vui chứ nếu là tôi tôi sẽ mong hết giờ học càng nhanh càng tốt để về nhà gặp ba mẹ”.

“Hoàn cảnh của tui mình không có giống nhau...ba mẹ đã lừa dối tôi suốt mười năm nay họ không xứng đáng làm ba mẹ người ta đâu”.

“Sai trăm trọng...bạn là con mà tại sao lại phán xét cha mẹ mình chứ...tôi có nghe Trần Nhân nói về hoàn cảnh gia đình bạn một chút tôi nghĩ ba mẹ bạn không muốn làm bạn tổn thương nên mới phải nói dối bạn như vậy...”.

“Thà ngay từ đầu không có thì sẽ không mất đi còn hơn cái cảm giác ngỡ như mình có tất cả trong tay rồi một con gió thoảng qua thổi bay đi tất cả, nó cứ như một lỗ hổng trong tim không thứ gì có thể bù đắp lại được”

“Tôi hiểu bạn buồn nhưng cũng phải đặt mình vào hoàn cảnh của ba mẹ bạn mà nghĩ cho họ chứ, họ cũng vì yêu thương bạn nên mới phải vất vả đóng kịch với nhau ngăn ấy năm bạn nên thông cảm cho họ”.

“Nè Lâm Thi Yến đó là ba mẹ tôi sao bạn lại hết lòng bênh vực vậy?”.

“Tôi không có bênh vực ai hết, người ta nói hết tình thì vẫn còn nghĩa mà...bạn là tuyệt tình luôn rồi đó hết thuốc chữa”.

Tôi về nhà thì thấy cả ba lẫn mẹ đều ngồi ở phòng khách vẻ mặt lo lắng, tôi vừa bước vào nhà mà mẹ liền lên tiếng hỏi “Thế Phương sao con về trễ vậy?”.

Tôi tỏ vẻ thờ ơ “Nếu như sau này hai người dừng đến đây nữa thì tôi sẽ về đúng giờ”.

Tôi lạnh lùng nói thế rồi đi lên phòng đóng sầm cửa lại, tôi thấy mắt mình cay hình như tôi đang khóc... phải thật lòng thì tôi muốn ba mẹ quay lại với nhau và đừng rời xa tôi chứ không phải muốn họ bỏ mặc tôi hoàn toàn nhưng tôi không thể nói thành lời, câu nói đó có thứ gì chặn nghẹn ở cổ họng tôi

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tin nhắn chúc ngủ ngon

Tôi nghe tiếng động cơ xe nên vội qua bên cửa sổ nhìn xuống, ba mẹ tôi đang rời đi, tự nhiên lại thấy lòng đau thêm lần nữa, cảm giác này vô cùng khó chịu.

Ngày chủ nhật, tự tôi đã đến tìm ba mẹ của mình và nói lời xin lỗi... sau đó thì thấy nhẹ lòng hoàn toàn, rồi sau này tôi cũng phải tự lập mà sớm một chút cũng không sao.

Tối nay, tôi đang ngồi làm bài tập hóa thì đột nhiên nhận được tin nhắn của em gửi tới hình như đây là một bài thơ thì phải “Gió ơi gió có bay về phương ấy-Nghiêng bên cửa sổ ghé bên phòng-Nếu thấy ai đó đang nằm ngủ nhắn giùm ba chữ chúc ngủ ngon” điều đặc biệt là 3 chữ chúc ngủ ngon được viết bằng ký hiệu đặc biệt rất là đáng yêu.

Tôi mỉm cười cảm thấy vui vui đúng là chỉ có em dùng thơ chúc người khác ngủ ngon thôi, tôi nhắn lại “Cảm ơn...bạn cũng ngủ ngon nha...thơ hay đó tôi thích hì”.

Valentine đột nhiên em lại tặng quà cho tôi làm tôi còn tưởng em bắt chước phong cách valentine Nhật Bản con gái tặng quà và tỏ tình với con trai chứ nhưng hóa ra lại là quà sinh nhật sớm...

Có điều, Thi Yến à xin lỗi nha bởi vì tôi sẽ không xem món quà đó là quà sinh nhật đâu mà sẽ xem nó là món quà valentine tuyệt nhất mà tôi từng nhận được...Tôi cũng có mua một bông hoa hồng bằng pha lê tính tặng em nhưng lại không có can đảm đem đi tặng, tôi sợ em từ chối tình cảm của tôi và chúng ta sẽ mất luôn tình bạn cho nên đành để món quà đó cùng tâm thiệp tỏ tình của mình lại trong ngăn bàn.

Thấy em rầu rĩ chuyện kèm môn văn cho các bạn trong lớp nên tôi nhắn tin động viên em “Mây ơi mây có bay về phương nọ-Nghiêng bên cửa sổ ghé bên phòng-Nếu thấy ai đó đang buồn-Nhắn giùm ba chữ cười lên đi”.

Mấy giây sau em nhắn lại “A ha Thế Phương dám đạo thơ của tôi nha”.

“Không phải đạo mà là mượn giọng thơ thôi chứ nội dung của tôi đâu có giống bài thơ kia của bạn”.

“Nề tình bạn bè nên tôi cho mượn á...vội lại tại vì bạn cũng làm thơ hay hì”.

“Biết khôn thế là tốt hì không phải ai cũng có thể làm thơ như tôi đâu à nha”.

Rồi mỗi tối rất đều đặn em luôn nhắn tin chúc tôi ngủ ngon đôi khi là những ký tự dễ thương đôi khi chỉ đơn giản một câu chúc ngủ ngon cũng đủ để làm tôi ấm lòng.

Tôi muốn cảm ơn em vì nhờ có em mà tôi thông suốt chuyện gia đình tôi tính giờ ra chơi sẽ mời em ăn kem nhưng ai ngờ Liên nói với tôi “Thế Phương nè mai mốt bạn phải ráng thi đậu đại học giùm tôi nha”.

“Cái gì vậy Liên hôm nay thấy bạn lạ lắm đó”.

“Huhuhu tôi bị bệnh tim chắc không sống được lâu nữa đâu”.

“Nè chuyện này không phải chuyện đùa đâu Liên đừng giỡn nữa”.

“Tôi không có giỡn tôi nói thật đó tin hay không thì tùy bạn”.

Thấy Liên ngày một sa sút trong việc học lẫn tinh thần nên dù không muốn chấp nhận tôi vẫn phải tin điều đó là sự thật, tôi thấy tội nghiệp cho Liên bởi vì cô ấy cũng có hoàn cảnh khá giống với tôi cho nên có chút đồng lòng với cô ấy.

Tôi xuống sân chơi đá cầu với Trần Nhân nhưng lại vô tình nghe thấy Liên ngồi nói chuyện với Thảo Ngân “Phải chi trước khi chết người tao yêu sẽ đáp lại tình cảm của tao thì hay biết mấy dù chỉ một ngày ở bên cạnh người đó thôi cũng được...”.

“Người mày thích là ai vậy tao có biết hok?”.

“Là...Thế...Phuong...”

Nhỏ Thảo Ngân giật mình rồi kêu lên “Trời không ỏn chút nào hết Liên à Thi Yến cũng thích Thế Phuong, mà hai đứa bây là bạn thân nhưng lại cùng thích một người chuyện này rồi sẽ đi về đâu”.

“Tao cũng biết là Thi Yến có tình cảm với Thế Phuong nhưng đã chắc gì Thế Phuong cũng thích Thi Yến chứ với lại Thi Yến có hầu như mọi thứ nó muốn tìm người yêu thì có khó gì tại sao lại phải tranh giành một Thế Phuong không có gì nổi trội với tao chứ”

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Vì người khác mà dối lòng

Tôi từng nghe Trần Nhân nói qua Liên là trẻ mồ côi bởi vì ba mẹ của cô ấy đã bỏ rơi cô ấy vào năm cô ấy một tuổi để chạy theo hạnh phúc cá nhân của mỗi người từ đó Liên sống với ông bà.

Nghe ra thì hoàn cảnh của tôi và Liên cũng chẳng khác nhau là mấy tôi thấy thương cảm cho hoàn cảnh của Liên...

Tôi ngồi đăm chiêu suốt nhiều ngày để suy nghĩ, ừ thì tôi vẫn luôn làm ra vẻ mặt lạnh lùng với em nhưng yêu một người đâu có nhất thiết là phải nói ra bằng lời, tôi tính là sau khi thi tốt nghiệp sẽ nói rõ tình cảm của mình với em nhưng bây giờ có lẽ kế hoạch sẽ thay đổi một chút...

Tôi gặp Liên ở trường” Nói chuyện với tôi một chút có được không Liên?”.

“Uhm được có chuyện gì vậy Thế Phuong?”.

“Tôi thích Liên làm người yêu của tôi được chứ?”.

“Giờ cơ bạn thích tôi nhưng mà tôi không còn sống được bao lâu hết...”.

“Vì thế chúng ta phải càng trân trọng hơn những giây phút mình được ở bên nhau”.

Mỗi lúc tôi đùa giỡn hay nói chuyện với Liên tôi đều nhìn sang phía em, thấy em buồn tôi cũng xót lắm nhưng tôi biết em sẽ đủ mạnh mẽ để vượt qua khó khăn này mà, em vẫn luôn vươn tới phía trước trong học tập chỉ là em ít cười hơn lúc trước và thường xuyên ngồi một mình hơn lúc trước mà thôi.

Em từng nói với tôi em thích những người tốt làm việc tốt cho nên bây giờ tôi mới làm vậy để giúp Liên hoàn thành mơ ước của cô ấy, dù sao thì Liên cũng không còn sống được bao lâu và tôi tin là sau khi biết rõ sự thật thì em sẽ hiểu cho hành động của tôi và sẽ yêu tôi nhiều hơn.

Đây có thể gọi là thử thách giữa tôi và em, nếu em yêu tôi chắc chắn sẽ chờ tôi quay lại và nếu tình cảm của tôi dành cho em là thật lòng thì dù có ở bên cạnh ai thì trái tim của tôi cũng sẽ chỉ hướng về phía em mà thôi.

Mỗi ngày xa em tôi đều buồn mỗi ngày bên Liên tôi càng lo lắng thêm nếu một ngày nào đó Liên biết tình cảm tôi dành cho cô ấy là lòng thương hại thì sao tình bạn của Liên và em sẽ đi đến kết thúc như thế nào đúng là khó nghĩ mà.

Em vẫn cố mỉm cười với mọi người xung quanh nhưng tôi biết nụ cười của lúc này là miễn cưỡng, lúc ngồi bên cạnh tôi và Liên chắc là em đau đớn tui thân lắm, tôi cũng đâu phải sắt đá mà không cảm nhận được nỗi đau của em...em đúng là ngốc mà ngốc đến nỗi coi kẻ thù là bạn sao em không ghét tôi đi nếu em làm vậy tôi sẽ thấy nhẹ lòng hơn đằng này em còn cố bảo vệ cho người đã làm em đau.

Lúc học quốc phòng tôi ngồi phía sau em mà em không hay biết, Thanh Vân nói với em “Không biết Thế Phuong nghĩ sao mà lại quen con Liên được nữa, Thi Yến học giỏi lại hiền lành tốt bụng như vậy nè mà không chịu quen đúng là thằng điên mà”.

Em mỉm cười yếu ớt “Người ta yêu bằng trái tim chứ đâu có ai yêu bằng lý trí với lại tình yêu không có đúng sai mai một Vân cũng đừng có nói hai bạn đó như vậy nữa...”.

Thanh Vân liền hừ mũi “Ai cũng thấy Thi Yến với Thế Phuong là một đôi mà”.

Em rừ mắt đáp “Cái mình thấy và sự thật đôi khi nó khác xa nhau lắm Vân à”.

Thanh Vân liền gầy nãy lên “Trời bạn hiền quá ngay cả tôi mà còn thấy tức cho bạn nè”.

“Yến không chấp nhất thì thôi hơi đâu mà Vân lo chi cho một vậy”.

Em đứng dậy đi lên lớp với nụ cười nhạt trên môi, em đúng là ngốc sao không nói ra hết nỗi lòng mình cần gì phải làm như thế, đến cả Thanh Vân đùa con gái được cho là không quan tâm chuyện người khác còn lên tiếng như vậy mà sao em im lặng được hay thế.

Chương 54: Em nữ rủ bỏ hết quá khứ tốt đẹp giữa chúng ta sao?!

Trần Nhân qua nhà tôi chơi và hỏi tôi” Mày thật sự thích Liên hả?”.

Tôi không chút chần chừ mà liền đáp “Đương nhiên là không rồi”.

“Vậy mày đang cố tình làm vậy để Yến nói ra tình cảm của mình?”.

Tôi lắc đầu “Không phải luôn”.

“Cái gì cũng không mày điên hả Thế Phương mày đang làm cho cả ba đau khổ đó mày biết không???”.

“Tao có lý do riêng, mà Thi Yến sao rồi bữa giờ tao không có nói chuyện với Yến nên tao thấy lo lo”.

“Mày chẳng hiểu được đâu tối hôm qua đi học thêm về nhỏ tự nhiên khóc như mưa luôn”.

Nghe Trần Nhân nói em khóc thì tôi lại đau nhói lên “Tại sao???”.

“Tại sao hả mọi người ai cũng muốn biết lý do tại sao đấy...từ lúc quen biết Yến tới giờ tao chưa lần nào thấy Thi Yến khóc hết dù là khó khăn trong học tập hay thậm chí lần Yến bị té xe cũng vậy nhưng hôm qua Yến khóc làm cho cả đám lo quá trời luôn”.

Tôi rũ mắt xuống “Yến có nói tại sao Yến khóc không?”.

“Có, là tại gió làm Yến cay mắt,ai mà tin được cái lý do đó chứ, tao nghĩ là vì mày với Liên nên Thi Yến mới khóc nhiều như vậy”.

Tôi chợt thấy có cái gì đó làm tim mình nhói đau cứ như có một mũi tên vừa bay xuyên qua tim tôi vậy, em khóc vì tôi, tôi không muốn em làm vậy đâu...

Hôm nay trời mưa tôi nhường áo mưa cho Liên, khẽ đưa mắt nhìn qua chỗ em ngồi ước gì lúc đó tôi có thể ôm em vào lòng để em không cảm thấy lạnh nữa, em khóc dưới mưa... tôi biết chứ bởi vì tôi đã chạy theo em cả quãng đường dài cơ mà, thật chẳng biết là nước mưa hay nước mắt của ông trời khóc thay cho em và tôi đây.

Cái hôm tôi chờ Liên về, tôi đã quay lại nhìn em bằng ánh mắt ngạc nhiên tôi rất vui vì em vẫn còn nhớ tôi thích giấy quỳ tím có lẽ em vẫn nhớ chuyện ở phòng thí nghiệm hóa có phải không?

Lúc chia tay em lần cuối cùng tôi biết mình đã mất đi một người rất quan trọng với mình, tôi muốn đuổi theo để giữ em lại nhưng hình như đã quá muộn rồi, em xứng đáng có một người khác tốt hơn tôi, thế là tôi chỉ có thể đứng lặng lẽ nhìn bóng dáng em khuất dần phía đằng xa mà thôi.

Một tháng sau khi nghỉ hè, tôi đến chỗ Liên đi mua gấu bông nhưng ai ngờ người ta mở cửa cho tôi hôm đó lại là em, mọi chuyện cứ như cổ tích vậy phải chi người tôi đến đón hôm ấy là em thì vui rồi...Lần đầu tiên tôi đến nhà em mọi chuyện cứ như do định mệnh sắp đặt sẵn vậy, quá lãng mạn mà cũng quá trớ trêu...Có kết quả thi đại học tôi rất vui vì em cũng đậu vào đại học y như tôi, biết đâu chúng ta lại sẽ được học chung, tôi và em sẽ lại có những kỷ niệm đáng nhớ khác, đang suy nghĩ vu vơ thì Trần Nhân đến Trần Nhân cũng đậu đại học y nên tôi lên tiếng chúc mừng “Chúc mừng nha mày làm tao khá bất ngờ khi đỗ đại học y đấy Nhân, chuyện vui như vậy phải đi ăn mừng chứ”.

Trần Nhân cau mày “Vui cái con khi á...Thi Yến sắp đi Úc rồi kìa ở đó mà vui đi hen”.

Cái tin đó chẳng khác gì sét đánh ngang qua tai tôi hết tôi còn tưởng là Trần Nhân đang đùa với mình đấy chứ” Thôi đi đừng đùa nữa không có vui đâu nha”.

Trần Nhân nghiêm túc bảo “Tâm trạng đâu mà đùa với mày, thứ hai tuần tới là Yến bay rồi đó”.

Tôi thấy sốc trước sự thật này và không biết phải đối diện sao với nó nữa nếu em vào đại học thi thoảng tôi còn có thể nhìn thấy em còn bây giờ em đi đến một đất nước xa xôi một nơi không có tôi tồn tại ở đó em nhớ lòng làm vậy thật sao em đúng là nhẫn tâm mà Lâm Thi Yến.

Em nữ rủ bỏ hết quá khứ tốt đẹp giữa chúng ta sao?!

Chương 55: 10 năm ly biệt

Ngày em đi tôi không đến tiễn trực tiếp kẻ hèn này chỉ có thể nép bên góc cột âm thầm tiễn em đi thôi, tôi thầm nghĩ “Hy vọng ở xứ sở bình yên đó sẽ có một người thật tốt thay anh yêu em và không làm tổn thương em như cái cách mà anh đã làm, thành thật xin lỗi em Thi Yến à, anh nhất định sẽ cố gắng học thật giỏi khi anh chữa bệnh cho Liên xong nhất định sẽ bay sang đó tìm em nhất định là vậy “Tạm biệt đồ ngốc của anh” tạm biệt người mà anh yêu”.

Tôi từng nghe người ta nói thời gian là một thứ rất thần kỳ bởi vì nó có thể làm cho người ta lãng quên tất cả nhưng có những thứ vô giá trong đời của một con người liệu lãng quên có là quá tàn nhẫn hay không?!

Xuân về, hạ sang, thu qua, đông tới thời gian cứ nối tiếp nhau mà tuần hoàn vĩnh cửu, tôi chấp nhận làm quen với cuộc sống không có em bên cạnh cố gắng học tập thật tốt rồi trở thành một bác sĩ xuất sắc khoa tim mạch.

Bất chợt ngoảnh đầu nhìn lại mới phát hiện ra chúng ta đã xa nhau bằng đi 10 năm rồi chứ có ít ỏi gì đâu, cho tới giây phút này tôi mới phát hiện hóa ra thời gian chẳng thần kỳ như người ta đã nói bằng chứng là đến hiện tại em vẫn mãi là người mà tôi yêu thương nhất.

Rất nhiều lần muốn gọi điện hỏi thăm em một câu xem em sống có tốt không có vui vẻ không, không biết bao nhiêu lần tôi bấm gần hết số điện thoại của em rồi lại xóa không dám bấm gọi đi vì tôi sợ tôi sẽ lại làm em tổn thương thêm lần nữa... hơn nữa 10 năm trôi qua chắc gì em vẫn còn nhớ tới tôi một người đã làm tim em đầy vết xước bởi những tổn thương.

Bình minh hôm nay có cái gì đó làm cho tôi thấy vui chợt nhớ hôm nay là sinh nhật em, tôi đưa mắt nhìn về nơi phương xa không biết bây giờ em đang làm gì nữa cũng nhiều năm rồi còn gì thời gian trôi nhanh thật, không biết một lúc nào đó mình vô tình gặp lại nhau em có nhận ra tôi không hay cuộc sống hào nhoáng xa hoa đó đã xóa hết mọi ký ức của em về tôi rồi, chỉ nghĩ đến đây thôi cũng làm tôi thấy chạnh lòng rồi...

Buổi tối rủ Trần Nhân ra ngoài uống vài ly cũng khá lâu rồi hai đứa cứ bận công việc suốt nên chẳng có thời gian gặp nhau, Trần Nhân nhìn tôi rồi lắc đầu thờ dãi “Nè lại muốn mượn rượu giải sầu hả???”.

Tôi mỉm cười lắc đầu “Không có, hôm nay cao hứng nên muốn đi uống vài ly vậy thôi...”.

“Thiệt hok hay tại vì hôm nay là sinh nhật ai đó mà mày không được gặp mặt nên mới bức bối trong người rủ tao đi uống rượu...”.

“Thôi cái giọng điệu đó đi nha, lâu lâu bạn bè gặp nhau liên quan gì đến ai đó chứ”.

“Hôm qua Thi Yến có gọi điện cho tao nè...”.

“Cô ấy đã nói gì? Đạo này cô ấy sống có tốt không? Cô ấy có dự tính sẽ quay về đây không?....”.

“Hahaha xem mày kia nghe tới tên Thi Yến là cuống cuống lên thế mà lại không chịu nhận là đang nhớ người ta”.

“Mày thật quá đáng ghìen kiểu đó có vui vẻ gì đâu chứ”.

“Tao thật chẳng hiểu nổi mày đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa, nếu là tao thì tao đã bay qua đó tìm Thi Yến trở về rồi... cuộc đời có bao lâu đâu mà mày phí phạm nhiều năm như thế”.

“Nếu tao đi còn Liên thì sao?”.

“Thế mày có lo cho Liên đến cuối đời được đâu mà cứ dây dưa hoài, rồi cũng có một ngày Liên sẽ biết mày đang thương hại cô ấy lúc đó mày tính sao?”.

“Tao không có nghĩ nhiều như vậy khi chữa hết bệnh cho Liên tao nhất định sẽ đi tìm Thi Yến”.

“Vậy nếu cả đời Liên không hết bệnh thì sao mày tính để Thi Yến đau khổ vì mày hết kiếp này chắc”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Sự sắp đặt của định mệnh

Tôi rồi lắm chẳng biết bây giờ mình đang làm cái gì nữa, nhớ em mà cũng chẳng dám nói, yêu em mà lại chẳng dám bày tỏ lòng mình... tôi đúng là thằng

hèn không hơn không kém mà.

Liên lại mang com đến bệnh viện cho tôi” Hôm nay em làm món anh thích đó anh nhớ ăn nhiều vào nha”.

“Uhm anh biết rồi em về trước đi, anh còn công việc cần giải quyết xong anh sẽ ăn sau”.

Liên về tôi lại nhường phần com đó qua cho Khoa”Cậu ăn giùm tôi nha”.

“Cái anh này thiệt tình sao ngày nào anh cũng nhường com cho em hết vậy cô Liên mà biết chắc sẽ không vui đâu”.

“Kệ cô ấy, tôi đã nói không cần rồi mà ai bảo cô ấy cứ ngoan cố làm gì”.

Tối nay tôi đang xem tivi nhận được điện thoại của Trần Nhân” Thế Phương à Thi Yến vừa mới về nước sáng nay đó”.

“Thằng quý mày còn đùa kiểu này nữa là tao tới nhà mày đấm cho vài cái bây giờ, trưởng thành cả rồi chứ không phải còn con nít đâu nha Nhân”.

“Ai rảnh đâu mà đùa với mày, hôm qua Thi Yến có nhắn tin là sáng nay sẽ về tới Việt Nam nhưng tại tao bận công việc quá nên quên nói cho mày biết”.

“Vậy bây giờ cô ấy đâu?”.

“Biết chết liền á Thi Yến không có về nhà bởi vậy tao mới lo nè”.

Sáng hôm sau, tôi cứ mãi chờ điện thoại của sân bay xem có thật sự là em đã về chưa nên quên mất cuộc gặp mặt với một bác sĩ ở Úc đến công tác.

Khi nhận được thông báo đúng thật là em đã đáp chuyến bay sáng ngày hôm qua tôi mới an lòng mà quay lại với công việc.

Tôi thấy Khoa đang nói gì đó với vị bác sĩ kia nên đi tới nói với cậu ấy “Phiền cậu quá rồi cậu có thể đi làm việc của cậu”

Thoáng nhìn qua tôi thấy một cô gái đang cúi mặt nhìn chăm chăm vào cái điện thoại di động trên tay, tôi qua ngồi đối diện và cô gái đó ngẩng đầu lên nhìn tôi, em biết không lúc đó tôi cứ tưởng là mình đang nằm mơ khi cô gái ngồi trước mặt mình lại chính là em, vừa hạnh phúc vừa bối rối nói chung là mọi cảm xúc của tôi cứ hỗn độn khó hiểu.

Em nói chuyện với tôi bằng dáng vẻ ngượng ngạo xa lạ và lạnh lùng... ừ thì, dù em có đối xử với tôi như thế nào cũng không sao chỉ cần được nhìn thấy em thôi là đủ rồi.

Ngày hôm đó là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời tôi em có biết không, hình như định mệnh lại sắp đặt để chúng ta được gặp nhau lần nữa.

Hôm sau, tôi đến bệnh viện với tâm trạng cực kỳ vui vẻ, dù xa cách nhau mười năm dài đằng đẵng nhưng hình như giữa tôi và em vẫn không hề có khoảng cách hai đứa lại cứ vẫn trẻ con như ngày nào.

Lúc em tỏ vẻ giận hờn khi Liên mang com đến cho tôi, tôi lại thấy vui... từ lúc em về tôi đã rất muốn biết rốt cuộc là em còn tình cảm với tôi không nhưng qua thái độ cử chỉ của em, tôi biết em vẫn còn rất yêu tôi, có lẽ khởi đầu mới giữa chúng ta sẽ bắt đầu từ đây.

Tôi hỏi em có thương tôi không mà bảo là ghét vì muốn em sống thật với tình cảm của mình một lần, em im lặng đứng đó tôi đi một đoạn không thấy em đi theo phía sau liền quay lại tìm thì thấy... cái tên bác sĩ người Úc kia và em đang nói gì đó vui vẻ lắm, quá đáng hơn cái tên đó còn dám ôm chầm lấy em thiệt là làm người khác bức mình mà lúc đó tôi chỉ muốn đi tới đấm thẳng vào mặt tên một cái rồi nói cho hắn biết em là của tôi.

Tôi đi ăn tối bàn chút công việc với đồng nghiệp thì vô tình nghe được trò chuyện giữa hai người bạn thân ngồi gần đó, giọng của Thảo Ngân vang lên “Mày biết gì chưa Thi Yến về rồi đấy”.

Giọng nói tiếp theo chính là của Liên “Thảo Ngân mày không có nhầm lẫn gì chứ??? nếu về rồi thì nó phải về nhà chứ????”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Lời nói dối của kẻ thứ ba

Tao không biết vì lý do gì mà Thi Yến không chịu về nhà nhưng thực sự là sáng hôm qua Yến đã về rồi chỉ tại tao bận đi tour nên không về kịp để đón nó thôi”.

“Tại sao lại về ngay lúc này chứ??? mười năm qua tao đã rất khó khăn mới khiến cho Thế Phương có được chút tình cảm với tao vậy mà bây giờ nó lại về để phá tan mọi thứ sao, nhất định tao không để chuyện này xảy ra đâu”.

“Mày thay đổi nhiều quá Liên à lúc còn đi học tụi bây thân nhau biết chừng nào Thi Yến nó cũng luôn đối xử thật lòng với mày mà tại sao mày lại...”.

“Tao không quan tâm tao chỉ biết là nó không thể cướp mất anh Thế Phương cùng với gia đình tao được đâu”.

“Mày nghĩ lại đi chính mày mới là đứa cướp đi mọi thứ của Thi Yến, lời nói dối đó không tồn tại mãi mãi được đâu, tao thấy bây giờ là thời điểm thích hợp nhất để mày nói ra sự thật và chuộc lại lỗi lầm đó Liên à”.

Thảo Ngân đứng dậy đi trước tôi thấy được vẻ tức giận trong đôi mắt của Thảo Ngân, rốt cuộc lời nói dối mà Thảo Ngân đề cập đến là gì chứ???? tôi phải điều tra chuyện này cho rõ ràng mới được.

Hôm sau tôi đến nhà tìm Thảo Ngân nhưng mẹ cô ấy bảo là cô ấy bận đi tour rồi chắc khoảng ba ngày nữa mới về nên tôi đành gác lại chuyện đó chờ Ngân về nói cho ra lẽ rồi tính tiếp.

Liên phải nhập viện vì bị hẹp van tim tôi lại không được phép phẫu thuật cho Liên, tình trạng sức khỏe của Liên không bình thường như người khác lỡ như các bác sĩ khác không thể khống chế tình hình thì sao tôi thật chẳng an tâm chút nào.

Lúc nhìn thấy sắc mặt trắng bệnh, trán lấm tấm mồ hôi của em và câu nói “Chúng tôi đã cố gắng hết sức” của y tá Lan từ phòng phẫu thuật đi ra tôi thấy lòng mình đau lắm... không phải đau vì người nằm đó là người tôi yêu mà tôi đau vì mình là một kẻ thất hứa, tôi từng hứa nhất định sẽ trị khỏi bệnh cho Liên nhưng bây giờ tôi lại bất lực nhìn cô ấy ra đi...tôi đúng là thằng ngốc mà chưa điều tra rõ mọi chuyện mà đã mắng em, tôi còn quá đáng hơn khi gọi em là “cô” một đại từ nhân xưng quá xa lạ giữa tôi và em.

Sau khi biết mọi chuyện tôi thấy mình rất có lỗi với em nhưng lại không dám đi xin lỗi vì tôi sợ em sẽ không tha thứ cho tôi.

Suy nghĩ suốt một tiếng đồng hồ tôi lấy hết cam đảm đi qua phòng làm việc của em để xin lỗi nhưng lại nghe Khoa nói “Cô Thi Yến bị ngất sau ca phẫu thuật cho Liên bây giờ cô ấy đang nằm nghỉ ở phòng 103 đó anh”.

Tôi thất thần khi nghe Khoa nói như vậy liền qua loa gật đầu “Uh tôi hiểu rồi” sau đó liền đi nhanh qua phòng 103 nhưng từ xa tôi lại vô tình nhìn thấy cái tên Johnny đó đang ôm em vào lòng, bất giác tôi thấy lo sợ phải chăng em thay đổi em rồi em đã yêu người khác và quên tôi thật rồi.

Tôi quay về phòng làm việc ngồi thơ thẩn cả buổi chiều...chẳng tập trung làm được việc gì hết.

Buổi chiều tan sở, tôi tìm em mãi mà không thấy, tôi cũng chẳng có tâm trạng vui vẻ nữa... đang lái xe ra cổng thì tôi thấy em đứng chờ xe bus đột nhiên lại bất giác mỉm cười thật vui vẻ vì thấy em vẫn còn ở lại đây chứ không về Úc cùng với đoàn đại sứ kia, trời lại đang mưa rất to nên tôi mới tấp xe vào cho em hóa giang về, em có chút giận hờn cứ y như cái thời còn là học sinh học cấp ba nhưng rất nhanh sau đó em cũng tha lỗi cho tôi.

Tôi thú thật tình cảm của mình nhưng em lại cố ý không cho tôi nói hết câu, biết sao được là tôi làm em đau trước mà, đến ngõ nhà Hạ đáng lẽ ra tôi phải rẽ vào nhưng tôi lại tham lam lái xe lướt qua luôn vì tôi muốn em ở bên cạnh tôi nhiều hơn một chút, tôi muốn bắt đầu lại với em.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chân tướng của lời nói dối năm đó

Lúc ăn cơm tối, hai đứa nói chuyện với nhau tôi vô tình hỏi “Ở bên đó chắc em có lắm người theo đuổi nhỉ?”.

Em mỉm cười gật đầu “Uhm tất nhiên là có rồi hihhi còn anh thì sao chắc cũng lắm cô chạy theo chứ gì?”.

“Hihhi lắm người nhưng anh chỉ hướng tới một người mà thôi...”.

Em im lặng vài giây rồi nói “Anh chung tình với Liên như vậy là tốt hih”.

“Tự nhiên nhắc Liên làm gì không biết, nhiều người theo đuổi thế đã chọn được ai chưa?”.

Em rũ rứt xuống “Chìa khóa hạnh phúc của em ai đó lấy đi mất rồi nên không thể yêu thêm ai nữa... haiz nhắc mấy chuyện này làm gì vậy?”.

“Thế em tính sống vậy đến hết đời sao?”.

“Chứ không thương không yêu người ta thì phải làm sao? chẳng lẽ làm người ta tổn thương cái này em làm không được”.

“Ai đó” mà em nhắc tới liệu có phải là tôi?!

Tôi xem qua kết quả xét nghiệm của Liên thì mới biết là hóa ra lâu nay Liên chẳng mắc phải bệnh tật gì hết, tôi chợt nhớ đến lời nói dối mà Thảo Ngân nhắc đến hôm trước nên mới tới tìm Thảo Ngân lần nữa, lần này thì Thảo Ngân có ở nhà, tôi và Thảo Ngân đi cà phê rồi nói chuyện với nhau.

Thảo Ngân vẫn vui vẻ nói chuyện với tôi như thường lệ “Hôm nay sao bác sĩ lại rảnh rồi rủ tôi đi uống cà phê thế này?”.

“Tôi xin nghỉ trực nửa buổi chiều nay chỉ để gặp Thảo Ngân nói cho ra lẽ mọi chuyện thôi đây”.

Thảo Ngân nhún mày “Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?”.

“Có phải lời nói dối mà Ngân đề cập đến hôm trước với Liên là về bệnh tim của cô ấy không?”.

Thảo Ngân tỏ vẻ mặt hốt hoảng thế thì hiểu rồi “Sao... Thế Phương lại biết?”.

“Mấy ngày trước Thi Yến đã phẫu thuật cho Liên vì cô ấy bị hẹp van tim và sau chuyện đó tôi cho người điều tra lại toàn bộ quá trình bệnh tình của Liên thì kết quả là trước kia Liên không hề mắc bệnh tim như cô ấy đã nói với mọi người”.

“Là Thi Yến sao??? Con nhỏ đó đúng là đứa bạn ngốc nhất của tôi...nếu nó biết Liên đã đối xử với nó tồi tệ đến mức nào thì nó sẽ phải đối diện với tình bạn này ra sao đây?!”.

“Ngân biết gì thì làm ơn nói cho tôi biết đi”.

“Thật ra tôi cũng mới biết chuyện này gần đây thôi, lúc còn học trung học Liên nó thích Thế Phương nhưng nó thấy tình cảm giữa bạn và Thi Yến tốt hơn, nó cũng biết hoàn cảnh gia đình bạn thông qua Trần Nhân và biết bạn rất đồng cảm với những người bị ba mẹ bỏ rơi nên... nó mới nói dối bạn để tìm được sự đồng cảm. Và cái hôm mà bạn vô tình nghe tôi và Liên nói chuyện dưới sân cũng là do Liên cố tình làm vậy...tôi không biết kế hoạch cụ thể của Liên là đẩy bạn rời xa Thi Yến nên năm đó đã vô tình tiếp tay gây ra sự hiểu lầm này.... để rồi người chịu tổn thương lại là Thi Yến, tôi thấy rất hối hận khi không kịp can Liên lại...”.

Tôi mỉm cười tự giễu “Thì ra bấy lâu nay mọi người chỉ là con cờ của Liên thôi đó hả? cô ấy coi tôi là cái gì chứ lúc nào mở miệng ra cũng nói những câu thương cảm Thi Yến nhưng lại lập kế hoạch đâm sau lưng bạn mình như thế, Liên có còn là con người không vậy??? sao cô ấy có thể đối xử với tôi và Thi Yến như thế???”.

Thảo Ngân thở dài “Sau khi biết được sự thật tôi đã khuyên Liên nên dừng lại...”.

Tôi nổi giận ra mặt “Tại sao không nói cho tôi biết sớm hơn?”.

Thảo Ngân rũ mắt xuống “Xin lỗi Thế Phương tôi muốn Liên tự mình nói ra chuyện này để được mọi người tha thứ...”.

Tôi mỉm cười tự giễu “Tha thứ sao??? cô ta không đáng nhận được sự tha thứ từ ai hết, tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho sự dối trá của cô ta đâu!!! bây giờ tôi sẽ đến chấm dứt mọi chuyện với con người vô tâm đó đây”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chấm dứt sự thương hại

Thảo Ngân liền giữ tôi lại “Bình tĩnh đã Thế Phương dù sao thì Liên cũng mới vừa phẫu thuật xong mà”.

Tôi bình tĩnh lại dù sao thì tôi cũng là một bác sĩ mà Liên lại đang là một bệnh nhân tôi đâu thể làm tổn thương bệnh nhân của mình nên nói với Thảo Ngân “Tôi hiểu rồi...”

Tôi vào bệnh viện Liên vẫn còn diễn kịch trước mặt tôi tỏ ra là người yếu đuối cần được người khác yêu thương nhưng tôi đã quyết tâm kết thúc mối quan hệ này “Anh có chuyện muốn nói với em”.

“Anh nói đi có phải anh đã quyết định sẽ kết hôn với em rồi không???”.

“Anh nghĩ mọi chuyện kết thúc ở đây là được rồi, chúng ta chia tay đi”.

Liên tròn mắt nhìn tôi không chấp nhận đề nghị của tôi “Anh đang nói đùa với em đó hả? tại sao lại chia tay, có phải anh biết Thi Yến đã về đây rồi không?”.

Tôi gật đầu “Phải Thi Yến đã về đây nhưng Thi Yến không phải nguyên nhân dẫn đến chuyện anh chia tay em”.

Liên gào lên “Anh nói dối chắc chắn là tại cô ta quyến rũ anh nên anh mới muốn chia tay với em”.

“Không phải chỉ là anh không muốn tiếp tục mối quan hệ này với em nữa thôi”.

“Em không chấp nhận tại sao lúc nào cô ta cũng muốn cướp mọi thứ của em hết vậy cô ấy có tất cả mọi thứ cô ấy muốn rồi mà sao còn không chịu buông tha cho em vậy huhu...huhuhu...cô ta đúng là ác quỷ đột lốt người”.

Liên thành công chọc giận tôi khi nói xấu em như vậy, tôi không kìm chế được mà quát Liên “Câm miệng lại đi, cô không có tư cách nói Thi Yến như vậy cô nên soi gương lại bản thân mình đi thì hơn”.

“Huhuhu bây giờ thì sáng tỏ rồi anh vì cô ấy mà mắng nhiếc em”.

“Tôi biết hết mọi chuyện rồi tốt nhất là cô nên ăn năn hối hận cho những “việc tốt” mà cô đã làm đi”.

Liên vẫn giả vờ vô tội “Anh biết gì chứ?”.

Tôi ném xấp phim hình và kết quả xét nghiệm trước mặt Liên“Lúc Thi Yến phẫu thuật cho cô xong tôi đã kiểm tra lại và phát hiện là sức khỏe của cô rất tốt không có bệnh tim gì hết sao cô lại lừa dối tôi ngần ấy năm như thế?”.

Liên vẫn ngoan cố không thừa nhận “Không...em không có... là cô ta cố tình nói vậy để vu khống cho em tin em đi mà Thế Phương”.

Thảo Ngân bước vào rồi lên tiếng nói “Đủ rồi đó Liên à tao đã nói hết mọi chuyện với Thế Phương rồi mày nên ăn năn để nhận được sự tha thứ từ mọi người đi thì hơn”.

Liên nhìn Ngân bằng ánh mắt đầy oán hận rồi hét lên “Thảo...Ngân, tại sao mày lại bán đứng tao chứ...”.

“Tao là bạn mày nên không muốn mày tiếp tục làm sai nữa”.

“Đủ rồi...các người lúc nào cũng bị cái vẻ ngây thơ giả tạo của cô ta đánh lừa hết...sao không ai chịu đứng về phía tôi hết vậy nè huhuhu”.

Tôi liền nói với Liên “Tôi khuyên cô nên sống thành thật một chút có như vậy thì cô mới có cơ hội tìm thấy tình yêu đích thực của cuộc đời mình”.

Thảo Ngân lên tiếng “Đi tìm Thi Yến nhanh đi còn chần chừ gì nữa”.

Tôi vừa bước ra khỏi phòng thì Khoa chạy đến nói “Thế Phương có một ca phẫu thuật gấp anh chuẩn bị nhanh đi nha”.

Tôi chưng hửng không biết phải làm sao nữa tìm em hay là cứu người, tôi chợt nhớ em từng nói muốn làm bác sĩ để cứu sống nhiều người nên vội chạy ngay đến phòng phẫu thuật” Mười năm dài mình còn có thể chờ nhau vì vậy một đêm cũng không đáng là bao phải không??? em cố chờ anh một chút nữa nhé Thi Yến!!!”.

Hôm sau, tôi đến nhà Hạ tìm em thì được một người hàng xóm cho biết là Hạ và em đã về quê ngoại của Hạ chơi rồi, tôi gọi điện thì em không chịu bắt máy, cả ngày dài tôi cứ nhìn cái điện thoại mong là em sẽ gọi lại, tôi như muốn phát điên lên vì phải chờ đợi em có biết không?

Cái đồ ngốc này sao không gọi lại cho anh đi chứ?? "trúc gì anh biết quê Hạ ở đâu anh nhất định sẽ chạy đến đó ngay", ngày qua ngày tôi cứ đứng trước nhà Thúy Hạ chờ đợi trong vô vọng tôi bỏ hết mọi công việc, trong lòng tôi như đang có một ngọn lửa đang từng giây từng phút thiêu cháy tôi vậy, em đừng chơi trò mất tích này nữa, làm ơn đi Thi Yến à!!!

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bình yên trước sóng gió

Tối nay, tôi đang ngồi suy nghĩ về những chuyện đã qua thì nghe tiếng chuông cửa, tôi vui mừng vì nghĩ là em nên vội chạy ra mở cửa ngay và lại thất vọng lần nữa, Liên đến...

“Nói chuyện với em một chút được chứ?”.

“Anh nghĩ mọi chuyện anh đã nói rõ lắm rồi mà”.

“Em xin anh đấy...em biết mình sai rồi...em sẽ xin lỗi mọi người chỉ cần anh đừng đối xử với em như vậy nữa mất anh em không thể nào sống nổi được đâu Thế Phương huhuhu...huhuhu...”.

“Tôi trân trọng sự hối lỗi của em nhưng vấn đề tình cảm tôi không thể miễn cưỡng được con tim mình thành thật xin lỗi”.

“Không...em tin là anh cũng có tình cảm với em mà anh nghĩ lại đi”.

“Ngọc Liên à tình cảm mà anh dành cho em cũng như là tình bạn thân mà thôi anh chưa bao giờ yêu em và cũng sẽ không bao giờ yêu em đâu, xin em buông bỏ đi đừng tự làm khổ mình nữa”.

“Nếu... nếu như không có Thi Yến anh sẽ yêu em chứ?”.

“Không... nếu không có Thi Yến thì đã không có Thế Phương của ngày hôm nay... em có thể nói anh ích kỷ cũng được, nói anh bạc tình không tìm cũng được nhưng anh chịu đựng bấy nhiêu là quá đủ rồi anh không thể tiếp tục đứng nhìn người mà anh yêu thương tổn thương thêm lần nữa... xin lỗi em...”.

“Thoải được rồi vậy cho em ba ngày ở bên cạnh có được không em hứa sau ba ngày nữa em sẽ bước ra khỏi cuộc đời anh hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến tình cảm của anh và Thi Yến nữa”.

“Tại sao lại phải ngoan cố như vậy chứ chúng ta vốn dĩ không thuộc về nhau mà”.

“Trước đây Thi Yến xin bảy ngày thì anh đồng ý dễ dàng tại sao bây giờ em xin có ba ngày thôi mà anh lại đắn đo tính toán như vậy... thật không công bằng mà...”.

“Nếu trên đời này có công bằng thì tình cảm giữa tôi và Thi Yến đã không bị chia cắt bảy năm dài như vậy”.

Tôi nằm thao thức không ngủ được thì đột nhiên thấy điện thoại sáng lên tôi liền mở lên xem thì thấy tin nhắn từ em “Chiều mai đi uống trà với em có được không? hẹn anh lúc 5h, anh qua nhà Hạ đón em nha!!!”.

Tôi liền gọi lại cho em” Cả tuần nay em đã đi đâu? Tại sao anh gọi điện em không bắt máy cũng không thèm gọi lại cho anh? Em đang tính chơi trò mất tích với anh đó hả???”.

Em không trả lời câu hỏi của tôi mà lại nói “Tuồng anh ngủ rồi chứ”.

“Đừng có né tránh câu hỏi của anh trả lời nhanh đi”.

“Em đi chơi ở quê ngoại nhỏ Hạ, ham vui quá để quên điện thoại trong tủ nên không biết anh gọi, nếu em muốn chơi trò mất tích thì đã không nhắn tin cho anh rồi đồ ngốc”.

“Hay quá ha... bây giờ em đang ở đâu?”.

“Nhà Hạ”.

“Anh muốn gặp em một chút được không?”.

“Anh này xem lại đồng hồ đi đã gần một giờ sáng rồi đấy, bộ mai tính trốn việc à?”.

“Khỏi lo anh xin nghỉ phép một tháng luôn rồi hihihi”.

“Anh... chu đáo thiệt ha... xin nghỉ một tháng để chăm sóc cho Liên luôn thật là ngưỡng mộ quá đi”.

Tôi liền giải thích với em “Không, anh có việc khác quan trọng hơn nên mới xin nghỉ nhiều như vậy”.

“Việc gì vậy?”.

“Cho anh gặp em đi rồi nói”.

“Vậy mai gặp rồi nói luôn nha”.

“Em thật là ích kỷ gặp mặt anh có một chút cũng không đồng ý”.

“Tôi rồi... anh lái xe ra đường nguy hiểm lắm”.

“Anh hiểu rồi... ngủ ngon nha đồ ngốc”.

“Anh cũng vậy nha!!!”.

Chiều hôm sau, tranh thủ đến quán trà sớm một chút để chờ em nhưng kết quả em vẫn lại là người đến trước... nhìn em có vẻ gì đó rất thanh thản tự nhiên, em mỉm cười khi thấy hai đứa con nít ngồi gần đó đùa giỡn với nhau, tôi đến ngồi đối diện em” Haiz cứ tưởng là anh đến sớm nhưng em lại đến sớm hơn anh nữa”.

Em mỉm cười “Uhm đợi chờ là hạnh phúc mà... nên muốn cảm nhận hạnh phúc này thêm một lần nữa hihihi...”.

“Hôm nay hẹn anh ra đây chi vậy?”.

“Không có chuyện là không được hẹn anh à?!”.

“Đâu có nhưng em về quê Hạ chi mà lâu vậy đi gần cả tuần nay có biết là anh lo lắng lắm không?”.

“Em trưởng thành rồi biết tự lo cho mình mà với lại những điều khó khăn nhất trong cuộc sống em cũng tự mình vượt qua rồi cho nên anh không cần phải bận tâm về em nữa đâu”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Kế hoạch đi tìm tình yêu

Tôi mỉm cười “Anh không có bận tâm mà là anh đang quan tâm em”.

Em im lặng vài giây đưa mắt nhìn tôi rồi mỉm cười” Hỏi thật anh cái này nha, hỏi còn đi học có bao giờ anh thấy phiền lòng em chuyện gì hok?”.

“Có chứ,đó là cái tính quá trẻ con đặt hết niềm tin vào người khác để rồi bị “lừa tình” mà không biết hihihih”.

“Ai mà lừa được em chứ?! với em nghĩ không ai nỡ lừa gạt một đứa ngốc như em đâu hihih. . .mà thôi bỏ qua chuyện đó đi. . .mình cùng nhau đi uống trà ngắm nhìn hoàng hôn vui anh nhii!!”.

“Từ lúc nào mà có thói quen này thế???”.

“Uhm thì cũng lâu rồi lúc mới qua Úc thấy cũng buồn nên mỗi buổi chiều thường đi uống trà một mình rồi ngồi hồi tưởng về quê hương người thân, người ta”.

“Ủa người ta đó là ai????”.

“Anh hỏi để làm gì????”..

“Hỏi để biết”.

“Người đó là. . .là. . .người. . .ta vậy thôi hihih”.

“Có vậy mà em cũng nói được đó hả?! đúng là bó tay”.

“Hm. . .Thế Phuong. . .ngày mai em bay rồi”.

Lời nói đó của em chẳng khác gì một mũi tên bay thẳng qua tim tôi vậy, tôi thấy đau thấy tiếc nể vì mấy ngày qua không thể trân trọng em nhiều hơn.

“Bay đi rồi bao giờ lại về????”.

“Không biết nữa. . .có thể là sáu tháng cũng có thể một năm. . .cũng có thể vài năm nữa hoặc cũng có thể. . .không quay trở về”.

“Em nhẩn tâm như vậy thật đó hả????”.

“Biết sao được định mệnh sắp đặt như vậy rồi, vì thế anh nhất định phải sống thật là vui vẻ hạnh phúc em sẽ không quay lại để nhắc nhở anh điều đó đâu”.

“Ghét anh đến độ không muốn quay về luôn đó hả????”.

“Làm gì có nếu ghét được anh thì em nghĩ mình không còn là Lâm Thi Yến nữa hihihih. . .Anh. . .anh qua Úc với em có được không?”.

Tôi rất muốn trả lời em là có nhưng tôi nghĩ để bắt đầu lại với em tôi nên kết thúc mối quan hệ mơ hồ với Liên trước vì thế tôi đành viện một cái từ chối em”Liên vẫn chưa hoàn toàn bình phục nên anh. . .”.

Em liền cắt ngang câu nói của tôi “Em hiểu rồi anh không cần nói thêm nữa, cố gắng chăm sóc Liên cho tốt nha”.

Ngày em đi tôi ra sân bay tiễn “Qua bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe. . .”.

“Uhm anh ở lại cũng nhớ giữ gìn sức khỏe nha. . .phải mỉm cười mỗi ngày đó lúc anh chau mày trông anh cứ như ông cụ non vậy hihih. . .”.

Em hôn môi tôi thì thầm nói” SMILY” rồi bước vội đi,tôi đứng trông theo và thầm nghĩ” Chờ anh thêm chút nữa nhé Thi Yến chỉ cần giải quyết xong rắc rối ở đây anh sẽ lập tức bay qua đó tìm em, chỉ vài ngày ngắn ngủi nữa thôi. . .lần này anh nhất định mang lại hạnh phúc cho em và không làm tổn thương

em thêm lần nữa đâu”.

Ba ngày tôi dành cho Liên cũng nhanh chóng qua đi”Anh hy vọng sau này em sẽ có thể tìm thấy hạnh phúc đích thực của đời mình đừng làm những chuyện ngu ngốc như thế nữa”.

“Không, em sẽ không bao giờ hạnh phúc nếu không có anh bên cạnh huhuhu”.

“Em đừng làm anh khó xử nữa được không?”.

Liên chạy đi, tôi nghe tiếng “rầm” một cái ở phía sau lưng tiếp theo là nghe tiếng người ta nói “Có người bị xe tông kia”.

Tôi thất thần không dám quay lại nhìn, tôi thầm cầu nguyện trong lòng “Làm ơn người đó không phải là Liên”. Tôi lấy hết can đảm quay lại nhìn thì thấy Liên đang đứng nhìn người ta đưa nạn nhân vừa mới bị người ta tông xe đi bệnh viện, tôi thờ phào nhẹ nhõm chạy lại chỗ Liên đứng”Em không sao chứ?”.

“Không lúc này em còn có ý định đó nhưng khi thấy cảnh này diễn ra trước mắt em thấy sợ quá”.

“Để anh đưa em về”.

Cũng may Liên đã từ bỏ cái ý định dại dột đó. Trần Nhân qua nhà tôi hai đứa cùng ăn cơm với nhau “Nhân tao muốn nhờ mày một việc được không?”.

“Nhờ tao trông chừng bà Liên chứ gì”.

“Sao mày biết?”.

“Haiz hồi trước thì nhờ tao an ủi và mua kem cho Yến ăn còn bây giờ thì nhờ tao chăm sóc Liên...ê tao cũng có cuộc sống riêng của tao mà giúp mày hoài riết tao cô độc tới già quá”.

“Bạn bè với nhau mà nói vậy đó phũ phàng thật”.

“Ai phũ phàng hơn ai cho mày nói lại đó...mà bao giờ thì mày bay qua Úc đây?”.

“Xong thủ tục là tao bay, chắc khoảng vài ngày nữa...tao đã lên kế hoạch đi tìm tình yêu rồi hìhi...tao sẽ bay qua đó mà không báo trước để cho Thi Yến bất ngờ, sau đó sẽ mời cô ấy ăn tối ở nhà hàng Altitude 95 trong tháp Eiffel...sau đó tao sẽ cầu hôn Thi Yến...mày thấy đủ lãng mạn chưa???? ”.

“Ừ mày thì vui vẻ đi tìm tình yêu rồi còn tao phải giải quyết bãi chiến trường do mày gây ra nè”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Kho báu dành tặng một người

Sáng nay tôi vừa ra khỏi nhà thì gặp Hạ “Về quê ngoại của tôi với tôi một ngày được không Thế Phuong?”.

“Sao đột ngột vậy Hạ?”.

“Không có đột ngột đâu mọi chuyện đã được Thi Yến lên kế hoạch sẵn rồi”.

Tôi về quê ngoại của Thúy Hạ, cô ấy dắt tôi đến một trang trại có cánh đồng của xanh có những con bò sữa đang nhón nhơ gặm cỏ, Hạ đưa tôi một tấm bản đồ vẽ bằng màu nước “Của anh đây...trò chơi này là của anh tôi không được phép tham gia cho nên tự cố gắng mà tìm ra kho báu nha”.

Thúy Hạ nói rồi qua một góc ngòi vẽ tranh còn tôi thì đi theo sự chỉ dẫn của tấm bản đồ đó mất gần nửa ngày tôi mới tìm ra địa điểm chôn cất kho báu, tôi đào lên là một cái rương bằng gỗ, Hạ đi tới nói “Anh tài thật tôi với Thi Yến về mất hai ngày mới về ra được cái tờ bản đồ vòng vo bá đạo này thế mà anh tìm có nửa ngày là xong”.

“Nè Thi Yến có nói mật mã để mở cái rương này không vậy?”.

“Nó nói mật mã là” ba con vịt” nhưng đây là khóa số làm sao bấm được chữ “ba con vịt” tôi cũng chẳng hiểu nổi nữa”.

Tôi mỉm cười nhớ lại trước đây lúc giỡn với nhau em thường nói em ghét ngày “ba con vịt” vì ngày đó là sinh nhật của tôi nên tôi liền hiểu ra mật mã là 222.

Tôi mở rương ra bên trong có một cái hộp nhỏ đựng hóa chất và giấy quỳ tím, một cái con tàu bằng gỗ-Thế Phuong 19, một con gấu bông-Thế Phuong

20, một cái áo sơ mi-Thế Phuong 21,... tất cả những tấm thiệp đính kèm theo mỗi món quà đều kết thúc bằng từ “Smily” quen thuộc...những bàn cờ ca rô tôi và em đánh lúc còn đi học, cây thước màu xanh, bài giải toán của tôi đưa cho em năm đó và bài thơ mà lúc trước em không cho tôi xem, thật không ngờ sau bao nhiêu tôi lại có cơ hội xem bài thơ mà trước đây em sống chết nhất quyết không cho tôi xem

“Giả vờ làm con nít

Để anh làm anh trai

Cho anh thành người lớn

Để vồ về em thôi.

Giả vờ làm con nít

Để được anh yêu thương

Bắt anh phải khổ sở

Những lúc em giận hờn.

Giả vờ làm con nít

Để được ở bên anh

Mang cho anh nụ cười

Cùng chia xốt buồn vui.

Giả vờ làm con nít

Để em được yêu anh

Dù biết là giả vờ

Nhưng lại yêu chân thật.”

Tiếng Hạ vang lên” Hình như năm nào nó cũng mua quà tặng anh hết chỉ là nó không dám gửi đi nó sợ sẽ làm phiền đến cuộc sống bình yên hạnh phúc của anh, anh không biết đâu đối với nó những thứ trong cái rương đó còn quý hơn kho báu nữa, chắc chắn nó sẽ không giao lại cho anh nếu như nó...”.

Giọng Hạ có cái gì đó nghe nghẹn ngào lắm, tôi liền vội vàng hỏi “Nếu như Thi Yến thế nào???”.

Hạ cố kìm nén cảm xúc lại rồi lắc đầu “Không có gì... anh đi lên lầu 1 đi, nó cất công trang trí tặng anh đó”.

Tôi đi theo Hạ vào nhà các mảng tường đều được trang trí bằng những hình vẽ rất đẹp, tôi vào một căn phòng lớn thì thấy có một bộ váy cưới màu trắng “Thi Yến chuẩn bị hết rồi sao? Thật là bất ngờ...”.

Thúy Hạ gật đầu “Phải nó dành tặng cho anh và Liên đấy”.

Tôi ngạc nhiên nhìn Hạ rồi nói “Gì chứ sao lại tặng cho tôi và Liên, tôi đã kết thúc mọi chuyện với Liên rồi...”.

Thúy Hạ thở dài”Tôi có nghe anh Trần Nhân nói về chuyện Liên lừa dối mọi người rồi nhưng cũng đã quá muộn để anh và Thi Yến làm lại từ đầu, anh nên trân trọng người trước mắt đi...”.

“Muộn là sao Hạ nói rõ hơn cho tôi biết đi”.

Hạ roi nước chỉ tay về phía giá sách” Anh muốn biết thì tự mà xem đi”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Smily

Hạ bỏ đi ra ngoài, tôi đến bên cái giá sách và thấy quyển nhật ký của em để trên đó kèm theo là một lá thư tôi mở ra xem thì thấy những con chữ nắn nót

quen thuộc của em “Anh thân mến cho em gọi anh như thế lần cuối nha!! Em cũng không có gì nhiều để nói với anh đâu, em chỉ muốn xin lỗi vì thời gian đi học đã đem lại cho anh không ít rắc rối, em cũng muốn cảm ơn anh vì nhờ có anh em hiểu thế nào là hạnh phúc thế nào là niềm vui, cảm ơn anh luôn hỏi em” Sao buồn quá vậy, cần giúp gì hok?” dù đôi lúc anh cũng làm cho em thấy đau... nhưng có những cảm xúc như vậy thì mới gọi là sống phải không anh?! Hãy tha thứ vì em đã nói dối anh em hứa đây là lần cuối cùng, em không muốn anh buồn phiền lo lắng cho em nữa, anh ở bên cạnh em bấy nhiêu đủ rồi hãy đi tìm hạnh phúc cho bản thân anh đi. À giúp em gửi lời xin lỗi tới Liên nha anh, em đã quá ích kỷ khi chỉ biết nghĩ cho bản thân mà từng ghét Liên như kẻ thù em thật sự không xứng đáng là một người bạn tốt. Và còn một điều này nữa xin anh hãy giúp em chăm sóc đàn bò sữa chăm sóc cánh đồng cỏ mộng mơ này, xin anh hãy tiếp tục thực hiện ước mơ của em, thật lòng em không muốn làm khó anh vậy đâu chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc thôi. Điều em hối hận nhất trong cuộc đời là chưa kịp nói với anh rằng em yêu anh, nếu có một ngày em quay lại nhất định em sẽ sống hết mình với ước mơ với tình yêu của mình tuyệt đối không bỏ cuộc nữa.

À còn nữa “Smily” không phải có nghĩa là mỉm cười thật nhiều đâu mà là từ viết tắt của “So Much, I Love You” đó, em ngốc lắm có đúng không nghĩ ra một câu đồ ký ức phức tạp như thế để bày tỏ tình cảm thì sao mà người khác biết được chứ, nhưng chỉ có người ngốc mới thích một người ngốc mà thôi.

Hãy sống thật vui vẻ thật hạnh phúc và xem những kỷ niệm về em như một giấc mơ đẹp trong cuộc đời anh thôi nhé. Tạm biệt Thế Phương...Smily!!!!”.

Tôi lật từng trang nhật ký của em ra xem... những kỷ niệm đó như đang hiện hữu trước mắt... Trời ơi!!! hóa ra “Smily” lại là” So Much I Love You “ hóa ra em đã bày tỏ tình cảm của mình từ rất lâu vậy mà tôi lại cứ vô tâm nên không hề hay biết...

Tôi tựa người vào thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài trời vẫn là màu xanh mây vẫn là màu trắng mọi thứ sẽ không vì tôi mà thay đổi “Tạm biệt tức là còn gặp lại em nhất định phải quay về đây nếu không tôi sẽ hận em suốt cuộc đời này”.

Trần Nhân gọi điện tới” Thế Phương nhất định mày phải bình tĩnh khi nghe tao nói chuyện này nha...”.

“Tao có còn bình tĩnh nữa đâu mà mắt mày nói đi hôm nay tao sốc nhiều chuyện lắm rồi mày nói luôn đi tao chịu được mà”.

“Chuyến bay...mà Thi Yến lên đã gặp sự cố trên đường đi...mắt tích đã năm ngày rồi...”.

Tôi buông rơi cánh tay xuống ngã vào bức tường phía sau mình, mắt tích là sao chứ, tại sao lại có chuyện như thế này, sau bao nhiêu năm chờ đợi cuối cùng cũng đến ngày tôi và em quay về bên cạnh nhau thế mà bây giờ nói mắt tích là có gì...một cái máy bay to như thế mấy trăm con người ở trên đó mà nói mắt tích là sao...”ông trời đền bao giờ thì ông mới thôi thử thách tôi và Thi Yến đây?!”.

Tôi vội xuống lầu, thấy tôi có vẻ vội vã Hạ liền hỏi”Có chuyện gì mà trông anh căng thẳng thế?”.

Tôi đau khổ đáp “Chuyến bay mà Thi Yến đi đã gặp sự cố Trần Nhân vừa gọi điện báo chiếc máy bay đó mắt tích rồi. Bây giờ tôi phải quay về thành phố ngay xem tình hình thế nào”.

Giọng Hạ trầm xuống hẳn “Như thế cũng hay”.

Tôi trở mắt ra nhìn Hạ “Hạ vừa nói gì cơ?”.

Nước mắt của Hạ vẫn cứ rơi xuống “Tôi nói như thế cũng hay... tôi sẽ có thể tự lừa mình là Thi Yến vẫn còn sống ở một nơi nào đó trong thế giới... còn hơn... là chứng kiến... tang lễ của đứa bạn ngốc nghếch đó...”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tiếp bước ước mơ của một người

Tôi ngây người quay ra hỏi Thúy Hạ “Hạ nói vậy là sao???”.

“Biết ngay là nó cũng giấu anh mà...thật ra Thi Yến bị ung thư máu nó chỉ sống được khoảng vài tháng nữa thôi, nó tranh thủ thời gian về đây là vì muốn gặp anh lần cuối đây huhuhu...huhuhu...”.

Viên mắt của tôi cũng đỏ lên “Sao Hạ không nói cho tôi biết sớm hơn”.

“Trước khi đi nó đưa tôi một lá thư bảo là sau khi nó đi rồi mới được mở ra xem...lúc đọc thư thì tôi mới biết mọi chuyện huhuhu...”.

Suốt mấy tuần liền tôi cứ như một người điên khi không biết phải tìm em ở đâu nữa,báo hại thằng Nhân phải xin nghỉ phép ở bệnh viện qua chăm sóc tôi “Ăn cơm đi này”.

“Không thấy đói không muốn ăn”.

“Mày còn định như thế này bao lâu nữa đây, mày nghĩ mày làm vậy thì Thi Yến sẽ vui chắc”.

“Tao biết nhỏ sẽ không vui nếu nhỏ ở đây lúc này chắc đã mắng tao tới tấp...ước gì thời gian quay lại ngày hôm đó tao sẽ nhận lời sang Úc cùng với Thi Yến dù có chết thì cũng chết chung đúng không...tao đúng là thằng hèn”.

“Bây giờ mày mới biết hà mày hèn hơn mày nghĩ đó...trong khi mọi ước mơ mọi hy vọng Thi Yến gửi gắm lại cho mày mày đã làm được gì đâu suốt ngày ngồi đây than vãn khóc lóc mày có đáng mặt là thằng con trai không vậy”.

“Chứ mày nói bây giờ tao phải làm sao đây, ước gì tao chết đi mà Thi Yến quay lại tao cũng sẵn sàng hoán đổi”.

“Thằng khùng mày nghĩ Thi Yến sẽ vui nếu biết mày không còn tồn tại trên đời này chắc...điên bấy nhiêu đủ chưa???? Nếu đủ rồi thì hãy đứng dậy và chứng minh cho Thi Yến thấy là cô ấy không yêu lắm người đi.Nói thật nhìn mày bây giờ tao còn thấy nản hưởng chi là Thi Yến”.

Vu vợ nhớ lại cái thời đi học thường nghe mấy đứa con gái nói với nhau là gấp 1000 con hạc giấy thì sẽ đổi lấy được một điều ước, hồi đó nghe thấy nó trẻ trâu vô căn cứ gì đâu bây giờ lại tất tọc chạy ra nhà sách mua mấy trăm nghìn tiền giấy xếp hạc rồi về nhà ngồi gấp cả đêm.

Em thật tàn nhẫn em có biết không?! Em bảo tôi là phải sống vui vẻ hạnh phúc vậy mà... Thi Yến tôi làm sao có thể vui vẻ hạnh phúc khi không biết em đang tồn tại ở đâu đó trên thế giới này... hay là em đã bước chân sang một thế giới khác, nơi mà tôi không bao giờ có thể tới được.

Em bảo tôi trao những món quà em tặng cho người tôi yêu thương và bây giờ tôi biết phải trao nó cho ai đây bởi vì em chính là người mà tôi yêu thương mà.

Tôi rất muốn được một lần giải thích rõ mọi chuyện với em nhưng rốt cuộc vẫn chẳng có cách nào để em biết được cảm xúc thật của tôi, tôi muốn nói lời xin lỗi với em...muốn cùng em đi hết quãng đường còn lại nhưng rốt cuộc chỉ có mình tôi phải lủi thủi đi cho hết đoạn đường gian nan đây chông gai phía trước. Tự nhiên cảm nhận được vị mặn trên môi hóa ra này giờ tôi đang khóc, tự nhiên thấy tim mình nhói đau...

3 tháng sau...

Thi Yến!!!! đến bây giờ anh mới biết hóa ra chẳng có điều ước nào trên đời cả, con người ta luôn phải đấu tranh để có được hạnh phúc của mình còn anh lại vì những thứ không đâu mà đánh rơi hạnh phúc của mình anh đúng là thằng ngốc.

Sau những ngày tháng sống trong đau khổ tuyệt vọng bất cần đời cuối cùng anh cũng có thể đứng dậy mà đi tiếp...anh sẽ đi tiếp con đường mà em đã chọn, thằng Nhân nói đúng anh cần phải thực hiện những ước nguyện mà em gửi gắm lại cho anh.

Anh không làm việc ở bệnh thành phố nữa mà về đồng cỏ của em mở một trạm xá nhỏ để chữa bệnh cho những người nghèo ở đây, hằng ngày anh cùng với thằng Nhân đi cắt cỏ cho đàn bò sữa ăn chăm sóc cho tụi nó rất cẩn thận. Thằng Nhân nó cũng về đây làm việc với anh, cuộc sống thanh tĩnh bình dị ở đây như có ma lực vô hình lôi kéo con người ta...làm cho người ta cứ muốn ở lại không nỡ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tình yêu bất diệt

Mỗi lần thấy nụ cười của mấy em nhỏ khi được chữa hết bệnh anh càng thấy tâm huyết hơn với nghề hơn, mỗi buổi chiều anh và Nhân thường lên đồi cỏ chơi thả diều với mấy đứa nhỏ thật vui...cuộc sống êm đềm cứ thế từng ngày mà trôi đi.

Nhân vừa trở lại sau chuyến trở về thành phố thăm gia đình, anh hỏi “Mọi chuyện ở trên đó ổn hết chứ?”

Trần Nhân gật đầu uống cốc nước lạnh rồi đáp “Uhm cũng không có gì to tát có điều...nghe Thảo Ngân nói dạo này Liên hay buồn lắm”.

Tôi gật đầu “Uhm”.

“Tao thấy Thi Yến cũng không còn hay là...mày nên cho Liên một cơ hội dù sao thì Liên cũng đem lòng yêu mày hơn mười năm trời rồi...”.

Tôi đứng dậy không muốn nói tiếp vấn đề này “Tao không muốn nghe nữa yêu một người thật lòng chưa chắc sẽ được đáp lại hơn nữa với một người đem tình cảm của người khác ra đùa giỡn thì không xứng đáng có được tình yêu đích thực đâu”.

“Mày ghét Liên đến như vậy sao? Tao thì lại thấy tội cho nhỏ vì mày mà nhỏ mới trở nên xấu xa như vậy”.

“Thế Thi Yến thì sao...chỉ biết âm thầm chịu đựng một mình, tình cảm hơn mười năm Yến dành cho tao thì sao???Nếu tao đến với Liên như vậy có công bằng với Thi Yến không???”.

“Chẳng lẽ mày tính ở như vậy đến hết cuộc đời sao???”

“Tao đã nói rồi cuộc đời còn lại của tao sẽ chỉ sống vì Lâm Thi Yến mà thôi, tao không muốn thương hại thêm bất cứ ai nữa hết”.

Một ngày mới lại đến, Thảo Ngân vừa mới tới trang trại, tôi khá bất ngờ khi thấy Thảo Ngân ở đây nên lên tiếng hỏi “Sao Thảo Ngân lại ở đây????”.

Thảo Ngân liền nói “Tôi nghe Trần Nhân nói ông sắp mở lớp dạy học cho trẻ khuyết tật nên quyết định đến giúp một tay, sao đồng ý hok đây?!”.

Tôi vui vẻ gật đầu “Uhm mọi người đến giúp là tôi vui mừng còn không kịp đó chứ, để tôi lên sắp xếp cho phòng ngủ cho Thảo Ngân”.

Thảo Ngân liền nói “Uhm hihi”.

“Uhm cảm ơn Ngân nhiều nha”.

Thảo Ngân liền nói “Có gì đâu tui cũng muốn giúp một tay để hoàn thành tâm nguyện của Thi Yến mà”.

Đạo này mấy con bò sữa mập mập và khỏe mạnh lắm, anh bắt thằng Nhân ra cắt cỏ phụ thì mới đủ cho tụi nó ăn. Một tin vui nữa là từ một trạm xá nhỏ tụi anh đã được chính quyền hỗ trợ tài chính và trang thiết bị máy móc giờ nó chẳng khác gì là cái bệnh viện thu nhỏ, mọi người được hưởng nhiều chính sách về sức khỏe hơn.

Khi rảnh rồi Thủy Hạ cũng thường xuyên đến lớp học tình thương của tụi nhỏ nhờ có hai cô giáo tâm huyết với nghề là Hạ và Ngân nên đã đào tạo ra những em bé ngoan biết nghe lời. Thảo Ngân cũng thường xuyên đưa khách du lịch về đây thăm quan “Đồng cỏ mộng mơ” của em.

Còn em, em đang ở đâu trên cái thế giới này có biết là anh đang nhớ em lắm không?! Đến cả trong mơ anh cũng muốn được nhìn thấy em nhưng điều đó chẳng bao giờ xảy cả. Anh hứa sẽ sống tiếp...sống cho cả anh và em vì hai trái tim của chúng ta đã hòa cùng nhịp đập...

Tối nay, anh nhìn lên bầu trời đầy sao hình như có một ngôi sáng lấp lánh đang mỉm cười với anh, anh cũng bất giác mỉm cười khẽ nói “Smily” có lẽ ngôi sao đó chính là em. .em đang mỉm cười với anh phải không Thi Yến?!

Có lẽ tình yêu bất diệt không nhất thiết phải là hai người cùng nắm tay nhau đi tới cuối đường mà chỉ cần trong tim có người đó thì đã là tình yêu bất diệt rồi!!!!

Chuyến bay của Thi Yến vẫn không có chút tin tức gì, Thế Phương hy vọng nhiều rồi cũng nhận lấy thất vọng thật nhiều, cuối cùng anh không muốn tự lừa dối mình nữa mà chấp nhận sự thật.

Thế Phương đã lập bia mộ cho Thi Yến ở trên đồi cỏ phía sau trang trại, mỗi ngày anh đều đến bên ngôi mộ kia ngồi ở đó thật lâu... đôi khi anh kể cho cô nghe những chuyện vui trong ngày, có khi thì chia sẻ những phiền muộn lo toan, thì thoảng anh chỉ ngồi bên mộ cô im lặng không nói gì lặng lẽ ngắm nhìn hoàng hôn buông xuống rồi bất chợt nhớ tới những buổi chiều hai người cùng đi về dưới ánh hoàng hôn thời còn đi học.

Dưới ánh trăng tỏa ánh sáng dịu hiền và triệu triệu vì sao đang lấp lánh trên bầu trời đêm, Thế Phương ngồi bên mộ của Thi Yến nhớ những kỉ niệm từ thời đi học cho đến lúc chia xa của cả hai người.

Thi Yến không còn là người bằng xương bằng thịt không thể đến bên cạnh an ủi Thế Phương nữa nhưng cô vẫn luôn dõi theo bóng dáng của anh mỗi ngày, cô có thể biết anh đang sống rất tốt và đang hoàn thành ước mơ của cô.

Bóng dáng quen thuộc của Thi Yến trong bộ váy trắng tóc xoắn ngang vai bước đến ngồi bên cạnh Thế Phương và khẽ tựa đầu vào vai anh, cô cũng mỉm cười hạnh phúc, an tâm cùng anh ngắm những vì sao trên trời.

Có lẽ đối với Thi Yến như vậy đã là hạnh phúc rồi bởi vì cuối cùng cô cũng đã được ở bên cạnh Thế Phương trong khung cảnh đồi cỏ xanh như trong tưởng tượng của mình thời đi học.

Thi Yến khẽ nói với Thế Phương “May mắn nhất trong cuộc đời là được gặp gỡ anh vào những năm tháng thanh xuân...vui vẻ nhất trong cuộc đời chính là được cùng anh gặp lại nhau lần nữa...hạnh phúc nhất trong cuộc đời chính là được nhìn anh sống vui vẻ mỗi ngày...Thế Phương So Much I Love You”.

Thế Phương không nghe được những lời mà Thi Yến nói nhưng anh vẫn mỉm cười hạnh phúc, ừ thì tình yêu mà đâu nhất thiết phải nghe mới hiểu chỉ cần cảm nhận từ trái tim thôi là đủ rồi!!!!

Thế Phương và Thi Yến tuy sống ở hai thế giới khác nhau trong sự đối lập của âm dương cách biệt nhưng giữa họ vẫn luôn tồn tại một thứ tình cảm vượt qua cả thời không...một tình yêu bất diệt.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ngày gặp lại

Một năm sau...

Một chiếc Lexus màu đỏ dừng lại trước cổng vào nông trại bò sữa, một cô gái đi giày cao gót màu xanh dương mặc một chiếc váy màu trắng và đội một chiếc nón rộng vành bước xuống xe đảo mắt nhìn xung quanh, hít một hơi thật sâu rồi nở một nụ cười tỏa nắng “Mùi cỏ xanh thơm thật... cũng lâu lắm rồi mình mới được hít thở bầu không khí trong lành như thế này... nhà của mình... ước mơ của mình và cả... tình yêu của mình nữa mọi thứ đều đang ở trước mắt hihihi...”

Trần Nhân đứng trong chỗ chuồng bò sữa do khuất bóng cây với lại chỉ thấy bóng lưng của cô gái kia thôi, nhưng lại thấy cô ta đứng ở trước cổng trạng trại này giờ nên mới nói Thế Phương “Ê Thế Phương mày ra cổng xem hình như có người đến hỏi thăm đường hay bị lạc đường gì đó thì phải”.

Tiếng Thế Phương vọng ra từ trong phòng của anh “Sao mày không ra xem đi??”.

Trần Nhân giải thích “Tao đang dở tay cho bò ăn cỏ”.

Thế Phương liền nói “Uh vậy để tao ra xem sao?”

Cô gái kia đang đắm chìm vào khung cảnh tự nhiên thì nghe có tiếng nói trầm ấm vang lên “Này cô ơi cho hỏi cô đến đây tìm ai hay cô có cần giúp gì không vậy???”.

Cô gái đó không mấy ngạc nhiên mà lại mỉm cười “Giọng nói này là của anh ấy...”. Cô gái đó quay người lại mỉm cười rồi nói “Em đến để tìm anh đồ ngốc à...”.

Thế Phương đứng bất động một lúc thật lâu, tiếng cô gái đó vang lên có chút nũng nịu giận dỗi “Nè em phải chiến đấu với từ thần để trở về đây gặp anh vậy mà anh chỉ đứng đó nhìn thôi sao...”.

Thế Phương nhếch môi cười đều một cái “Sao không đi luôn đi, quay về đây nữa làm gì con nhỏ Lâm Thi Yến xấu xa đáng ghét...”.

Thi Yến nhú mày giả vờ giận dỗi “Cái gì nếu biết trước vậy em không thèm tắt tốc chạy tới đây tìm anh đâu đồ ngốc...sao bao nhiêu năm anh vẫn ngốc như ngày nào...vậy thôi em đi đây”.

Thi Yến vừa quay người đi thì Thế Phương liền nắm lấy tay cô kéo mạnh về phía mình và ôm cô vào lòng, giọng anh nghe bi thương lắm “Em...có biết là anh sống khó khăn như nào trong suốt thời gian qua không...em tàn nhẫn thật còn sống mà không chịu quay về gặp anh huhuhuh...”.

Thi Yến mở to mắt ra ngạc nhiên “Còn sống là sao...a thì ra bấy lâu nay anh mặc định là em chết rồi đó hả???????”.

Thi Yến liền đẩy Thế Phương ra tỏ vẻ cáu gắt “Trong thời gian qua anh đã lừa tình bao nhiêu cô rồi?anh kết hôn chưa?...có phải em lại là kẻ thứ ba ngoài cuộc trong hạnh phúc của anh không?”.

Thế Phương nở một nụ cười triu mến “Không, em là tất cả đối với anh...em là thế giới của anh...là không khí để anh thở...”.

“Hahaha nói xạo thấy sợ luôn, thế trước giờ anh lấy gì để thở vậy?”.

“Ý anh là từ bây giờ mà hahaha...”.

“Anh thật là xấu xa...đáng ghét...”.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy có phải là anh đang mơ không?”.

Thi Yến néo má Thế Phương một cái thật mạnh, anh nhăn mặt kêu lên “Ấy da đau quá”.

Thi Yến liền mỉm cười một cách trẻ con rồi nói “Anh có cảm giác đau tức là đây không phải mơ mà là sự thật đó hihi”.

“Chuyện gì đã xảy ra với em vậy nói cho anh biết đi?”.

“Hm tính để em đứng ở ngoài này nói chuyện luôn đó hà ít ra cũng phải mời người ta vào nhà của người ta đi chứ”.

“Tất nhiên rồi tại anh vui quá nên chẳng suy nghĩ được gì nữa hết”.

Thi Yến đi vào nhà dạo quanh một vòng rồi quay lại phòng khách ngồi đối diện Thế Phương “Hihi mọi thứ vẫn không hề thay đổi ha...nhưng sao bộ áo cưới vẫn nằm đóng bụi ở đó vậy em nghĩ là anh và Liên đã kết hôn với nhau rồi chứ, anh đó tuổi thanh xuân của con gái đáng giá lắm đó anh nên trân trọng người ta một chút đi...”.

Thế Phương lại gắt giọng tỏ vẻ cáu ra mặt “Nè sao em không bao giờ thay đổi hết vậy...sao lúc nào cũng nghĩ cho người khác làm ơn nghĩ cho bản thân một chút được không vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Cứ tưởng gặp ma

“Sao anh lại nổi giận với em chứ... em đang nói sự thật theo lựa chọn của anh rồi còn gì”.

“Anh... và Liên đã chia tay nhau từ hơn một năm trước rồi... mà chính xác hơn là anh chấm dứt sự thương hại của mình với cô ấy...”.

“Hả anh nói vậy là sao em chẳng hiểu anh đang nói gì hết á?”.

“Thật ra ngay từ đầu anh đã xác định người anh yêu thương là em chứ không phải là Liên, lúc đó Liên đã nói với anh cô ấy bị bệnh tim không sống được bao lâu nữa... và vô tình anh nghe Liên nói với Thảo Ngân là Liên thích anh Liên ước gì anh là người yêu của cô ấy dù chỉ một ngày thôi cũng được. Lúc đó anh đã mủi lòng thương xót cho hoàn cảnh của cô ấy cho nên mới dối lòng mình và nói dối với em và Liên là anh thích Liên, khi đó anh không suy nghĩ nhiều anh chỉ nghĩ sau khi học xong anh sẽ cố gắng cứu sống Liên rồi nói rõ tình cảm của mình nhưng... ai ngờ mọi chuyện lại nằm ngoài tầm kiểm soát của anh để rồi hai chúng ta xa cách nhau lâu như vậy... để rồi em là người bị tổn thương... anh xin lỗi...”.

Thi Yến đứng dậy bước qua chỗ Thế Phương ngồi rồi bất ngờ nắm lấy cổ áo của Thế Phương kéo lại gần mình “Đồ ngốc tại anh hết đó bắt đền anh đây”.

Thế Phương cũng không phản kháng “Gi???? em muốn bắt đền anh gì nữa đây??? suốt quãng thời gian qua anh luôn sống với cảm giác tội lỗi luôn dằn vặt và day dứt bản thân mình đó em có biết không”.

Thi Yến nói một cách thờ ơ “Ai bảo anh thích làm người tốt chi?” rồi cô buông tay ra ngồi xuống ghế.

“Em... hay lắm vì Liên là bạn em nên anh mới miễn cưỡng làm vậy thôi chứ nếu không vì em còn lâu anh mới làm như vậy”.

“A thì ra là anh hùng rom hahaha...”.

“Cái con nhò này em quay về đây là để bắt bẽ anh đó hả?”.

“Thế Phương thật ra em... đã lấy chồng rồi...”.

Câu nói đó cũng chẳng khác gì sét đánh ngang qua tai, Thế Phương lại một lần nữa thất thần ngồi nhìn Thi Yến chăm chăm “Em nói vậy là sao? Anh không chấp nhận sự thật này đâu”.

Thi Yến nhún vai tỏ vẻ vô tội “Anh phải chấp nhận, anh phải cảm nhận nỗi đau của em khi đó... anh cũng phải một lần cảm nhận cái cảm giác đau đớn khi bất lực đứng nhìn người mình yêu thương ở bên cạnh một người khác...”.

“Em...”.

Tự nhiên nước mắt của Thế Phương rơi xuống làm cho Thi Yến vừa ngạc nhiên vừa động lòng nên liền giơ tay lên lau nước mắt trên mặt Thế Phương “Anh... đang khóc... vì em đó hả????”.

Thế Phương im lặng không nói tiếng nào làm cho Thi Yến thấy có lỗi nên liền giải thích “Nói đùa thôi mà... ai kêu anh hỏi còn đi học cứ thích chọc phá người ta hoài làm gì... cho nên lần này muốn chọc anh một chút thôi... nhưng mà anh lại nghiêm túc như vậy... cho em xin lỗi nha...”.

“Cái gì... thì ra là em nói đùa đấy hả??? đồ xấu xa có biết câu nói đùa đó của em đủ làm cho người ta lên cơn đau tim không vậy hả????”.

“Nhưng nhờ câu nói đùa đó em hiểu được tình cảm của anh dành cho em nhiều như thế nào...”.

“Là sao, em đang muốn chứng minh điều gì?”.

“Người ta nói người con trai sẽ chỉ rơi nước mắt vì một cô gái khi họ thật sự yêu thương người đó hết lòng... anh đã vì em mà rơi nước mắt cho nên em... huhuhu...”.

Thế Phương ôm Thi Yến vào lòng vỗ về “Nè đừng có khóc chứ... anh thích nhìn em cười như lúc mới gặp thôi đồ ngốc...”.

Thế Phương đang dỗ dành Thi Yến thì Trần Nhân đi vào và gọi “Thế Phương ới bệnh nhân ngoài trạm xá nhiều quá ra giúp một tay coi”.

Vừa nhìn thấy Thi Yến ngồi cạnh Thế Phương, Trần Nhân liền hốt hoảng sợ hãi ra mặt, anh liền kêu lên “C-cái... gì vậy nè... c-còn vài ngày nữa mới tới ngày giỗ... của Thi Yến mà sao... lại xuất hiện sớm vậy...”.

Thì Yến vẫy tay “Hi Nhân lâu rồi mới gặp nhìn ông như vậy là vẫn khỏe có đúng không?”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Không có lên máy bay

Trần Nhân liền nhìn qua Thế Phương rồi nói “Hơ Thế Phương ơi mày mau lấy khăn đốt lên khăn xin Thì Yến đừng có nhát tao nữa mà... huhuhu...”.

Thì Yến đứng dậy đi qua chỗ Trần Nhân đứng “Ông đang nói cái gì vậy tôi Thì Yến nè”.

“Ai mà chẳng biết là Thì Yến tôi nói thật là thời gian qua tôi không có bắt nạt Thế Phương cũng không có giành ăn với nó đâu mà, Yến sống khôn thác thiêng đừng có nhát tôi nữa... thấy vậy thôi chứ tôi mong manh dễ vỡ lắm đó huhuhu...”.

Tiếng cười giòn giã của Thế Phương vang lên phá tan bầu không khí lúc đó, Trần Nhân lại lên tiếng “Mày cười cái gì vậy mau nói hộ vài câu đi chứ...”.

Thế Phương đứng dậy đi về phía cửa “Thôi mày cứ đứng đó đi tao ra ngoài khám cho bệnh nhân đây”.

“Cái gì đừng có đi chứ thằng quý”

Thế Phương nhìn Thì Yến rồi hỏi “Em cũng ra ngoài giúp một tay chứ?”.

Thì Yến liền gật đầu rồi vội đứng dậy chạy theo Thế Phương “Uhm tất nhiên rồi hìhì”.

Hai người dắt tay nhau đi ra ngoài để lại một mình Trần Nhân đứng đơ ra chẳng hiểu đầu cua tai heo gì hết “Cái gì mà kỳ vậy nè...thôi chết rồi chắc nó thương nhớ Thì Yến nhiều quá riết rồi hóa điên... không xong rồi”.

Thì Yến cùng với Thế Phương khám bệnh cho mọi người cô vẫn vui vẻ và hết mình với công việc như lúc trước.

Trần Nhân đứng bên ngoài xem một lúc thật lâu rồi hỏi một bệnh nhân từ bên trong đi ra “Cô ơi cho con hỏi cô thấy nữ bác sĩ đó như thế nào?”.

“A cái cô bác sĩ mới tới đó hả? cô ấy rất tốt bụng lại tận tâm với nghề nữa...trạm xá của mình thật may mắn khi có một bác sĩ như vậy”.

Trần Nhân đứng lẩm bẩm một mình “Mọi người cũng nhìn thấy cô ấy sao chuyện này kỳ lạ thật đó”.

Đến lúc ăn cơm trưa cùng nhau Trần Nhân cứ ngồi nhìn Thì Yến chăm chăm làm cho Thì Yến thấy bức mình nên hỏi “Nhìn đủ chưa vậy? mặt tôi có dính lọ nghệ hay sao mà nhìn mãi thế?”.

Trần Nhân lại lúng túng “Đầu...có”.

Thì Yến nhìn Trần Nhân bằng ánh mắt sắc lạnh rồi nói “Nè đừng có nói là hai thằng con trai sống chung lâu ngày có vấn đề nha...nói cho mà biết Thế Phương là của chị đừng có hòng mà dòm ngó, nghe chưa????”.

Trần Nhân liếc mắt nhìn xuống đất rồi hỏi “Nè cô ăn cơm vào mà sao không thấy cơm rơi xuống đất vậy?”.

“Là sao?”.

“Ma đâu có ăn được”.

“Cái ông này tôi là người sống bằng xương bằng thịt cơ mà hỏi gì mà lạ quá vậy?”.

Tiếng Thế Phương vang lên “Phải đó em nên giải thích một chút về bản thân em trong thời gian qua đi chứ cứ im lặng hoài sẽ làm cho mọi người sợ đấy”.

Thì Yến ngu ngơ hỏi “Sao lại sợ em chứ?”.

Thế Phương liền nói “Năm đó anh nghe nói chuyện bay của em gặp tai nạn mà đến giờ người ta vẫn còn chưa tìm thấy chiếc máy bay tại sao em lại sống sót mà trở về vậy?”.

Trần Nhân liền nói “Đúng đó tôi với Thế Phương còn lập cả mộ bia cho Yến nữa đó”.

Thì Yến rũ mắt xuống “Thật ra ngày hôm đó em không có lên máy bay...”.

Cả Thế Phương và Trần Nhân cùng ngạc nhiên “Cái gì không lên máy bay là sao, anh đã gọi điện xác nhận em có đặt vé máy bay rồi mà”.

Thi Yến liền lên tiếng giải thích “ Chuyện cũng hơi dài để em kể cho mọi người nghe từ từ vậy”.

Thi Yến tường thuật lại ngày hôm đó lúc vào sân bay cô gặp một cô gái, cô ấy nói với Thi Yến là cô cần bay về Úc gấp để gặp người thân lần cuối nhưng không còn vé cho chuyến bay đó cho nên Thi Yến đã nhường vé của mình.

Khi Thi Yến vừa ra khỏi sân bay thì đã gặp ba mẹ và anh hai của mình.

Mẹ cô đã khóc đến sưng cả mắt, vừa thấy cô là liền lao vào ôm chầm lấy cô “ Con đúng là đứa con bất hiếu mà...huhuhu tại sao con bị bệnh nghiêm trọng như vậy mà không nói cho ba mẹ biết chứ”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bạn bè hội ngộ

Mẹ của Thi Yến vừa nhìn cô bằng đôi mắt ngấn lệ vừa đánh vào người cô “ Con tính không cho ba mẹ gặp mặt lần cuối luôn đó hả...đúng là đứa con gái hư mà huhuhu...”.

Thi Yến cũng khóc xướt mướt “ Chẳng phải...mẹ có con gái khác rồi...nên không cần con nữa hả??? ”.

Mẹ của Thi Yến đưa hai tay lên chạm vào mặt cô “ Ai bảo con như thế mẹ biết con luôn không chịu thua ai hết nên mới nhận Liên làm con nuôi để con học cách xoay sở với những công việc nhà mà con không chịu học đó thôi, mẹ muốn uốn nắn con trở thành cô gái giỏi giang thôi...có cha mẹ nào mà lại không thương con của mình chứ...cái đồ ngốc này huhuhu”.

Ba của Thi Yến cũng thể hiện rõ nỗi lo lắng trên gương mặt “ Nếu cô Mai Thùy không gọi điện về hỏi thăm con thì ba mẹ cũng không biết con bị bệnh nữa...con có nghĩ đến việc sau khi con biến mất khỏi thế giới này thì gia đình mình sẽ như thế nào không hả?”.

Anh hai của Thi Yến cầm lấy tay của cô “ Anh sẽ qua Úc làm phẫu thuật ghép tủy cho em...em phải mạnh mẽ lên phải sống sót để trở về với gia đình mình đó”.

Thi Yến rút nước mắt cúi đầu nhìn xuống đất “ Chẳng phải anh rất ghét em sao vậy thì còn cứu em làm gì?”.

Anh hai của Thi Yến đưa tay búng lên trán cô một cái “ Đồ ngốc này, anh rất là thương em chỉ là anh không nói ra thôi...em là em gái của anh làm sao anh ghét em được chứ”.

Thế rồi Thi Yến cùng anh trai sang Úc làm phẫu thuật ghép tủy và điều trị mất hết 6 tháng lúc cô trở về nhà trông cô ốm yếu hơn hẳn lúc trước nên ba mẹ của cô không cho cô đi làm mà bắt ở nhà để nghỉ dưỡng. Thời gian ở nhà Thi Yến không thấy Liên tới nữa nên hỏi mẹ của cô “ Mẹ, sao dạo này con không thấy Liên qua đây chơi vậy?”.

Mẹ của Thi Yến cau gợn lên “ Con đừng nhắc tới con nhỏ đó nữa, mẹ cũng không ngờ nó lại là người có lòng dạ thâm hiểm nghĩ đủ mọi cách để hại con...lúc trước là mẹ không biết nên đã tiếp tay cho nó mẹ xin lỗi con nha Thi Yến”.

Thi Yến cũng rất ngạc nhiên liền hỏi mẹ “ Con không hiểu mẹ đang nói gì hết Liên hại con khi nào chứ?”.

Mẹ của Thi Yến thở dài “ Lúc con khỏe lại thì nên đi tìm con bé Thảo Ngân nó sẽ kể cho con nghe hết nếu Thảo Ngân không qua đây vạch trần bộ mặt thật của Liên thì chắc cho đến bây giờ mẹ vẫn đang nuôi ong tay áo rồi”.

Mấy hôm trước, Thi Yến được phép ra ngoài nên cô đã chạy tới tìm Thảo Ngân hỏi cho ra lẽ mọi chuyện, khi biết Thế Phương và Liên đã kết thúc mối quan hệ thương hại kia cô liền lái xe tới tìm anh.

Tiếng Thế Phương vang lên “Anh xin lỗi...cũng tại anh không tốt”.

Thi Yến nắm lấy tay của Thế Phương rồi mỉm cười nói “Lỗi đâu phải tại anh...là tại em không dám đấu tranh cho tình cảm của mình thôi...nhưng bây giờ thì khác rồi em sẽ chỉ sống cho mình thôi ích kỷ cũng được bởi vì bản thân mình mình không thương thì đâu có ai thương gì”.

Thế Phương nhìn cô rồi mỉm cười nói “Anh thương hihhi...”.

Thúy Hạ biết được Thi Yến đã quay trở về mọi người quay quần bên nhau ôn lại những kỷ niệm thời còn đi học, biết bao cảm xúc giấu kín trong lòng cứ như đang vỡ òa ra.

Vì không biết sự hiện diện của Thi Yến nên Liên vẫn đến trang trại bò sữa nhưng khi tận mắt thấy Thi Yến và Thế Phương vui vẻ ở bên cạnh nhau thì cô không vui chút nào hết liền bỏ ra ngoài ngồi một mình. Thảo Ngân nói chuyện với Liên để khuyên cô nên từ bỏ “Liên à tao nghĩ đây là cơ hội tốt để mày

xin lỗi Thế Phương và Thi Yến đó, tao tin là hai người đó sẽ sẵn sàng tha thứ cho mày”.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hoá giải ân oán

Liên cười đều một cái “Hừ tha thứ sao nếu con nhỏ đó không bao giờ trở về thì có lẽ tao sẽ tha thứ cho nó... còn bây giờ thì tao sẽ ghét nó đến hết cuộc đời này”.

“Mày điên vừa thôi Liên bấy nhiêu đã đủ lắm rồi mày làm ơn nhớ lại đi mày và Thi Yến từng là bạn thân suốt sáu năm liền đó, nó chịu khổ bấy nhiêu là quá đủ rồi”.

“Tao là người gặp anh Thế Phương trước, nếu như không tại nó thì tao với anh Thế Phương mới là một đôi tất cả lỗi lầm đều do nó mà ra hể”.

Thi Yến đứng phía sau và nghe hết tất cả cô roi nước mắt bước đến ngồi bên cạnh Liên “Chị Liên em xin lỗi...”.

Thảo Ngân và Ngọc Liên nhìn qua thì thấy Thi Yến đang khóc cô nói trong nghẹn ngào “Nếu ngay từ đầu em biết tình cảm của chị thì hôm đó em nhất định không qua bàn của chị ngồi chơi và em cũng sẽ không bao giờ làm quen với Thế Phương đâu, em thấy hai người suốt ngày chỉ có cãi nhau thôi cho nên em không nghĩ là Liên cũng thích Thế Phương...em xin lỗi nếu được quay lại từ đầu em sẽ...”

Liên liền lên tiếng cắt đứt câu nói của Thi Yến “Bây giờ mọi chuyện cũng đã rồi muốn nói gì mà chẳng được, đồ hèn hạ...”.

“Phải em hèn hạ nhưng chị cũng không nên dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để cướp mất mọi thứ của em như thế chứ, nếu thật lòng yêu anh Thế Phương, sao chị không cạnh tranh công bằng để dành lấy tình yêu của mình mà phải đẩy người khác rơi vào đau khổ suốt nhiều năm như thế, chị đang yêu anh Thế Phương hay đang ganh tị với em cho nên mới làm ra mọi rắc rối như hôm nay”.

Liên nổi cáu lên “Thôi đủ rồi cô quay về đây để cười trên sự đau khổ của tôi chứ gì vậy thì cô cứ cười đi vì tôi thất bại thật rồi”.

Thi Yến lắc đầu “Không hề, em không có trách gì hết trong lòng em vẫn mong Liên quay lại là người chị hiền hậu lương thiện không hơn thua với đời trước kia, thấy chị sống mà dằn dặt bản thân như vậy em thật sự thấy đau lòng đấy”.

Thế Phương đi tới liền kéo tay Thi Yến đứng dậy “Em mau vào trong nhà đi, em không nên tiếp xúc với con người vô cảm này nữa”.

Thi Yến liền thành khẩn nói với Thế Phương “Đừng nói vậy xin anh đấy...đây là Liên người bạn thân nhất của em... cũng là người chị tốt nhất của em... em thật sự không muốn mất đi một người thân như vậy đâu huhuhu...”.

Liên nhìn Thi Yến rồi mếu máu nghẹn ngào, mắt cô cũng rung rung nước mắt “Tại sao vậy hả? tại sao không tỏ ra căm ghét tao đi chứ, tao đã phản bội lại tình bạn của tụi mình kia mà...huhuhu...”.

Thi Yến liền bước đến nắm lấy đôi tay của Ngọc Liên “Con người ai cũng có lúc mắc phải sai lầm nhưng không có nghĩa sai một lần thì không bao giờ được tha thứ bởi vì cuộc sống đã cho em cơ hội thứ hai nên em hy vọng Liên cũng sẽ mở lòng mình ra đón nhận cơ hội thứ hai mà cuộc đời ban tặng cho chị...”.

Liên cúi mặt nhìn xuống đất im lặng để nước mắt rơi, Thi Yến liền ôm lấy Liên lên tiếng an ủi “Chị không cần tự trách nữa đâu chúng ta sẽ lại là chị em tốt của nhau được chứ...chị vẫn là lại là Ngọc Liên duy nhất của riêng em được không?”.

Ngọc Liên đưa đôi tay lên từ từ ôm lấy Thi Yến giọng thổn thức “...xin lỗi...xin lỗi lúc đó chị không nên hành động một cách ấu trĩ như vậy...thật ra lúc biết chuyện bay của em gặp sự cố chị đã rất hối hận về những chuyện mình đã làm với em...lúc đó chị giá mà thời gian quay lại thì chị nhất định sẽ không làm tổn thương em như vậy đâu huhuhu...huhuhu...chị xin lỗi...”.

Trần Nhân liền nói vào “Biết hối lỗi rồi tại sao lại còn nói ra những lời lẽ khó nghe lúc này?”.

Liên lấy tay quẹt nước mắt rồi nói “Tôi không biết phải đối mặt với Thi Yến như thế nào nữa nên đành nói vậy để Yến ghét tôi... vì tôi biết thế nào nó cũng không ghét bỏ tôi...đưa em này của tôi thật sự rất ngốc huhuhu...”.

Thi Yến liền nói “Thôi được rồi, chuyện gì qua thì hãy để nó qua luôn đi hôm nay là ngày vui mà hiếm khi tụi mình có mặt đông đủ như thế này cho nên... mở tiệc ăn mừng đi được không?”.

Thảo Ngân hưởng ứng liền “Cái gì không được chứ chuyện ăn uống là tao chịu liền hahaha...”.

Thảo Ngân, Thúy Hạ, Ngọc Liên và Thi Yến loay hoay trong bếp nấu ăn còn Trần Nhân và Thế Phương thì phụ trách dọn bàn.

Chương 71: Anh cũng yêu em

Tiệc vui nào rồi cũng tàn mọi người quay lại với cuộc sống thường nhật của mình, Thảo Ngân thì tiếp tục làm hướng dẫn viên cho khách du lịch, Thúy Hạ thì vẫn tiếp tục vẽ vời, Liên cũng quay về cuộc sống của mình cố gắng quên đi những chuyện đã qua để bắt đầu sống một cuộc đời mới, Trần Nhân thì quyết định sẽ quay về thành phố tiếp tục công việc ở bệnh viện mình từng làm việc, Thế Phương hỏi Trần Nhân “Sao tự nhiên mày quyết định rồi đi đột ngột vậy?”.

Trần Nhân nhìn qua Thi Yến rồi nói “Nó mới về đã cảnh cáo tao mày là của nó kia không nghe hả...tao phải đi sớm kéo nó điên lên nó cần tao thì sao hahaha”.

Tiếng Thi Yến vang lên “Ê nói xấu gì tôi đó”.

Trần Nhân cười gượng “Nói giỡn thôi...bây giờ Thi Yến cũng trở về rồi hai người nên xây dựng cuộc sống hạnh phúc với nhau đi tôi cũng phải đi tìm một nửa của cuộc đời mình chứ cứ ở đây hoài chắc ế luôn tới già hahaha...”.

Thi Yến liền phì cười “Hahaha đúng rồi đó người đâu... bao nhiêu đây tuổi mà chưa có mảnh tình nào vắt vai hết”.

“Nè nói mà sao hok suy nghĩ vậy thời gian qua tôi hy sinh ở đây chăm sóc cho người yêu của “chị” đó sao “chị” phủ phàng thế?!”.

“Thôi được rồi cảm ơn nhiều nha từ bây giờ tôi sẽ chịu trách nhiệm về cuộc đời của Thế Phương cho nên ông...cũng mau mau tìm thấy một nửa của cuộc đời ông rồi mời tui này đến uống rượu mừng nha”.

Thế Phương tiễn Trần Nhân ra bến xe “ Khi nào rảnh thì nhớ xuống đây thăm tui này nha”.

“Bây giờ thì nói vậy đó chứ mai mốt tao xuống cái mày lại nói tao làm kỳ đà cản mũi thì sao đây?”.

“Không có đâu...thôi đi đi sắp tới giờ xe chạy rồi kia...nếu có gặp chuyện gì buồn thì cứ tới tìm tao, tao nhất định sẽ ở bên cạnh giúp đỡ mày giống như cái cách mà mày đã đối xử với tao...”.

Trần Nhân quay lưng bước đi và giơ tay lên vẫy vẫy chào tạm biệt.

Trang trại nhộn nhịp người qua lại mọi ngày giờ chỉ còn là không gian riêng của Thế Phương và Thi Yến thôi, Thi Yến ngồi tựa đầu vào vai Thế Phương cả hai cùng ngồi nhìn bầu trời đầy sao, xung quanh có những con đom đóm bay lượn rập rờn “Sau bao nhiêu biến cố xảy ra cuối cùng em cũng quay về bên anh, cho đến tận bây giờ anh vẫn còn nghĩ là mình đang mơ đây Thi Yến à...”.

“Có người bảo trái đất này nhỏ lắm đi một vòng cũng quay về bên nhau nhưng đôi khi nó cũng to lớn biết bao chỉ cần quay lưng bước đi là sẽ không bao giờ gặp lại nữa... nhưng em nghĩ... chỉ cần tình yêu đủ lớn thì người yêu nhau sẽ lại quay về bên nhau thôi hihhi...”.

Sau một ngày dài làm việc ở trang trại, buổi chiều Thế Phương và Thi Yến lại cùng nhau lên đồi ngồi xem mấy đứa con nít thả diều, hoàng hôn buông xuống thật dịu dàng, đột nhiên Thi Yến nói với Thế Phương “Tự nhiên nhớ cái thời đi học mình cũng đi thả diều cùng nhau như vậy nè em muốn quay lại cái thời đó ghê luôn hihhi...”.

Thế Phương nhìn Thi Yến bằng ánh mắt khó hiểu rồi nói “Nhưng anh thích như bây giờ hơn”.

Thi Yến ngẩng đầu lên nhìn Thế Phương rồi lên tiếng hỏi “Tại sao vậy?”.

Thế Phương mỉm cười nhạt rồi nói “Lúc đó là lúc tụi mình sắp xa nhau còn bây giờ ngày nào anh với em cũng có thể cùng đi thả diều với nhau mỗi buổi chiều hihhi...còn có thể cùng nhau đón bình minh ngắm hoàng hôn nữa...”.

“Nếu em biến mất một lần nữa thì sao?”.

“Thì anh vẫn sẽ tiếp tục chờ em nhưng em yên tâm đi anh sẽ không để mất em nữa đâu...em biết không đối với anh chỉ cần có sự hiện diện của em trong cuộc đời mình là hạnh phúc lắm rồi”.

“Em...cũng sẽ không bao giờ rời xa anh nữa đâu...em yêu anh...”.

“Anh cũng yêu em...”.

Chương 72: Lời cầu hôn bất ngờ

Thi Yến lại bày ra vẻ mặt trẻ con rồi nói “ Ai mà tin anh được chứ, giữa chúng ta có thứ gì ràng buộc nhau đâu. . .biết đâu nay mai anh lại thương hại ai đó nữa thì sao?!”.

Thế Phương giữ vai Thi Yến kéo cô đối mặt với mình rồi nghiêm túc nói “ Mình kết hôn đi”.

Bị cầu hôn đột ngột trong một khung cảnh bình dị, trong hoàn cảnh mà không ai có thể ngờ trước nên Thi Yến bị đứng hình hồi lâu, cô cứ đứng nhìn Thế Phương chăm chăm làm cho anh cảm thấy lo lắng sợ là cô sẽ từ chối.

Lúc Thi Yến mở miệng tính nói chuyện thì Thế Phương đã chặn môi cô lại bằng một nụ hôn ngọt ngào làm cho Thi Yến không kịp phản ứng.

Khi hôn xong Thế Phương nhìn Thi Yến rồi mỉm cười nói “ Xem như em đồng ý rồi nha... ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn”.

Thế Phương nói rồi liền bước nhanh đi về phía nhà ở đằng xa, Thi Yến liền chạy theo phía sau rồi giả vờ tức giận kêu lên “ Em không đồng ý đâu. . .anh cầu hôn kiểu gì mà không có nhẫn không có nến. . .không có không khí lãng mạn gì hết. . .em sẽ không đi đăng ký kết hôn với anh đâu. . .”.

Thế Phương quay lại nhìn Thi Yến cười gian rồi nói “ Ai bảo lần trước em dám cướp nụ hôn đầu của anh làm gì... cho nên bây giờ em phải chịu trách nhiệm với anh”.

Thi Yến mở to mắt nhìn Thế Phương rồi nói “ Vậy mà cũng nói được anh đúng là đồ mặt dày mà... còn rất đáng ghét nữa”.

“ Vậy mà em cũng đem lòng yêu bao nhiêu năm nay đó thôi hìhì”.

Thi Yến ngồi xuống ăn vạ “ Em không chịu đâu anh cũng lấy đi nụ hôn đầu của em mà”.

Thế Phương quay lại đưa tay đỡ Thi Yến đứng dậy, lúc Thế Phương bỏ tay cô ra, Thi Yến thấy ngón tay áp út bàn tay phải của mình có một chiếc nhẫn cô liền ngạc nhiên đưa mắt nhìn Thế Phương “ Cái này là sao đây?”.

Thế Phương giơ bàn tay trái của mình lên, trên ngón tay áp út của anh cũng có đeo một chiếc nhẫn giống như chiếc trên tay của Thi Yến “ Ngón tay vô danh của em đã có chủ rồi nha... đồng ý làm vợ anh được chứ?!”.

Thi Yến liền lao đến ôm chầm lấy Thế Phương cô rất xúc động “ Thì ra anh chuẩn bị cả rồi hìhì. . .nếu không làm vợ của anh cả đời này em cũng sẽ chẳng làm vợ của ai khác hết hìhì”.

Tiếng Thế Phương vang lên “ Mình về nhà thôi hìhì”.

Thế Phương và Thi Yến nắm tay nhau đi về đồng cỏ xanh và trang trại bò sữa của mình.

Trần Nhân lại phải xin nghỉ phép không chỉ Trần Nhân mà cả Thảo Ngân cũng phải xin nghỉ phép và cùng bắt xe để về đồng cỏ mộng mơ của Thi Yến và Thế Phương, Trần Nhân than thở với Thảo Ngân “ Đang yên đang lành tự nhiên đám cưới chi không biết”.

Thảo Ngân quay sang đánh vào vai Trần Nhân một cái rồi nói “ Cái thứ người gì đâu á, Thế Phương với Thi Yến đã trải qua rất nhiều khó khăn mới có kết thúc viên mãn là đám cưới không vui gìum tui nó thì thôi mà còn cầu nhau. . .riết y như ông cụ non á”.

Trần Nhân đưa tay xoa xoa vai rồi bảo “ Sao bao nhiêu năm nay “mấy người” vẫn bạo lực như vậy chứ. . .con gái mà bạo lực quá là không có ai thương đâu nha coi chừng ế tới già luôn đó”.

Thảo Ngân hất mặt lên “ Tại chuy chưa muốn yêu thôi chứ không phải ế đâu à nha. . .mà cũng ngộ có ế thì cũng là chuyện của tôi mắc mớ gì tới “mấy người” lo nhiều quá coi chừng lỗ tai dài ra như yêu tinh luôn bây giờ”.

Trần Nhân liền đáp trả “ Tại vì thích “mấy người” nên tôi mới lo chứ bộ”.

Nói xong mới biết mình bị hớ một vỏ trứng, cảm xúc giấu trong lòng bao nhiêu năm nay vì một câu nói lấy gắp gáp mà bại lộ hết nên Trần Nhân liền đỏ mặt quay ra cửa sổ không dám nhìn Thảo Ngân nữa.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Kết thúc viên mãn

Mặt Thảo Ngân cũng đỏ hết cả lên, cô nhìn sự ngượng ngùng của Trần Nhân rồi bật lên mỉm cười, Thảo Ngân cũng không biết nói gì nữa nên đành im lặng, cả hai cứ chiến tranh lạnh cho tới lúc đến “đồng cỏ mộng mơ” của Thi Yến và Thế Phương.

Nguyên Đăng liền chạy ra nói “Nè hai cái người này sao bây giờ mới tới hả mau vào trong thử trang phục coi vừa không, cô dâu phụ chú rể phụ mà làm ăn sống nhăn à”.

Trần Nhân liền đỏ mặt kêu lên “Cái gì???? tôi làm chú rể phụ cùng với cô dâu phụ bạo lực này á...không được đâu”.

Thảo Ngân liền đưa tay nhéo lỗ tai Trần Nhân một cái rồi thì thầm đủ để anh nghe “Sau này mà về chung một nhà thì sẽ biết tay em”.

Trần Nhân chỉ kịp hô lên một tiếng “Dạ” đã bị Thảo Ngân lôi vào bên trong nhà.

Nguyên Đăng đứng đơ mặt ra lăm bằm nhìn theo “Hai cái đứa này hôm nay bị sao vậy cà????”.

Nguyên Đăng vừa tính đi vào nhà thì vô tình nhìn thấy Thúy Hạ đang khiêng cái khung hình thật to từ ngoài cổng đi vào nên liền chạy tới giúp, Nguyên Đăng đưa tay ôm lấy cái khung hình “Để tôi khiêng cho”.

Thúy Hạ nhìn Nguyên Đăng rồi mỉm cười nói “A gặp anh ở đây hên ghê luôn hì”.

Nguyên Đăng thấy tranh về Thế Phương và Thi Yến trong khung hình bằng kính liền quay sang nhìn Hạ rồi hỏi “Ủa hình cưới là Hạ vẽ cho Thế Phương với Thi Yến luôn đó hả??? sao hai người đó không chịu chụp ảnh mà lại bắt Hạ vẽ chỉ mất công vậy?”.

Thúy Hạ mỉm cười rồi nói “Đâu có, hôm nay mọi người tụ họp lại để chụp ảnh cưới với Thế Phương và Thi Yến nè, còn cái khung hình này là Hạ tự nguyện vẽ tặng cho cô dâu và chú rể để làm kỷ niệm thôi hì”.

Nguyên Đăng gật đầu “Uhm Hạ khéo tay thiệt ha mai một tui mà đám cưới chắc cũng nhờ Hạ vẽ cho một bức quá hahaha”.

Thế Phương trong nhà đi ra rồi lên tiếng “Xạo vừa thôi hôm qua mày nói với tao mày thích Hạ, mà nếu mày với Hạ làm nhân vật chính thì ai vẽ tranh cho”.

Nguyên Đăng đỏ mặt tỏ vẻ lúng túng “Nói hồi nào...xạo vừa thôi”.

Thi Yến bước đến đứng cạnh Thế Phương rồi nói với Nguyên Đăng “Có gì đâu mà ngại yêu thì cứ bày tỏ đi...mai một Yến sẽ về tranh cưới tặng lại cho hai người hì”.

Nguyên Đăng không giấu được nữa đành quay sang nhìn Thúy Hạ giọng ấp úng “Hạ...có thể...cho tôi...một cơ hội...theo đuổi Hạ...được không???”.

Thúy Hạ bước đi phớt qua Nguyên Đăng nhưng vẫn bỏ lại một câu nói “Để xem thành ý của ‘mấy người’ thế nào đã”.

Nguyên Đăng nhảy cẫng lên vui mừng “Yeah lời tỏ tình của tôi đã thành công hahaha”.

Thi Yến mặc áo cưới màu trắng cầm một bó hoa cầm tú cầu đủ màu sắc tiến vào lễ đường cùng với ba của mình, mọi người đều hướng mắt nhìn theo từng bước chân của cô dâu tiến về phía chú rể đang đứng.

Ba của Thi Yến trao tay của cô cho Thế Phương và căn dặn “Ba trao cuộc đời của con gái ba cho con hy vọng con sẽ luôn yêu thương bảo bọc cho con bé đến cuối đời”.

Thế Phương trân trọng nâng niu nắm lấy bàn tay của Thi Yến rồi nói ba vợ “Dạ con hứa với ba là ngày nào con còn thở thì vẫn sẽ luôn yêu thương trân trọng Thi Yến”.

Cha sứ bắt đầu làm lễ “Thế Phương có con đồng ý lấy Thi Yến làm vợ không dù cho giàu nghèo mạnh khỏe hay ốm đau bệnh tật vẫn nguyện mãi mãi bên nhau”.

Thế Phương liền trả lời “Dạ thưa Cha con đồng ý”.

Cha sứ nhìn Thi Yến rồi hỏi “Thi Yến có con đồng ý lấy Thế Phương làm chồng không dù cho giàu nghèo mạnh khỏe hay ốm đau bệnh tật vẫn nguyện mãi mãi bên nhau”.

Thi Yến mỉm cười rồi nói “Dạ thưa Cha con không...”.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn nhau, hai bên xui gia cũng bắt đầu bối rối với nhau.

Thế Phương cũng toát mồ hôi hột quay sang nhìn Thi Yến.

Thi Yến nhìn Thế Phương bằng đôi mắt chứa đựng nhiều tình cảm rồi nói nốt về còn lại của câu nói bị bỏ dở “...con không thể từ chối”.

Lúc này, mọi người trong lễ đường mới có thể thở phào nhẹ nhõm, Cha sứ đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi mới tiếp tục “Tiếp theo là chú rể và cô dâu trao nhẫn cưới cho nhau”.

Thế Phương và Thi Yến trao nhẫn cưới cho nhau, sau đó Cha sứ nói “Nhân danh của Chúa ta tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng chú rể có thể hôn cô dâu”.

Thế Phương hôn Thi Yến rồi thì thầm với cô “May mắn nhất trong cuộc đời là được gặp gỡ em vào những năm tháng thanh xuân... vui vẻ nhất trong cuộc đời chính là được cùng em bước chân vào lễ đường... hạnh phúc nhất trong cuộc đời chính là được cùng em sống bên nhau cho đến trọn kiếp này... Thi Yến Smily”.

Thi Yến mỉm cười đáp lại “Thế Phương Smily”.

Thúy Hạ, Thảo Ngân và các cô gái khác tham gia tiệc cưới đều tranh nhau bó hoa cưới mà Thi Yến ném xuống nhưng không ngờ bó hoa ấy lại bay tới chỗ Ngọc Liên ngồi.

Ngọc Liên vừa khom người xuống đưa tay tính nhặt bó hoa lên thì có một chàng trai bước tới nhặt bó hoa lên rồi đưa cho Ngọc Liên, chàng trai ấy mỉm cười nói Ngọc Liên “Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi”.

Ngọc Liên ngạc nhiên nhìn chàng trai ấy một lúc thật lâu rồi kêu lên “Là anh Huỳnh Nam bạn sát vách thuở nhỏ của em...”.

Huỳnh Nam gật đầu mỉm cười “Đúng rồi, hồi đó nhà anh di cư sang Mỹ anh đã hứa là sau khi có sự nghiệp nhất định quay lại tìm em bây giờ anh thực hiện được lời hứa đó rồi... làm bạn gái của anh nha Liên” Nam cầm tay Liên rồi bảo “Em bắt được hoa cưới vậy em sẽ là cô dâu tiếp theo đó”.

Ngọc Liên đỏ mặt “Sao có thể chứ chỉ là vô tình nó rơi trúng em thôi mà”.

Huỳnh Nam liền mỉm cười nói “Phải, bó hoa cưới là vô tình rơi trúng em nhưng anh... là cố tình đến tìm em cho nên... cho anh một cơ hội theo đuổi em được không Liên?”.

Ngọc Liên đỏ mặt không nói được lời nào.

Thi Yến liền mỉm cười nói “Không phải vô tình đâu mà phải gọi là định mệnh đó... yêu đi đừng sợ chị Liên hihi”.

Thế Phương cũng cổ vũ tinh thần cho Liên “Thi Yến nói không sai yêu đi đừng sợ”

Thảo Ngân ngồi bên cạnh huých vào khuỷu tay Liên một cái rồi nói “Nè cứ yêu đi mai mốt tụi mình tổ chức đám cưới đôi hahaha”.

Mọi người cũng đều vỗ tay cổ vũ “Đồng ý đi... đồng ý đi”.

Những cuộc gặp gỡ định mệnh cứ tiếp nối nhau diễn ra... rồi cuối cùng ai cũng có cặp có đôi Trần Nhân với Thảo Ngân, Nguyễn Đăng với Thúy Hạ, Huỳnh Nam với Ngọc Liên.

Mỗi người chúng ta khi chào đời thì sinh mệnh đã gắn kết với một ai đó sẵn rồi vì thế hãy cứ sống hết mình với đam mê, dám yêu, dám hận, dám làm những gì mà mình thích bởi chúng ta chỉ sống có một lần và hơn thế nữa là ai rồi cũng sẽ tìm thấy bến đỗ bình yên của cuộc đời mình.

The End.

Bạn đang đọc truyện *SMILY* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.